

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

45

45

Thomas Brezina

YÜZÜ OLMAYAN ADAM

say

Thomas Brezina

YÜZÜ OLMAYAN ADAM

say

Thomas Brezina

Dört Kafadarlar Takımı 45

YÜZÜ OLMAYAN ADAM

Thomas Brezina (d. 1963, Viyana)

Dünya çapında ün kazanmış Avusturyalı yazar, yönetmen, radyo programcısı ve senarist.

Astrid Lindgren, Christine Nöstlinger ve Roald Dahl okuyarak yetişen, Palyaçb Hanabuk (Arminio Rothstein) fan klubüne üye olan, bu sayede kukla tiyatrosuna merak saran Brezina, ilk başarısını televizyon için yazdığı Kukla dizisinin senaryosu ile elde eder. Bu senaryo ona 1978'te Avusturya Büyük Gençlik Ödülü'nü kazandırır. Ardından ORF'de kukla oyuncusu, redaktör, yönetmen olarak çalışır. Aynı zamanda çizgi-film çevirmeliği yapar. Yine ORF için 350'den fazla radyo oyunu yazar. 1990 yılında televizyonda kendi şovunu yapma olanakını bulur. 1992'de çocuklar arasında dostluk ve kardeşlik duygularını pekiştiren kişilere verilen Beyaz Tüy ödülünü kazanır. 1993'te Mickey Mouse tarafından Disneyland Paris'in 'fahri hemşerisi' ilan edilir. 1993, 1995 ve 1997'de Stiryalı Okuyan Baykuş ödülünü alır. 1993'te *Tom Turbo-Süper Bisiklet* yazarak televizyona Sıcak Takip adlı haftalık şov programını yapmaya başlar. Bu şov programı 1996'da Uluslararası New York Festivali'ne seçilir. 1994'te Avusturya Eğitim Bakanlığı tarafından kendisiyle, o güne kadar yazdığı 13 kitap için Altın Kitap Ödülü verilir. *Dört Kafadarlar Takımı*, 12 bölümlük dizi halinde Pro7 ve ORF'de yayınlanır. 1996'da UNICEF tarafından Avusturya elçisi seçilir.

1989'dan bu yana yazdığı yüzün üzerinde kitap, 18'den fazla dile çevrilir. 1997/1998 öğretim yılında 1., 2. ve 3. sınıflar için hazırladığı *Fizik* adlı kitap, ders kitabı olarak eğitim/öğretim kurumlarında okutulur. Eğitim Bakanlığı'nin önerisi üzerine okul yaşındaki çocuklara Beethoven, Schubert ve Strauss gibi klasik müzik bestecilerini tanıtmaya yönelik video çalışmaları hazırlar.

Ayrıca birçok ödüllü bir sitesi bulunmaktadır:

www.thomasbrezina.com

Say Yayınları

Dört Kafadarlar Dizisi 45

Yüzü Olmayan Adam / Thomas Brezina

ISBN 975-468-336-0

Özgün adı: Der Mann ohne Gesicht

© 2000 Ravensburger Buchverlag Otto Meier GmbH

Yayın yönetmeni: Murat Batmankaya

Editör: Gamze Varım

Almanca aslından çeviren: Veysel Atayman

Resimleyen: Atelier Bauch-Kiesel

Grafik tasarım ve uygulama: Hülya Aktaş

Baskı: Engin Ofset, İstanbul

1. baskı: Say Yayınları, İstanbul 2002

06 05 04 03 02 5 4 3 2 1

© Say Yayınları

Ankara Cad. 54/12 • TR-34410 Sirkeci-İstanbul

Telefon: 0 212 - 512 21 58 • Faks: 0 212 - 512 50 80

<http://www.sayyayinlari.com>

e-posta: info@sayyayinlari.com

Genel Dağıtım: Say Dağıtım Ltd. Şti.

Ankara Cad. 54/4 • TR-34410 Sirkeci-İstanbul

Telefon: 0 212 - 528 17 54 • Faks: 0 212 - 512 50 80

<http://www.saydagitim.com>

e-posta: saydagitim@ttnet

T H O M A S B R E Z I N A

DÖRT KAFADARLAR TAKIMI

Amsterdam Serüveni

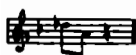
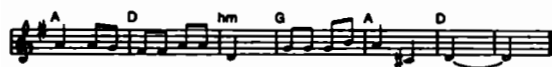
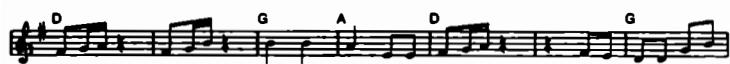
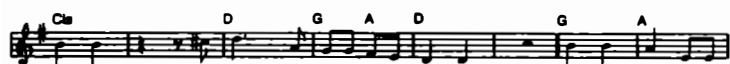
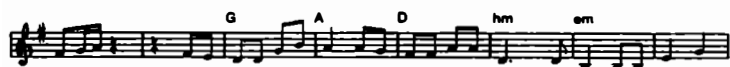
Almanca aslından çeviren:
Veysel Atayman

Resimleyen:
Atelier Bauch-Kiesel

Serüven No. 45

DÖRT KAFADARLAR MARŞI

Klaus Back / Tini Beier

İçindekiler

Gece Yarısı Can Pazarı.....	9
Görgü Tanıklarının Vay Haline	14
Canını Seven Kaçsın!.....	19
Dominik'in Gözlemi.....	24
Elinden Geleni Ardına Koymayacak.....	32
Müfettiş Geliyor.....	35
Çok İlginç!.....	40
"Beni İzleyin!"	48
Mesaj.....	54
Su Kanalı.....	58
Sıçanlar	63
Sahtekârlar Bir Arada	68
Juliaan Van Der Ende de Kim?	73
Limanda Neler Oluyor?.....	77
Eski Bir Tanıdık.....	82
Gizlenme Yeri	88
Dost mu, Düşman mı?	94
Peşindeler	101
Poppi'nin Bulduğu Çare.....	106
Yüksek Gerilim.....	114
Tanıdık Bir Yüz.....	119
Emniyet Müdürü.....	125
Yeldeğirmeninde.....	131
Lilo Bir Hata Yapıyor.....	135
Muammanın Çözümü	139

DÖRT KAFADARLAR TAKIMI

ADI: AXEL KLINGMEIER

TAKMA ADI:

VELET, UFAKLİK, CÜCE,
GÜDÜK, YERDEN BİTME

YAŞI: 14

BURCU: OĞLAK

HOBİLERİ: HER HAFTA
DEĞİŞİR, AMA ÇOĞUNLUKLA
SPORLA İLGİLİDİR.

EN SEVDİĞİ YEMEK: HER ŞEY

ÖZELLİKLERİ: SINIFTA BOYUMUN KISALIĞI
ALAY KONUSU EDİLİNCE ÇOK ÇALIŞTIM VE
OKULUN EN İYİ SPORCUSU OLDUM.

ARTIK KİMSE BENİMLE ALAY ETMEYE
CESARET EDEMİYOR.

ADI: LIESELOTTE (LILO) SCHROLL

TAKMA ADI: SÜPERBEYİN

YAŞI: 14

BURCU: YENGEÇ

HOBİLERİ: KAYAK VE
DAĞCILIK

EN SEVDİĞİ YEMEK:

ÇİN YEMEKLERİ

ÖZELLİKLERİ:

İKİ YANA AYRILMIŞ ÖRGÜLÜ SARİ
SAÇLARIMLA GURUR DUYUYORUM.

ELİME GEÇEN HER POLİSİYE ROMANI YALAYIP
YUTUYORUM. ÇÜNKÜ ÜNLÜ DETEKTİFLERİN
NUMARALARINI KAPIYORUM.

ADI: PAULA MONOWITSCH
TAKMA ADI: POPPI (PAULA
BENCE KORKUNÇ BİR İSİM)

YAŞI: 10

BURCU: BALIK

HOBİLERİ: EV HAYVANLARI

EN SEVDİĞİ YEMEK: MEYVE SALATASI VE KAVUN... ET YEMİYOR.

ÖZELLİKLERİ: BENİM MİNİK BİR
HAYVANAT BAHÇEM VAR. İKİ KÖPEK, ÜÇ KEDİ,
BİR PAPAĞAN, BİR SÜRÜ TAVŞAN, SÜS BALIKLARI, FARELER
VE SON ANDA TAVAYI BOYLAMAKTAN KURTARDIĞIM BİR
NOEL BALIĞI BESLİYORUM. HAYVANAT BAHÇEMDEKİ
HAYVANLARIN SAYISI HER GEÇEN GÜN ARTIYOR.

ADI: Dominik Kascha

TAKMA ADI:

(Ser veririm, sır vermem)

YAŞI: 11

BURCU: Terazi

HOBİLERİ:

Okumak. Okuduklarımdan hemen
hemen hepsi aklımda kalır. Bu, takımın
çok işine yarar.

EN SEVDİĞİ YEMEK: Spagetti

ÖZELLİKLERİ: Annem ve babam gibi ben
de sahne ve kamera karşısına çıkmaya
başladım. Genelde çok karmaşık
konuşurum. Bu da arkadaşlarımı çileden
çıkartır.

DÖRT KAFADARLAR MARŞI

*Dört afacan Kafadar'ız
Her zaman hep ayaktayız.
Zorluklara hiç aldırmaz,
Hiçbir engel tanımamız.*

*Bir yarıymada tanıştık,
Birbirimizle kaynaştık;
Olduk harika bir takım,
Hemen işlere bulaştık.*

*Nerede bir kötülük varsa,
Bizler hemen ardındayız.
Kötünün şabı da olsa,
Onu yine yakalarız.*

*Biz dört yaman Kafadar'ız,
Her işe burun sokarız.
Her taşın altına bakar,
Hep "Neden?" diye sorarız.*

*Şarkı söyler gideriz,
Kötüleri sezeriz.
Kafadarlar denir bize,
Engelleri çiğneriz.*

GECE YARISI CAN PAZARI

Plan dört dörtlük görünüyordu. Terslik olması imkânsızdı.

Gece yarısı tam birde, yastığın altındaki çalar saat 'bip bip' ötmeye başladı. Saçları darmadağınık bir baş, hızla yatakta dikiliverdi; yorganın altından cılız iki bacak göründü. Ayaklarda, yumuşak dağ ayakkabısı vardı.

Bir dakika sonra, üçüncü kattaki pencerelerden ortada olanı sessizce açıldı. Pencerenin hemen üstünde kalın bir kalas vardı; kalasa akşamdan kalın bir ip bağlanmıştı. Bacaklar camdan boşluğa sarktılar.

Zemin pencereden en az sekiz metre aşağıdaydı. Aşağıda yaya kaldırımına ya da yola benzer bir şey yoktu. Ev, o sayısız Amsterdam evlerinden biri gibi, kanal sularının üzerinde duruyordu.

Karanlık dalgalar evin duvarına yutar gibi çarpıkça hafif bir şapırtı duyuluyor, bunun dışında ortalıkta çıt çıkmıyordu. Ama zaten ev de Amsterdam'ın sessiz semtlerinden birindeydi.

İki güçlü el, kalın ipe sarıldı; zayıf biri, ipten aşağıya kaymaya başladı. Kayarken ayak bileklerinden birini ustaca ipe dolayıp dikkatle aşağıya indi. Hedef birinci kattaki pencereydi, daha doğrusu bu pencerenin arkasındaki oda..

Gökte evlerin tepesinde, bulutların arasından

Ay belirdi. Ay'ın ışığı karanlıkta hareket eden kişiyi biraz olsun aydınlattı.

İpe tutunmuş kişinin doğal sayılmayacak kadar köşeli bir başı, arkaya taranmış kısa, düzgün saçı vardı. Çenesi ve burnu kocamandı; gözleriye yuvalarından uğramış gibiydiler.

Uzaklardan bir teknenin motor sesi duyuldu.

Karanlıktaki siluet, ipin üzerinde olduğu yerde bir an durup karanlığa kulak kabarttı.

Motorun homurtuyu andıran sesi hızla yaklaşıyordu.

Bizim gece tırmanıcısı bunu hiç hesaba katmamıştı. Öyle ipin üzerinde asılı dururken, elbette gelen geçen her tekneden görülmesi kaçınılmazdı.

Tekne korktuğundan daha da süratliydi. Homurtular çıkararak, hızla köşede göründü. Sağa sola sıçrattığı sular pencere camlarına çarptıkça şapırtı sesleri duyuluyordu.

Amsterdam'daki belli başlı kimselerin sahip olduğu zarıf teknelerden biriydi bu. Direksiyon ve gaz kolu, kalkık duran ön camın arkasında, dar, küçük bir plakanın altına yerleştirilmişti; bu parça çatı gibi direksiyonu ve gaz kolunu ıslanmaktan koruyordu. Teknenin yük ve oturma bölümünün üstü açıktı.

Net görünen üç kişinin gölgesiydi. Omuzların genişliğine bakılacak olursa, bunlar erkek olmalıydılar. Motor hızla hareket ettiği halde üçü de ayakta duruyorlardı. Yoksa ikisi, ortadaki adamı mı

sımsıkı tutuyorlardı? Aynen öyle olmalıydı; adamın kollarını tutmuş, kendi kollarını kelepçe gibi onunkine sarmışlardı. Tutsak kişi kendini savunmaya çalışıyor, adamlardan kurtulmak için çırpınıyordu.

Tekne alçak bir tahta köprüye yöneldi; bu köprü'nün altına ancak sığacaktı. Köprü'nün sudan yüksekliği pek fazla değildi.

İpe asılı duran tuhaf kişi hiç kıpırdamadan olup biteni seyrediyordu. Çuval gibi asılı kalmıştı ipe. Bu ipin bağlı olduğu makara ve kalas, evlere mobilya, eşya sokmak için kullanılıyordu. Eşya su yoluyla geliyor, buradan evlere çekiliyordu. Başka türlü taşıma yapmak imkânsızdı.

Derken teknedeki iki bağırta duyuldu. Tutsak, kendini tutan adamlardan birinin dizine bir tekme yerleştirmiş olmalıydı. Adamlardan biri onu bırakıp iki büklüm oldu; ikincisi çaresizlik içinde adamı tutmaya çalışıyordu. Kurban, kuvvetli bir tekme daha savurup ikinci adamı da güverteye serdi.

Sonrası göz açıp kapayıncaya kadar olup bitti. Tekne küçük, alçak köprüye ulaşmıştı. Tutsak adamın kollarını kaldırıp köprü'nün tahtalarına yapışmasıyla kendini çekmesi bir oldu. Adam hızla tahtaların üstüne tırmandı.

Teknenin içindeki adamlar öylesine şaşkınlığa uğramışlardı ki, adamın nereye kaybolduğunu anlayamadılar. Tekne hız kesti. Bir projektör suya çevrildi.

Ötede halata sarılı adam sesini soluğunu tutmuştu. Işık yukarıya çevrilecek olursa, onu göreceklerdi; o zaman işi bitikti.

Tekneden kaçan adam, köprüünün üzerine uzanmış, kertenkele gibi dirsekleri üzerinde hareket ederek köprüde ilerliyordu. Köprüünün kenar koruyanları aşağıdan görünmesini engelliyordu.

Tekne geri dönüp su kanalında adamın izini sürmeye başladı. Adamlar hayvanlar gibi bağıyor; seslerine bakılacak olursa lanetler yağıdırıyorlardı.

Tekne beş dakika daha oyalandıktan sonra çekip gitti.

Kaçak, bütün bu zaman süresince köprüünün üzerinde yüzükoyun yatıyordu. Motorun homurtuları duyulmaz olunca yerinden doğruldu, ayağa kalktı. Zafer kazanmış bir tavırla sağ yumruğunu ileriye uzattı. Ay bir kez daha kısa bir süre karanlık bulutların arkasından çıkıp adamı aydınlattı. Korkunç mu korkunç bir görünüşü vardı adamın.

GÖRGÜ TANIKLARININ VAY HALİNE

Adamın yüzü yoktu. Saçları, kulakları fark edilebiliyordu, ama ne ağzı, ne burnu, ne de gözleri görünüyordu. Akla gelebilecek en ürkütücü yüz ifadesi bile bu beyaz, parlak boşluk kadar korkutucu olamazdı. Ay ışığı adamı iyice aydınlattığında, yüzünün alnından çenesine kadar yassı bir parlak yüzeye örtülmüş olduğu belli oldu.

Beri taraftaki tip hâlâ ipe asılı duruyor, neredeyse soluk bile almıyordu. Ellerindeki ve bacaklarındaki ağırlar dayanılmaz olmuşlardı.

Yüzü olmayan adam köprünün üzerinde ipteki kişiye arkasını döndü. Kararsızlık içinde durup bekledi.

Tam bu anda ipe asılı kişinin takatı tükendi ve davetsiz gece tırmanıcısı aşağıdaki suya doğru pike yaptı. Düşerken hiç bağırmadı, fakat bulanık kanal suyuna büyük bir gürültüyle çarptı. Ağzından sular püskürterek yüzeye çıktı.

Yüzü olmayan adam, köprünün kenarından eğildiğinde, üzerine ıslak saçların yapıştığı köşeli yüzü görmüş olmalıydı. Köprünün üzerinden fırtına gibi geçip evlerin arasında gözden kayboldu.

Suyun içindeki tip kendi kafa derisini tutup başından sıyrınverdi. Maskenin altından Axel'in yüzü görüldü.

"Salağın tekiyim ben!" diye homurdandı Axel.

Suya düştüğü için öfkeliydi. Lanet olsun, ister misin şimdi de Bayan Linda durumu çaksın! Bayan Linda'nın zaten tilki uykusu var; maskesiz Axel'i anında tanıyacaktır.

Genç detektif bu küçük hanıma "Üçüncü Cinsten Cadalog" adını takmıştı; üstelik oğlan ilk kez ad takarken durumu gerçekten de abartmamıştı.

Axel güçlü kulaçlarla köprüye doğru yüzerken, evlerden birinin duvarında demir merdiven basamakları gördü. Merdivenleri tırmanıp, az önce o esrarengiz adamın köprüye çıkarken yaptığı gibi, köprünün koruganları üzerinden bir hamlede atlayıp ayağını yere bastı. Dar sokaktan evin kapısına doğru kedi gibi sessiz sedasız yaklaşıırken, ardında belirgin su izleri bırakıyordu.

Delikanlının bütün vücudu tiril tiril titriyordu; bunun nedeni sadece iliklere işleyen gece soğuğu değildi elbette. Kasları gerginlikten acıyordu; sertleşmiş, kramp girmişçesine kasılmışlardı.

Olamaz! Evin kapısı elbette kapatılmıştı. Bayan Linda, sürekli olarak, gözdelelerinden birinin kaçırılabilceği endişesiyle yaşıyordu. Dişleri takırdayan Axel, oracıkta dikilip kalmış, ne yapsam diye deli gibi düşünüyordu.

Derken birden merdivenin ışığı yandı.

Axel ürküp sığınacağı bir delik bakındı. Kendini yan girişe atıp kapı girintisine sığındı.

Sadece birkaç metre ötesinde evin kapısı açıldı. Gelgelelim Axel başını uzatıp dışarıya kimin çıktığını

ğın görmeye cesaret edemedi. Kapıyı açan Bayan Linda ise görünmemesi kesinlikle kendi hayrına olacaktı.

“Yatağı boş, suya da bir şeyler düştü!” diye fısıldayan bir ses duydu.

“İyi de, gece yarısı üçüncü kattan lağım gibi suyun içine niçin atlasın ki?” diye alçak sesle bir başkası sordu.

Bu sesleri duyan Axel rahatlayarak gizlendiği yerden çıktı.

“Hey millet, buradayım!” diye inledi.

Kafadar arkadaşlarını aramaya çıkmak üzere olan Lilo ile Dominik, yalpalayarak kendilerine yaklaşan Axel'i görünce korkuyla yerlerinden sıçradılar.

“Hadi, içeriye girin, anlatacaklarım var!” dedi Axel, dişlerini takırdatarak.

Üç kafadar evin içinde gözden kayboldular; kapı içeriden kilitlendi. Parmak uçlarına basarak üçüncü kata çıktılar; burada yan yana odalarda kalıyorlardı.

Axel, ıslak elbiseleri üstünden atarken, dışarıda birileri evin çevresinde sessizce dolandı.

Bu, az önceki yüzü olmayan adamdı. Suya neyin ya da kimin düştüğünü anlamak için geri dönmüştü. Görgü tanıklarına hiç mi hiç ihtiyacı yoktu onun. Kendisini gören, tanıyan birinin ihbar etmesi hiç işine gelmezdi.

Adam av köpeği gibi, su izlerini sürerek buraya

kadar gelmişti. İzler onu, kafadarların kaldığı evin kapısına kadar getirmişti. Ne var ki su izlerinin, yan girişlerden birinin kapısına kadar da uzanması, adamın kafasını karıştırmış olmalıydı.

Evin merdiven girişinin ışığı sönünce, yüzü olmayan adam bir süre daha kapının önünde öylece kaldı. Kendisini görmüş olma ihtimali bulunan birisi bu evde kalıyordu. Öteki adamlar belki de sabahleyin gelip, bu çevrede oturanlara, geceleyin bir şey görüp görmediklerini soracaklardı. Şu an için onun öldüğünü sanıyorlardı, boğulup gittiğini..

Giriş kapısının arkasından gelen bir 'klik' sesi adamın geriye doğru sıçramasına yol açtı. Merdiven boşluğunun pencerelerinden yansıyan ışık söndü. Pencerenin arkasından hızla geçen bir gölge görüldü.

Axel'di bu.

"Hay, lanet olası otomat!" diye söylendi.

Merdiven boşluğundaki ışık otomatik zaman ayarlayıcısına bağlıydı. Aslında merdivenleri aydınlatan ışığın beş dakika sonra kendiliğinden sönmesi gerekiyordu. Burada ise tam tersine. Işığı söndürdükten beş dakika sonra kendiliğinden yanıyordu.

Axel yalınayak merdivenleri hızla inerken bir yandan da bornozunun kemerini bağladı. Kapının hemen yanında otomatın bağlı olduğu sigorta kutusu bulunuyordu. Axel ne yapacağını çok iyi biliyordu.

Yüzü olmayan adam kapıya iyice yapıştı. Kapının hemen yanında, kapının üst kenarından yere kadar ince bir buzlu cam parçası uzanıyordu. Axel'in silik gölgesi camın arkasından seçilebiliyordu.

Kafadarın ayak seslerini duyan adanın aklına bir fikir geldi. Başındaki siyah peruğu çıkardı; yüzündeki oval yansıtıcıyı başına bağlayan kayışları açtı. Başına cuk oturan bu oval yansıtıcı plakayı dikkatle eline aldı. Sonra kapıya dönüp yansıtıcıyı kapıya tuttu.

Sigorta kutusu milattan öncesine aitti, sanki... Bu sigortalar artık olsa olsa müzelerde bulunabilirdi. Gelgelelim Bayan Linda'nın dünyasında düne ait olmayan hiçbir şey yoktu zaten.

Axel birkaç kez denedikten sonra nihayet otomatı devreden çıkarmayı başardı. Işık söndü. Oğlan rahatlayarak alnındaki teri elinin tersiyle sildi. Zoraki banyodan sonra hâlâ üşümesi geçmemişti, ama gene de terliyordu işte. Yetmiyormuş gibi başı patlayacak gibiydi. Sanki beyni şişip genişleyecek, sonunda kafatasına sığmayacaktı.

Axel, karanlıkta merdivenleri çıkmaya başladı. Bayan Linda'nın birinci kattaki yatak odasının kapısı hafifçe aralıktı, içeriden horlama sesleri geliyordu.

Yukarıya çıkmadan önce, uyuyan kadının kapısına doğru dilini çıkardı.

Evin önündeki adam ayna gibi yansıtan oval plağı yeniden yüzünün üzerine yapıştırdı; kayışları bağladı. Ne yapacağını artık çok iyi biliyordu.

CANINI SEVEN KAÇSIN!

Dört Kafadarlar Takımı, gençler odasında toplanmış, cips, çikolata ve kolalı küçük bir gece pikniği düzenlemişti.

Axel, gördüklerini anlatırken Poppi, Lilo ve Dominik heyecan içinde onu dinliyorlardı. Gelgelelim ona pek de inanmış gibi görünmüyorlardı; ma-lum, abartmakta Axel'in üzerine yoktu!

"Demek yüzü olmayan bir adam ha?" diye şaşkın şaşkın sordu Poppi.

Lieselotte, "Eminim, bu bir tür maske, saklanmayı sağlayan bir şeydir!" diye düşüncesini belirtti.

"Elbette, muhakkak öyledir Bayan Süperbeyin!" diye burun kıvırdı! "Harika bir saklanma yolu bu Biri başına böyle acayip bir şey takmış ortalıkta dolaşırken hiç kimsenin dikkatini çekmez, öyle mi? Peki, ne sanacaklar onu, suratına dev bir gözlük yerleştirmiş biri mi?"

Lilo kendini savunmak istedi, ama hemen vazgeçti bundan. Axel haklıydı; bu herifin başına taktığı şey neyin nesiyse, anında çok dikkat çekecek bir şeydi.

"Olup biteni ne olursa olsun bildirmeliyiz!" dedi Dominik.

Axel bu öneriye katılmıyordu; oğlan Bayan Linda'nın meraklı sorularından çekiniyordu.

Poppi kocaman esnedi. "Söylesene, ne demeye dışarıya sarktın ki?"

Axel sıkışmış, ne diyeceğini bilmez durumdaydı. Planının ne olduğunu öğrenirse Dominik ona kesinlikle ateş püskürürdü.

Anlayacağınız, Dört Kafadarlar Takımı, Amsterdam ziyaretini Dominik'e borçluydu. Bayan Linda'nın faturası ise Poppi'nin annesinin hanesine yazılıydı.

Soruya cevap vermemek için Axel de dolu dolu esnemeye başladı. "Bunu sizlere yarın açıklayacağım." diye mırıldandı. "Şimdi herkes kafeslere!"

Allah'tan Poppi sorusunda ısrar etmedi.

Birkaç dakika sonra dörtlü yatağa girip derin bir uykuya dalmıştı.

Ancak Axel, kâbuslar içinde yuvarlanıyordu. Yüzü olmayan adam, rüyasında, gece karanlığında, Amsterdam sokaklarında onun peşine düşmüştü. Belli bir noktaya gelmişler; Axel yoluna devam edemez olmuştu. Axel bir uçurumun kenarında duruyor, aşağıda, dipte bir yerde lavlar fışkırıyordu. Yakıcı bir koku genzine dolmuş, duman yüzüne vurmuş, gözlerini yakıyordu.

Şiddetli bir öksürük Axel'i uykusundan uyanırdı. Odanın içi dumana kesmişti. Oğlan güç bela nefes alabiliyordu. Kızların, "Yangın vaaar!" diye avazları çıktığı kadar bağırdıklarını duydu.

Katır kadar ağır uykusu olan Dominik, yorganı başının üstüne kadar çekti. Axel yorganı hışımlla çekip oğlanın kulağına bağırdı: "Dışarıya, dışarıya çıkmak zorundayız! Yanıyoruuuz!"

Dominik yerinden ok gibi fırlayıp paniğe kapıldı. Can havliyle odadan dışarıya fırladı, çıkmasıyla dönmesi bir oldu: “Merdiven alevler içinde, aşağıya inemeyiz. Boğuluruz!”

Poppi ile Lilo, delikanlıların odasına ok gibi daldılar. Yüzlerine ıslak havlular kapamışlardı. “Üçüncü kattan suya atlayacak halimiz yok ya!” diye bağırdı Lilo, “Neredeyse on metre yükseklik var!”

Tam bu anda Axel’in aklına dışarıdan yere sarktığı kalın ip geldi. İp hâlâ oradaydı. “Kımıldayın... Ellerinize bir şeyler sarın, iple suya ineceğiz!” diye cırtlak bir sesle bağırdı Axel ve arkadaşlarını pencerenin kenarına sürükledi.

Kafadarlar yastıkların yüzlerini ve çarşafı yırtıp ellerine sardılar.

Lilo, ilk kayan oldu. Onu Dominik ile Poppi izledi. Son olarak Axel odayı terk edebildi. Aşağıya doğru kayarken, ikinci katın pencerelerinden alevlerin fışkırdığını gördü. Birinci kata ulaştığında aklına birden Bayan Linda geldi. Küçük hanıma ne olmuştu acaba? Neden yardım istemiyordu?

Delikanlı daha önce yapamadığını şimdi başardı: İpi kullanarak açık pencereden Bayan Linda’nın yatak odasına daldı.

Burada da dumandan göz gözü görmüyordu.

Axel eliyle yüzünü koruyarak küçük bayanın uyuduğunu umduğu yatağa kadar ilerledi.

Işık yakabilmek için bir ayak lambasının düğmesini buldu; ama düğmeyi tutmasıyla korku

içinde bırakması bir oldu. Metal parça kor gibi olmuştı.

Axel'in hemen yanında bir ısıklık sesi duyuldu. Kırmızımsı bir ışın duvarda yukarıya doğru hareket etti. Prizden bir kıvılcım demeti ortalığa yayıldı.

Oğlan sonunda eski moda yatağa ulaşmıştı. Kafadar gözlerine inanamadı. Bayan Linda gerçekten de kenarları sivri bir uyku külahı giymişti.

Küçük bayan öksürüyor, ama uyanamıyordu. Axel "kâbusunu" uyandırmak için sarstı; ama hepsi hepsi isteksiz bir homurtuydu cevap olarak aldığı.

Nihayet Bayan Linda gözlerini açabildi ve şaşkın şaşkın "Ne var, n'oluyor?" diye sordu.

"Acele edin, kalkmanız gerek, ev yanıyor!" diye bağırdı Axel.

Bayan Linda gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. "Ev yanıyor... Korkunç... İtfaiye, itfaiye neredel!" diye abuk sabuk konuşmaya başladı. Büyük olasılıkla uyku hapları almıştı.

Kadın, Axel'in omuzlarına dayanarak pencereye kadar ulaşabildi. Hiç itiraz etmeden pencerenin kenarına çıktı. Uzun beyaz geceliği içinde bir insandan çok hayalete benziyordu. Bir çılgılık atıp kendini suya bıraktı.

Axel de ardından kendini suya bırakıp cankurtaran yöntemiyle kadını köprüye çıkardı.

Küçük evin bütün pencerelerinden bu arada alevler fişkırmaya başlamıştı. Komşu binalarda ışıklar yanmıştı. İnsanlar pencerelerden dışarıya

eğiliyor, sesler gece karanlığına karışıyordu; derken itfaiyenin siren sesleri yaklaştırmaya başladı.

Dört Kafadar, sırlıklam köprüünün üstünde dikilmiş, ağır ağır soluk alıp veriyorlardı. Bayan Linda şoka girmiş, adeta dili tutulmuştu. Axel yere çömeldi; niyeti sırtını köprüünün kazıklarından birine vermektir ve o anda onu gördü.

DOMİNİK'İN GÖZLEMİ

Adam köprünün öteki ucunda durmuş, bakışlarını bir yanan eve bir kafadarlara çevirip duruyordu: Yüzü olmayan adam.

“İşte, orada duruyor!” diye inleyen Axel, Liselotte'yi dürttü.

Gizemli adam, kafadarların bakışlarını hissedince selameti kaçmakta buldu.

“Yakalamalıyız onu!” diye atıldı Axel atılmasına, ama adım atacak hali yoktu aslında; bütün gücünü son damlasına kadar tüketmişti.

Lilo bir an için tereddüt ettikten sonra, adamı izleme görevini üslendi.

Yüzü olmayan adam yaklaşık yetmiş, seksen adım avantajlıydı. Ağır, eşit aralıklı adımlarla uzaklaşıyordu. Bol bol şaşırtmaca yapıyor, yan sokaklardan birine sapıyordu. Lieselotte onu sık sık gözden geçiriyor, ancak ayakkabıllarının kaldırımlardaki sesinden adamın yönünü çarçabuk buluyordu.

Derken adam birden yere düştü. Yere atılmış bir içecek kutusu, adamın kaderini belirlemişti.

Lilo meçhul kişiye yaklaştı. Adamla aralarındaki mesafe daraldıkça Lilo'nun yüreği de hop edip duruyordu. Esrarengiz adam ile burun buruna geldiğinde ne yapacaktı, belli değildi.

Lilo'nun adımları yavaşladı. Sonunda durup esrarengiz tipi süzmeye başladı.

Adam bu arada ayağa kalkmış, köprünün koruluklarına dayanmış bisikletleri bir bir yokluyordu. Şanslıydı, koruluğun demirlerine zincirlenmemiş bir bisiklet buldu. Bisiklete atladığı gibi pedallara bastı.

Adam uzaklaştıkça Lilo'nun da düşünebilme yeteneği o ölçüde geri gelmeye başlamıştı. Hemen adamın peşinden gitmeye karar verdi; fakat artık çok geçti; gizemli adam gözden kaybolmuştu bile.

Kafadarlar yeni yataklarına sürünürcesine girerken, Amsterdam üzerinde güneş yükselmeye başlamıştı. Dörtlü iyice bitkin düşmüştü; yeni ev sahibesinden Allah razı olsun diyerek beyaz beyaz çarşafların üzerine serildiler.

İtfaiye bir gemiyle gelmiş, kurtarabileceği ne varsa kurtarmıştı. Allah'tan alevler yandaki evleri sarmamıştı.

Flamanca, kafadarların diline çok benzediği için bizimkiler konuşulanları anlamakta pek güçlük çekmemişlerdi. Polis ve itfaiye yetkililerine bakılacak olursa, yangının sebebi bir kablonun tutuşmasıydı. Evdeki elektrik kablolarının ahı gitmiş vahu kalmıştı, bir kısa devrenin ardından alevler süratle bütün eve yayılmıştı.

Bayan Linda, bir ara şokun etkisinden kurtulup yanan evinin bulunduğu sokağa koşmuştu. Dominik peşinden gidip onu durdurmuştu. Bu sırada daha sonra arkadaşlarına anlatmak istediği bir şey

dikkatini çekmiş; ancak olayların gürültü patırtısı içinde bunu unutmuştu.

Polis, Linda'dan kız kardeşinin adını ve telefon numarasını istemiş ve kadına haber vermişti.

Kadın telaşla çıkagelmiş, Linda ile misafirlerini kendi evine götürmüştü.

Linda'nın kız kardeşinin evinde Dört Kafadar'ın dikkatini bir şey hemen çekivermişti; ancak gördükleri şey üzerinde uzun uzadıya düşünemeyecek kadar yorgun ve bitkindiler.

Polisin çağırdığı doktor genç detektiflere ve Linda'ya sakinleştirici vermiş, ilaç etkisini göstermekte gecikmemişti.

Dominik gözlerini açtığı anda ışık gözlerini kamaştıracak kadar aydınlanmıştı ortalık. Güneş dar bir pencereden içeriye dalıp doğrudan oğlanın yastığı üzerine düşüyordu.

Oğlan nerede olduğunu anlamakta bir an zorlandı.

Sandiğa benzer, duvara dayalı bir yatakta yatıyordu. Yatağın bulunduğu oda daracık ve tavanı basıktı. Karşı tarafta, içinde Axel'in derin bir uyku da olduğu başka bir yatak gözüne çarptı.

Dominik kalkmak istedi ve kalkarken tutunacağı bir şeyler arandı. Bir tahta çıtaya tutundu, tutunmasıyla çıtanın gevşemesi bir oldu. Üstüne bir kapak kapandı, oğlan kendini karanlık bir kutu içinde buldu. Neredeydi? Bir tabutta mı? Her iki yum-

ruğuyla tahtayı dövüyor, “İmdaat, çıkarın beni buradan!” diye avaz avaz bağırıyordu.

Yaklaşan ayak sesleri duyuldu; birisi kapağı açtı.

Orta yaşlı bir kadının güneş yanığı yüzü Dominik’e gülümsedi. Kadının saçları hemen hemen tamamen kırılaşmış, kısacık kesilmişti. Sol kulağında, kocaman bir küpe sallanıyor; küpenin halkası içinde seramik bir papağan görünüyordu. “Uykunuzu aldınız mı bakalım?” diye gülümsedi kadın.

“Siz de kimsiniz?” diye tedirgin, güvensiz bir sesle sordu Dominik.

“Ben Linda’nın kız kardeşi Annabel’im. Sen de Dominik olmalısın; şu harika oyuncu, dansçı ve şantör!”

Kadın kalkmasına yardımcı olmak için kollarını Dominik’e doğru uzattı. Dominik üzerinde sadece don olduğunu fark etti; utanarak yorganı üzerine çekti.

“O tarafa bakmıyorum, tamam!” dedi Bayan Annabel sırtarak, ardından da odadan çıktı. “Banyo hemen bir sonraki kapının arkasında; kahvaltı, daha doğrusu öğle yemeği güvertede yenecek!” diye başını çevirmeden seslendi.

Dominik küçük pencerelerden birinden dışarıya baktığında yoldan gelip geçen insanların bacaklarını gördü. Karşı tarafta da suya vuran parlak ışınlar yansıyor.

Bir deniz evinin üzerindeydiler! Amsterdam bu tür evlerle dolup taşıyordu ve böyle bir evde oturmak modaydı buralarda.

Lilo ile Poppi de aynı odada, çekyatlarda yatıyorlardı. Gün boyu kapanan bu çekyatlar oturulacak kanepelere görevi görüyorlardı.

Dört Kafadar ön güvertede bir metal masanın çevresinde otururlarken güneş iyice yükselmişti.

“Demek ki Bayan Linda’nın kız kardeşisiniz?” diye inanmamış gibi sordu Lilo.

Annabel güldü:

“İnanılır gibi değil, öyle değil mi? Birbirimize hiç mi hiç benzemeyiz. Ben 68’in çiçek çocuklarındanım, yani bir hippy. Gitarımı koltuğumun altına alıp bütün bir Avrupa’yı dolaştım. Sokaklarda şarkı söyleyip hayatımı kazandım. Linda’ya bakacak olursanız, hippilik Medine dilencisi olmaktan bin beter bir şey!”

Annabel bunları söylerken gülmeden edemedi.

“Bu arada hatırlatayım; sizleri bir an olsun gözden kaçırmamamı sıkı sıkı tembihledi. Kendisi yeniden karakola gitti ev için. Berbat bir hikâye, ama Allah’tan kimse yaralanmadı.”

‘Ev’ lafını duyar duymaz Dominik’in aklına gece arkadaşlarına anlatmak istediği şey geldi.

Ne olur ne olmaz, Annabel’in duymaması için kadının sahanda yumurta yapmak üzere mutfığa gitmesini bekledi.

“Demek ki ateş, kablolardan birini tutuşturan bir kısa devrenin marifetiymiş, öyle mi?” diye sözlerine başladı.

Arkadaşları ‘öyle’ anlamında başlarını salladılar.

“Girişin yanındaki buzlu camı hatırlıyor musunuz? Bayan Linda’yı almak için döndüğümde cam parçalanmıştı.” diye devam etti.

Lieselotte bunda dikkati çekecek bir yan görememişti:

“Ne olacak, elbette sıcaktan patlamıştır!”

“İyi de sokakta tek bir parça cam kırığı yoktu; bütün parçalar içeriye düşmüştü. Kaldı ki giriş katında yangın olmadı; ateş birinci katta ortaya çıkıp yayıldı!” diye heyecanla gördüklerini aktardı kafa-

Axel’in içine bir kuşku düştü. “Sigorta kutusu kapının hemen yanı başındaydı. Bu eski moda şeyin içinde kısa devre yaptırmak, eminim ki çocuk oynacağı olmalı...Yüzü olmayan adam evin çevresinden dolanmış olmalı!”

Poppi, fısıltılı bir sesle sordu:

“Yani kısa devreyi onun mu yaptırdığını söylüyorsun; kasten?”

Axel sesini çıkartmadan ‘evet’ anlamında başını salladı.

“İyi de, sigortaların yerini nereden bilebilir ki?” dedikten sonra, sorusunun cevabını düşünmeye başladı Lilo.

“İnanın bana, bu onun işi; öyle olmasa, peşindekilerden yakasını sıyırdığı halde toz olmak yerine geri dönmesini nasıl açıklayabiliriz ki? Sanıyorum ki kendisini kimsenin görme... Görmediğinden emin olmak is!..” Axel bunları söylerken korkudan

küçük dilini yutacak gibi oldu; ansızın, evdeki yangını kimin niçin çıkarmış olabileceği kafasına dank etmişti. İstenmeyen bir tanıktı o ve ortadan kaldırılması şarttı.

Gelgelelim esrarengiz adamın planları suya düşmüştü. Acaba bir kez daha denemeyecek miydi?

Lilo burnunun ucunu tuttu; şu meçhul adamın ne kadar tehlikeli olduğunu hissediyordu. “Karışmayın bu işe!” diye içinden bir ses uyarıyordu onu uyarmasına, ama bu yüzü görünmeyen tipin neyin nesi olduğunu da kesinlikle öğrenmek istiyordu.

Ancak şimdilik araştırmaya pek vakit bulamayacaklardı; çünkü Dört Kafadar, çok belli bir nedenle Amsterdam’a gelmişti.

ELİNDEN GELENİ ARDINA KOYMAYACAK

Yüzü olmayan adam o gece rıhtıma kadar bisikletle gelmişti.

Dikkati çekmemek için kısa bir süre karanlık bir geçitte durup yüzündeki yansıtıcı kabuğu çıkartmış; maskeyi dikkatlice ceketinin içine yerleştirmişti; çünkü alından bile daha kıymetliydi bu maske onun için.

Ceketinin astarı altında birçok sahte sakal ve kaş gizliydi. Adam kendine bir top sakal ve özellikle kalın kaşlardan bir çift seçip onları özenle yerlerine yapıştırdı. O anda onu görebilecek biri, daha sonra onun gerçek yüzü hakkında hiçbir şey söyleyemeyecekti.

Adam tam bir binbir surattı.

Şansına sokakta çok az insan vardı. Yüzü olmayan adam hayatın gece yarısı başladığı çiçek pazarının çevresinde geniş bir daire çizdi.

Küçük, kendi halinde bir pansiyona yöneldi. Girişte sadece üç harften oluşan ışıklı bir tanıtım levhası yanıyordu: RIP.

Adam içeriye girip biraz çukurda bulunan resepsiyona doğru yürüdü. Pansiyonda aynı zamanda müşterilere hizmet eden bir genç, resepsiyonda duruyordu.

Pansiyonun içi yemek ve tuvalet kokuyordu, duman kokusu da her yana sinmişti.

Uyuklayan genç, hiçbir şey söylemeden adama bir eliyle anahtarı uzatırken öteki avucunu da para almak üzere açtı. Para burada peşin ödeniyordu.

Gelgelelim yüzü olmayan adamın yanında para yoktu. Az önce... Neyse; bu affedilmez bir yanlışın onun hesabına. Kendini tokatlasa yeri idi.

Resepsiyondaki genç bu gece misafirinin para ödeyemediğini görünce; anahtarı geri alıp adama kapıyı gösterdi.

Ne var ki bin bir suratlı adam öyle kolay kolay pes edeceğe benzemiyordu. Burada geceyi geçirecekti; parası olmasa da... Binanın arka yanına dolaşarak oluktan üst kata tırmandı ve açık pencerelerden birinden içeriye atladı. Şanslıydı; kimsenin kalmadığı bir odaydı burası. Çarçabuk kapıyı içeriden sürgüleyip kendini gıcırdayan yatağa attı; atmasıyla uykuya dalması bir oldu.

Oda verilmemiş olduğu için ertesi sabah da temizlikçi filan gelip onu rahatsız etmedi. Açlıktan iflahı kesilmiş olmasına rağmen gün boyu pansiyondan çıkmayı göze alamadı. Karanlığın basmasını bekliyordu. Karanlıkta kendini daha güvende hissediyordu.

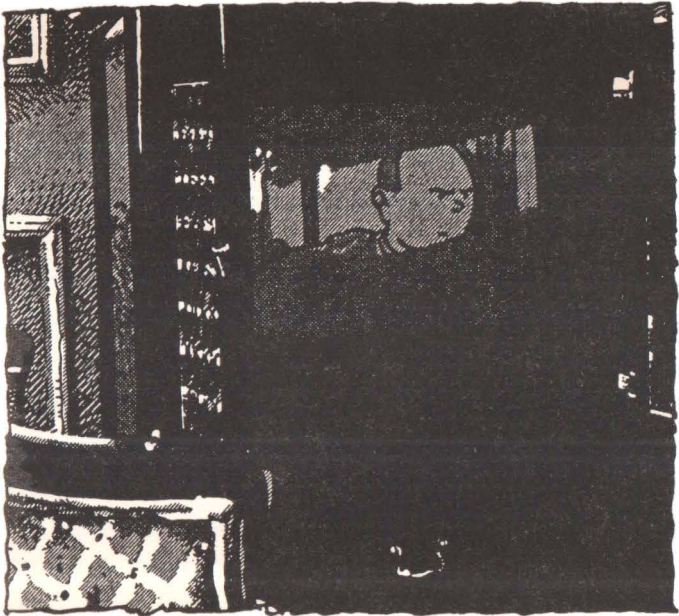
Akşama kadar oyalanabilmek için televizyonu açtı. Çizgi filmler, yarışmalar birbirini izliyordu; adam can sıkıntısı içinde ekrana öylesine bakıyordu. Derken ilgisini çeken bir habere rastladı: Gece peşinden gelip onu takip eden kızı ve köprüünün üzerinde gördüğü üç kişiyi ekranda tanıdı. Anlaya-

bildiği kadarıyla bir yarışmaya katılmıştı bunlar. Canlı yayındaydılar ve ekranın altında bir yazı geçiyordu: sahildeki büyük salonda televizyon için kaydedilen gösteriye bilet bulunmaktadır.

Yüzü olmayan adamın yanında kâğıt bulunmadığı için adresi gömleğinin koluna kaydetti.

Tanıklardan kurtulma planı suya düşmüştü. Yetmiyormuş gibi çocuğun arkadaşları da onu görmüşlerdi. Neler anlatmışlardı acaba kendi hakkında, kimlere neler söylemişlerdi?

Yüzü olmayan adam varlığından haberdar olan herkesi susturmaya kesin kararlıydı. Sırtı her ne pahasına olursa olsun gizli kalmalıydı.

MÜFETTİŞ GELİYOR

Gösterinin provasının yapıldığı büyük salonun adı Lale'ydi. Bu bina Amsterdam'ın o ünlü geniş lale tarlalarının göbeğindeydi.

Axel, Lilo, Poppi ve Dominik, sahnede göz kamaştırıcı spot ışıkları altında duruyorlardı. Kızlar ve Dominik, provayı 'cool' buluyorlardı, ama ortaklıktan kaybolmaya da can atıyorlardı.

Karşılarında, uzun saçlarıyla küçük bir cüce bebeği andıran bir adam geçmiş, sağa sola hoplayıp zıplıyordu. "Daha hareketli çocuklar, daha hareketli!" diye bağırıp duruyor, kalçalarını bir göbek dansçısı gibi kıvrıyor ve kollarını, sanki kemikleri esnekmiş gibi kullanıyordu.

"Bu yaptığını hiçbir zaman bağışlamayacağım!" diye dişlerini sıkarak söylendi Axel Dominik'e.

Her şey şubatta başlamıştı. Okulun kapanış partisinde Kafadarlar Orkestrası, eğlence olsun diye tam o sıralarda söyledikleri şarkıyla bir numaraya doğru tırmanan pop gruplarından birini taklit etmişti. Kafadarlar grubu hiç de beğenmiyor; yaptıkları onlara çok gülünç geliyordu. Pop grubunun dört şarkıcısı cart renkli kostümlerle sahneye çıkıyor, orada lastikten figürler gibi hareket ediyorlardı.

Kafadarların okul arkadaşları ise kafadarların yaptıkları parodiye bayılmış ve Dominik'in babası Bay Kascha, bizimkilerin gösterisini videoya bile almıştı.

Derken uluslararası bir yarışma için televizyonda çağrı yapıldı. Değişik ülkelerden katılabilecek adaylar, pop yıldızlarını taklit edebileceklerdi, ama yaşları 14'ten yukarı olmamalıydı.

Dominik video filmi gizlice yarışmaya yollamış, sonra da gösteri için seçildiklerini hayretle haber almıştı.

Kazananların eline akıl almaz ödüller geçecekti, ama Axel'in umurunda bile değildi bunlar. Oğlan binlerce insanın karşısında sahnede sağa sola sıçrayıp palyaçoluk yapmayı gururuna yediremiyordu.

Yetmiyormuş gibi işin içine bir de Bayan Linda diye biri karışmıştı. Kafadarlara Amsterdam'da refakat edecek kimse olmadığı için Poppi'nin annesi eski mürebbiyesini hatırlamıştı. Bayan Linda, Bayan Monowitsch'e gençken göz kulak olmuştu; Poppi'nin annesinin düşünebileceği en uygun bekçi köpeğiydi Bayan Linda.

Bayan Linda, Amsterdam'da yaşıyordu ve kafadarların ziyaretini dört gözle bekliyordu. Ama ona kalsa dörtlüyü bir cam fanus içine yerleştirir, böylece üstlerini başlarını kirletmeden, uslu ve sessiz kalmalarını, ortalığı karıştırmamalarını sağlardı.

Kafadarları uyarmadığı tek bir dakika yoktu:

"Doğru dürüst oturun! Yavaş yiyin! Genç bir hanım ağzını şapırdatmaz! Burnunuzu karıştırmayın! Saçını tara! Burnunu sil! Esnerken elini ağzına tut!"

Bayan Linda, kafayı Axel'e iyice takmıştı. Onu küçük bir centilmene çevireceğine söz vermişti; ne demekse bu.

Bir gün akşam yemeğinin ardından kibar bir erkeğin bir hanımefendinin elini nasıl öpeceğini göstermeye kalkınca, bıçak kemiğe dayandı.

Axel ertesi gece bunun acısını çıkartmaya ve evde kalmış yaşlı bayanı korkutmaya karar verdi. “Tesadüfen” sırt çantasında eski kauçuk bir maske bulunuyordu. Gelgelelim evdeki hesap çarşıya uymadı.

Yüzü olmayan adam ne cehenneme girmişti acaba? Kafadarlar Linda’nın kız kardeşine yüzü olmayan adamdan söz etmişler, ne var ki Bayan Annabel onlara pek inanmamıştı.

Nihayet prova bitmişti.

Axel rahatlayıp derin bir nefes aldı.

Dominik onu suçlarcasına baktı:

“Gören de işkenceden geçtiğini sanacak!”

“Aynen öyle geliyor bana!” diye homurdandı Axel; bu Amsterdam gezisi olmasa da ona bir şey yazmazdı.

“Çocuklar kıyafet denemesi!” diye seslendi kadının biri. Lilo’nun o güne kadar gördüğü en büyük ve karmakarışık yeleli bir kadın dört arkadaşı yandaki odalardan birine davet etti. Odada kancalara asılı yüzlerce kıyafet göze çarpıyordu.

“Adım Mareike.” diye kendini tanıttı kostüm sorumlusu kadın. Askıdan dört adet pırıl pırıl ışıltıyan dar triko kazak alıp bizimkilere uzattı.

Kadın kendisine şeker pembesi bir üst uzatınca,

Axel “Ne, yoksa bunu mu giyeceğim?” diye bağırdı; “Allah yazdıysa bozsun!”

“Pamuk şekerine benzerim bunun içinde. Asla olmaz!”

“İyi ama taklit ettiğiniz grubun üyeleri de bunları giyiyor!” diye küçük bir hatırlatma yaptı Bayan Mareike. Lilo arkadaşını dirseğiyle dürttü:

“Hadi, huysuzluk etme; yarın kurtulacağız zaten!”

Arkalarından kesik kesik bir öksürük sesi duyuldu.

Mareike bir adamın durduğu kapıya doğru döndü. Adamın üzerinde siyah bir deri ceket vardı; ellerini ceplerine gömmüştü. Şaşkın bir hali vardı sanki. Saçı kabarık, kızıla yakın, yüzü çile kesmişti.

“Sizleri burada bulabileceğimi söylediler bana!” diye açılış yaptı adam.

“Kimsiniz?” diye kızgın bir sesle sordu Mareike.

“Müfettiş Caspar van Fries!” diye cevap verdi adam. “Linda de Note’un evinde çıkan yangını araştırıyorum. Size birkaç kısa soru sorabilir miyim?”

Lilo, ‘sorabilirsiniz’ anlamında başını salladı.

Adam başı hafifçe öne eğik duruyordu; gören de kendi pabuçlarının burnuna gözlerini takmış sanırdı. Dörtlüye önceki gece olup bitenler hakkında birkaç kısa soru sordu. Küçük bir not defterine birkaç not düştü.

“Biraz girmek istemez misiniz?” diye sordu Mareike.

Van Fries, ‘hayır’ anlamında elini salladı ve kapının gölgesi içinden çıkmadı.

Lieselotte sorulara cevap verme işini üslenmişti.

Ne var ki Axel daha fazla dayanamayıp patlayıverdi ve baklayı ağzından çıkardı: “Bütün suç, yüzü olmayan adamda.” Ardından olup biteni bir solukta anlattı.

Müfettiş çok ilgilenmişe benziyor, durmadan not alıyordu.

Öteki yarışmacılar da sahnedeki provayı bitirmiş, neşeyle gardıropların yanına dönüyorlardı.

Adam acele not defterini kapayıp oradakilere veda etti. “Başka sorularım olursa sizleri burada bulabilirim, öyle değil mi?”

“Ya da Bayan Linda’nın kız kardeşinin yanında. Şu anda onun deniz evinde kalıyoruz da!” diye açıklama yaptı Dominik.

İtalya’dan gelmiş, kıkır kıkır gülen beş kız kapıdan girdi. Müfettiş göz açıp kapayıncaya kadar ortalıktan kaybolmuştu.

Bu işe Lilo’nun midesi bulanmıştı. Hızla koridora koşup etrafına bakındı.

Adam ortalıkta görünmüyordu.

Takımın süper beyni iyice kılanmıştı bu duruma. Şu Caspar van Fries’im diyen herif belki de gerçekte müfettiş filan değildi!

Lilo arkadaşlarını uyarmak zorundaydı. Şu andan itibaren kime ne anlatacaklarına dikkat etmeleri şarttı.

ÇOK İLGİNÇ!

Dört Kafadar, Lale Salonu'nun sanatçılara ayrılmış çıkışında göründüklerinde, "Umarım güzel güzel provanızı yapmışsınızdır?" diye sordu Bayan Linda.

"Ne gezer. Lamalar gibi sağa sola tükürdük, sahneye işedik, sapanla oraya buraya taş attık ve sonunda da salonu su altında bıraktık!" diye homurdandı Axel.

Poppi dişlerini sıkarak arkadaşına adeta yalvardı:

"Axel, sus lütfen, yoksa her şeyi anneme anlatacak olursa bundan sonraki geziyi unutmak zorunda kalırım!"

Yaşlı kız kurusu, iki bardak sirke içmiş gibi suratını ekşitti.

"Özür dilerim!" diye homurdandı Axel, "Bundan böyle sesimi fazla yükseltmeyeceğim!"

O anda kadının ekşimiş yüzü gevşeyiverdi. "Uslu oğlum benim; elbette, isteyince nasıl da oluyor değil mi, görüyorsun?"

Otobüs ve tramvayla deniz evine döndüler. Lilo yolda arkadaşlarıyla konuşma fırsatı hiç bulamamıştı. Dörtlü ne zaman birbirine sokulsa, Bayan Linda hemen burnunu araya sokuyordu. Kadın bitkin görünüyordu. Yangının heyecanı onu bitirip tüketmişti. Evinde, eski mobilyasıyla, klasik duvar kağıdıyla ve o eski resimleriyle oturamayacak ol-

duğunu düşünmek kadını mahvediyordu. Ev yeniden oturulacak hale gelene kadar da en az altı ay lazımdı.

Deniz evinin üzerinde Annabel genç yıldızlarımızı bekliyordu. Küçük ampullerin asılı olduğu iplerin zincirleri güverteyi aydınlatıyor, renkli şamdanların içinde mumlar yanıyordu.

“Ne o, yoksa bir bayram eğlencesi mi var?” diye aksi aksi sordu Linda.

“Benim gibi deliye her gün bayram!” diye karşılık verdi Annabel. “Ayrıca çocukların ziyaretçisi var!”

Lilo’nun kalbi hızlı hızlı atmaya başladı. Ziyaretçi mi? Kim olabilirdi ki?

İşte ancak o anda genç detektifler metal masada bir adamın oturduğunu fark ettiler. Hava hayli sıcaktı, ama adam, yünden küçük, kenarları kıvrılmış bir bere giymişti.

Adam ağzını şapırdatarak piposunu ağzının bir kenarından ötekine gezdiriyordu. Bizimkileri görünce ellerini sıkmak üzere yerinden kalktı.

“Lütfen, zahmet olmazsa kendinizi tanıtır mısınız?” diye aksi bir sesle sordu Bayan Linda.

Ziyaretçi kafadarların önünde eğilip alçak bir sesle, “Bu da kim, babaanneniz filan mı? Yoksa bir bekçi köpeği mi?” diye sordu.

“Bu bize göz kulak olan Bayan Linda!” diye açıklama yaptı Poppi.

Adamın tavrı o anda değişti. Bayan Linda’ya

doğru seğırtip abartılı bir kibarlıkla önünde iki kat oldu. “Kıymetli sultanım, evinize olup biten beni derinden üzdü, çok, çok üzdü. Adım Ian Claes. Gazeteciyim ve hamiliğini yaptığınız bu gençler hakkında bir haber yazmak istiyorum. Hayatınızı kurtardıklarını söylediler!”

“Öyle, öyle!” dedi gülümseyerek Bayan Linda ve kafadarlara hafifçe başıyla işaret verdi. “Ah, ah! Onlara bu yaptıkları için daha teşekkür etmeye bile fırsat bulamadım. Fakat kafam hâlâ darmadağınık!”

Annabel, kız kardeşini kolundan tutup salın üzerine çekti. “Hadi gel, doktor sana istirahat verdi. Bu dörtlü çeteye ben göz kulak olacağım!” dedi.

Ian, kafadarlarla masaya oturup, o gece olup biten her şeyi anlattırdı. Yangın hakkında söylediklerini, alevler içinden kurtuluşlarını merak ve heyecanla dinledi.

Axel derin uykuda horlayan Linda’yı suya nasıl attığını anlattıktan sonra sözü yüzü olmayan adama getirdi. “Kimse inanmıyor bize, ama gerçek bu! Onu gördük ve eminiz ki yangını çıkartan da oydu!”

Lilo yumruklarını sıktı. Arkadaşının çenesini tutması için onu uyaracak fırsat bulamıyordu. Süperbeyin, yüzü olmayan adam hakkında konuşmamanın daha hayırlı olacağından emindi.

Ian Claes, Axel’i hayretten kocaman açılmış gözleriyle dinledi.

“Bize inanıyorsunuz, değil mi? Yoksaaa siz de mi?..” diye umudunu yitirmeden sordu Axel.

Gazeteci derin bir nefes aldıktan sonra, “Şey... Tamam, dürüst olmam gerekirse, şu an biraz abarttığınızı düşünüyorum. Yangınla ilgili hikâyeye yeter de artar. Büyük olasılıkla gözün yanıldı... Ya da çılgının teki bir şaka yapmaya kalkmış olmalı. İnanın bana bu kent kafayı yemiş tiplerden geçilmiyor. Evet, artık gitmeliyim! En geç pazar günü yazımı gazetede okuyabilirsiniz!” Bunları söyledikten sonra tekmeden kıyıya atlayan adam bisikletle çekip gitti.

“Çuvallayışa bak!” dedi Axel, “Adam bize inanmadı; kendimi masalcı dede gibi hissediyorum!”

Tam bu sırada mutfaktan ağzına kadar dolu bir tepsiyle çıkan Bayan Annabel, “Hadi tıkmamaya!” diye seslendi. “Linda hâlâ uyuyor, ama iplerinizi sıkı tutmam için beni sıkı sıkıya tembihledi.”

Dört arkadaşın bu gece karınları pek aç değildi. Annabel bir şeyler almak için mutfığa geri döndüğünde Lilo müfettiş hakkındaki kuşkularını dile getirdi.

Poppi'nin gözleri dehşetten büyüdüğüce büyüyordu.

“Gerçek yüzünü hiçbir zaman bilemeyeceğimiz bir rakiple karşı karşıyayız desenize. Önemli bir dezavantaj bizim için, bunu belirtmeden geçemiyorum!” diye sıkıntıyla söylendi Dominik.

“Heey, evde kimse var mı?” diye kıyıda kalın bir ses işitildi.

Kafadarlar merakla boynunu uzatmış bir adam

gördüler. Başına bir şapka geçirmiş, sokak lambasının tam dibinde duruyordu. Şapkanın kenarı yüzüne geniş bir gölge indirmişti.

Dört kişiden hiçbirisi cevap vermeyince, adam yeniden seslendi:

“İyi akşamlar; karakoldan geliyorum ve Bayan Linda de Note’u arıyorum.”

“Uyuyor!” diye bağırdı Lilo.

“Güverteye gelebilir miyim?”

Annabel güverteye çıktı; adam kendini bir kez daha tanıttı.

“Gelin hadi!” diye Annabel adamı davet etti.

Adam nazıkçe şapkasını eline alıp havalandırmak ister gibi salladı. Suratı soğuk, sakın bir ifade taşıyordu. Top sakalı bakımlı ve yeni taranmıştı.

Adam hakiki bir detektife benziyor, diye düşündü Lilo; televizyondaki müfettişlerden biri gibi.

Annabel adama yer gösterdi; beriki kafadarların masasına çöktü.

“Kardeşimi uyandırayım mı?” diye sordu Annabel.

Suç masası müfettişi eliyle ‘gerek yok’ işareti yaptı. “Lüzumu yok, şimdilik çocuklarla görüşmek istiyorum.”

Adam yangınla ilgili kısa, net sorular sordu. “Bizim için önemli olabilecek, dikkatinizi çeken başka bir şey oldu mu?” diye kalkmadan öğrenmek istedi.

Axel, Lilo’ya kararsızlık içinde baktı.

Süperbeyin başıyla ‘evet’ anlamında işaret yaptı. Hiç kuşku yok; bu adam bir polisti. Yetkili ve sorumlu kurumların yüzü olmayan adam meselesinden haberdar olmaları artık şarttı.

Axel bir kez daha tekneye gelen tipten ve esrarengiz adamın kaçışından söz etti.

“Bu olaydan kimlere söz ettiniz?” diye sordu polis memuru

Kafadarlar, prova sonrası gardıroplar civarında ortaya çıkan adamı anlattılar.

“Caspar... Ne dediniz?”

“Caspar... Caspar van Fries.” dedi Lilo, “Muhakkak tanıyorsunuzdur.”

Memur ‘hayır’ anlamında düşünceli düşünceli başını salladı. “Bu olayda bir tek ben çalışıyorum. Caspar van Fries diye birini de kesinlikle tanımıyorum.”

“Ko... Korkuyoruz. Yüzü olmayan adam evi ateşe verdi. Peşimizi bırakmıyor. Niyeti bizi susturmak!” diye patlayıverdi Poppi.

Polis memuru gülümsedi. “Tamam, tamam; durun bakalım bu o kadar kolay değil. İçiniz rahat etsin diye gene de önümüzdeki günlerde tekneye göz kulak olacak iki memur yollayacağım. Anlaştık mı?”

Genç kafadarlar bu teklife çok memnun oldular.

Suç masası memuru gittikten sonra, Axel bir şey hatırladı:

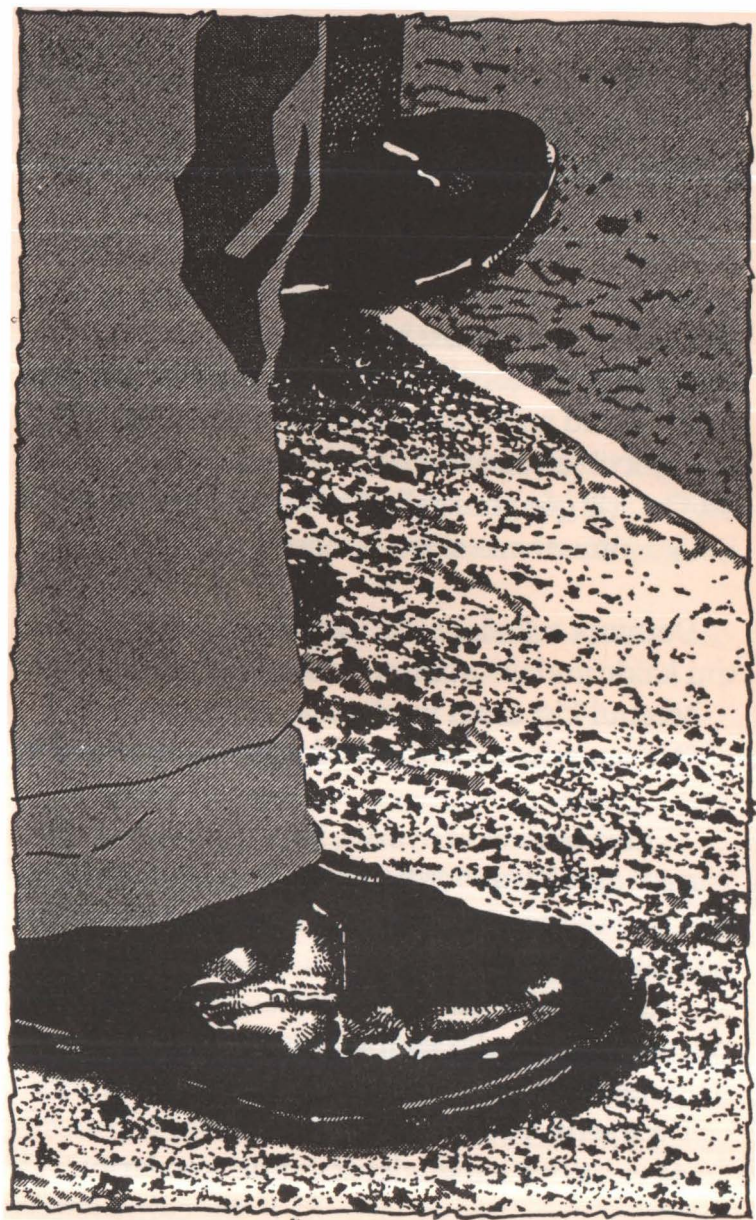
“Fark ettiniz mi çocuklar, adam bize adını bile söylemedi. Sizce tuhaf değil mi?”

O gece kafadarlar çok huzursuz uyudular. Çekyatlarında dönüp duruyor, ikide bir bağıırır gibi sesler çıkartıyorlardı.

Bir süre sonra saatin kaç olduğunu tamamen unuttular. Bir ara, tam kaldırıma bakan dar pencereyi birileri tıklattı.

İlk uyanan Dominik oldu.

Sokak lambasının ışığında bir çift siyah ayakkabı ve gri pantolon bacakları gördü.

“BENİ İZLEYİN!”

Yüzü olmayan adam tek bir şey düşünüyordu: Kendisini gören herkesi susturmak. Sürat teknesindeki adamlar onun boğulduğunu sanıyorlardı. Yaşadığını kimsenin bilmemesi gerekiyordu. Sonunda kendini kurtarması için tek şansı buydu.

O gece dört çocuğun defterini dürecektir bir plan yapmıştı. Bu arada karşısındakilerin de öyle dışine göre çocuklar olmadıklarını kavramış bulunuyordu. Onlarla göz göze gelip konuştuğundan beri, onları küçümsememesi gerektiğini anlamıştı.

Dominik arkadaşlarını uyandırıp onların dikkatini kaldırımdaki adamın ayakkabılarına çekti.

Meçhul kişi cama vurdu.

“Ne yapsak acaba?” diye fısıltılı bir sesle sordu Axel.

“İkimiz burada kalıyoruz, ikimiz güverteye çıkıyoruz!” diye karar verdi yüreği ağzına gelen Süperbeyin. Axel gönüllü olarak atıldı: Lilo ile dışarıya çıkmak istiyordu.

Oturma bölümünü geçerlerken iki kardeşin derin derin nefes alışlarını duydular. Hem Annabel hem de Linda’nın uykuları çok ağırdı.

Gece serin ve sessizdi.

Axel hayret içinde deniz evinin kapılarının kilitlenmemiş olduğunu fark etti. Kolu çevirip kapıyı

açtı. Güverte önlerinde geceleyin bıraktıkları gibi duruyordu.

Lieselotte bütün cesaretini toplayıp karanlık gecenin içine doğru bir adım attı. Kırmızı beyaz şeritli tentenin altına gelmişti. Kız bir adım daha atmaya cesaret edince sokak lambasının loş ışığı üzerine düştü.

Lilo rıhtıma baktı, bakışlarını kaldırmadan, dizi dizi ağaçlardan ve caddenin üzerinden kaydırdı; fakat olağandışı bir şey göremedi.

Axel küçük metal iskemlelerden birini kaptı ve iki eliyle havaya kaldırdı. Beklenmedik bir şekilde birisi saldıracak olursa, kendini savunabileceği bir silahı vardı.

İkili birlikte biraz daha ilerlemeye cesaret edebildiler.

Tam o anda havada bir şey uçtu.

Lilo ile Axel korkuyla yana sıçradılar.

O nesne gürültüyle ayaklarının dibine, yere çarptı.

“Bir kola kutusuna benziyor!” dedi Axel.

“Üstüne sarılarak bir şey iliştilmiş!” diye fısıltıyla konuştu Lilo. Birkaç adım atıp eğildi, kutuyu yerden aldı.

Bir lastikle kutunun üzerine bir kâğıt iliştilmişti. Lilo kâğıdı açıp okudu: “Bana bir tek sizler yardım edebilirsiniz. Benden korkmanıza hiç gerek yok! Dün olup biten istenmeden oldu. Peşimdeler ve hayatım tehlikede. Sizlere yalvarıyorum, bana

yardım edin!” İmzasız da olsa, bu mesajın kimden geldiği belliydi.

Axel bağırmamak için kendini zor tutup Lilo’ya sokuldu.

Rıhtımda, sokak lambasının tam altında, yüzü olmayan adam duruyordu. Elleriyle, küçük bir çocuk gibi yalvaran hareketler yapıyordu. İki genç detektif kararsız davranınca, omuzlarını göçertip korku ve endişeyle etrafına bakınmaya başladı.

Axel ile Lilo, temkinli adımlarla güvertenin kenarına geldiler.

“Kimsiniz, size nasıl yardımcı olmamızı istiyorsunuz?” diye sordu Lilo.

Adam ceketinin ceplerini karıştırarak içinden bir kâğıt çıkardı. Kâğıdın üzerinde, “Konuşamıyorum. Lütfen, beni izleyin! Size yalvarırım!” yazıyordu.

“Hayır, katiyen!” diye kararlı bir sesle karşı çıktı Axel.

Lieselotte kendisiyle mücadele ediyordu. Bir yandan büyük bir tehlike hissediyor, öte yandan da bu esrarengiz adamın neyin nesi olduğunu müthiş merak ediyordu.

Küpeştenin hemen kenarında Axel’e dönüp, “Bir fikrim var!” diye fısıldadı. Düşüncesini çarçabuk Axel’e aktardı. Oğlan kabul etti.

“Peki, peşinizden nereye gelmemizi istiyorsunuz?” diye sordu Lilo.

Adam bir bloknot kâğıdı çıkartıp üzerine bir

şeyler yazdı: “Buraya çok uzak değil; size bir şey göstermem gereken bir eve gideceğiz!”

Süperbeyin başıyla Axel’e işaret verdi. Axel geri dönüp deniz evinin içinde gözden kayboldu. Az sonra yeniden görüldü. İki kafadar küçük tahta merdivenden karaya çıktılar.

Yüzü olmayan adam bir şey bekliyordu sanki. “Gidebiliriz!” dedi Lieselotte.

Adam tekrar yazdı: “Ya öteki iki arkadaşınız? Hepinizle birden konuşmam gerek!”

“İşte bu imkânsız!” dedi Lieselotte, “Onlar şu anda kış uykusundalar!”

Adam bundan memnun olmuşa benziyordu. Adamın, şu anda Axel’in yerine Dominik’in geçtiğini fark edip etmediğini Lieselotte kendi kendine merakla soruyordu.

Yüzü olmayan adam, ağaca dayalı bir bisiklete yöneldi. Lilo bisikletin yanında dört bisiklet daha gördü. Demek ki adam her şeyi düşünmüştü.

Yüzü olmayan adam bisiklete atlayıp ağır ağır pedal bastı. Dominik ile Lilo iki bisiklet kapıp adamın peşine takıldılar.

Yolda adam yüzündeki aynalı maskeyi çıkartıp ceketinin altına gizledi. Başına geniş kenarlı bir takke geçirip kenarlarını alnına indirdi.

Axel teknede kalıp güverteden olup bitenleri izlemişti. Birkaç saniyenin geçmesini bekledikten sonra, o da bisikletlerden birine atlayıp öndekilerin peşine takıldı. Aradaki güvenlik mesafesini koru-

arak, gerektiğinde her an onlara yardım edecek şekilde arkadaşlarını izliyordu.

Gelgelelim Axel, birdenbire göz çukurlarının arkasında tuhaf bir basınç hissetti. Sanki beyni ansızın şişmeye başlamıştı. Oğlan durmadan gözlerini kırıştırıyor, başını sallıyor, ensesini ovalıyor, o tuhaf duygudan kurtulmaya çalışıyordu. Ne var ki azalacağına artıyordu bu duygu.

Axel önünde arkadaşlarının bisikletlerinin stop lambalarının kırmızı ışığını gördü. Tam o anda sağa sapıyorlardı. O da onları gözden kaybetmemek için pedallara asıldı. Birden, sanki biri kafatasında bir boşaltma deliği açmış gibi beyindeki basınç kayboldu.

Axel rahatlayarak derin bir nefes aldı ve bir yan sokağa saptı. Ne var ki arkadaşları ortalıkta görünmüyorlardı. Frenleri sıkkan Axel bisikletten indi.

Sokakta in cin top oynuyordu. Hiçbir camın arkasında ışık yanmıyordu. Axel saatine baktı. İki buçuktu.

Bisikleti eliyle sürerken vitesten çıkan vızıltılı sese illet oldu. Gecenin o sessizliği içinde dişililere sürtünen zincirin sesi motor gürültüsü gibi etki yapıyordu.

Ara sokak uzundu ve görünüşe bakılırsa, bu sokağa açılan bir yan sokak da yoktu. İyi de Dominik ile Lilo ortadan kaybolacak kadar önde değillerdi ki. Ne olursa olsun onları görmesi gerekirdi. Evlerden birine girmişlerse o başka. Öyle olsa bile kendisine bir işaret bırakmaları gerekirdi.

Oğlan yaşananları tuhaf bulmaya başlamıştı. Birden "Axel!" diye Lilo'nun fısıldadığını duydu. "Eveet?"

"Axel buradayız!"

Kafadar sesin geldiği yöne döndü ve aslında çöp kutularını koymaya yarayan en fazla bir metre genişliğindeki kuytu köşeye baktı.

"Lilo?" diye tereddütle sordu Axel.

Ama gördüğü şey ona az daha küçük dilini yutturacaktı.

MESAJ

Poppi sabırsızlık içinde arkadaşlarının dönmesini bekliyordu. Lilo ile Dominik yüzü olmayan adamın peşinden gittiklerinden ve Axel de onları izlemeye kalktıktan bu yana tam 42 dakika geçmişti. Poppi teknenin küçük lombar deliğinden yola bakıyordu.

Ne zamandır yoldan geçen olmamış, sadece iki sıçan cama burunlarını dayayıp arsız arsız içeriye bakmışlardı.

Poppi'yi ürkütmemişti bu hayvanlar. Poppi sıçanlardan korkmazdı. Bu süre boyunca çekyatın üzerinde diz çökmüş durumda beklemişti; dizleri ağrımaya başlayınca ayağa kalktı; gerinip bacaklarını hareket ettirmek istiyordu.

Birisi sertçe dama vurduğunda pencerenin camı çatırdar gibi oldu.

Poppi korkunun iliklerine işlediğini hissetti. Kız kimseyi göremedi, ama cama yapıştırılmış bir kâğıt parçası buldu. Poppi, Lilo'nun el yazısını anında tanıdı.

Mesaj şöyleydi:

"Poppi, lütfen sana bu mesajı getiren adamla hemen gel. Sana acele ihtiyacımız var! Çabuk ol!"

Axel ile Dominik de kâğıdı imzalamışlardı.

Kız üzerine acele bir kazak çekip güverteye çıktı. Sokak lambasının ışığı içinde sarışın bir adam

ona el sallıyordu. Poppi önce tereddüt etti, derken bütün cesaretini toplayıp adama doğru koştı. “Neler oluyor? Siz kimsiniz?” diye heyecanla sordu.

Adam onu omuzlarından tutup iki bisikletten birine doğru sürükledi. Bir yandan da inler gibi bir sesle, “Bunu sana arkadaşların açıklayacaklar, acele et, acele et!” diye konuştu. Adam Poppi’ye bir bisiklet uzattı; ötekine kendisi atladı.

Adam hayli hızlı gidiyor, Poppi ona pedal uydurmakta güçlük çekiyordu. Adamsa bir kez olsun dönüp arkasına bakmamıştı; kızın peşinden geldiğinden emin görünüyordu.

Yorgunluktan Poppi’nin ciğerleri yanmaya başlamış, bacakları tutmaz olmuştu. Bisiklet ona çok büyüktü.

Çok geçmeden Poppi’nin mecali kalmadı. Adama arkasından seslenmek istediye de ne bağırarak ne de tek kelime seslenecek durumdaydı. Kız frenlere asılıp seleden aşağıya atladı.

Arkasından bir bisiklet freninin gıcirtısı, zincirin vızıltılı sesi duyuldu. Poppi dönüp baktığında caddenin kenarındaki bir ağacın arkasına gizlenmeye çalışan bir adamın gölgesini gördü.

Poppi korkunun pençesine düşmüştü. Mümkün olduğunca çabuk arkadaşlarının yanına gitmek istiyordu.

Hâlâ derin nefes almaya çalışarak bisikleti sürmeye başladı. Selenin üstünde ayağa kalkmış, pedallara öyle basıyordu. Bisiklet aniden hızlanmıştı.

Bir süre sonra önündeki bisikletli adam yeniden belirdi. Poppi son gayret ona yetişip, “Peşimizde biri var!” dedi nefes nefese.

Lilo’nun mesajını getiren esrarengiz yabancı Poppi’nin bu uyarısına aldırmadı. Uzun, düz bir so-kağa sapıp belli bir yeri aramaya başladı.

Dar bir geçitte durup bisikletten indi; Poppi’ye peşinden gelmesini işaret etti.

Geçit öylesine karanlıktı ki, Poppi burnunun ucunu zor görüyordu. Gözlerini, adamın az önünde ittiği bisikletin kırmızı stop lambalarına takmıştı.

Poppi’nin bisikleti bir şeye çarptı; bir şangırtı sesi duyuldu. Poppi elini uzatıp yoklayınca bunun bir başka bisiklet olduğunu anladı.

Adam kendi bisikletini kenara dayadı; bir kez daha bir şangırtı duyuldu. Buraya bir sürü bisiklet bırakılmış olmalıydı.

Adam kızı hiç de nazik olmayan bir şekilde kolumdan tutup çekti. Poppi karşı çıkmak istedi, fakat adam dişlerini sıkarak, “Pıssst!” yaptı.

Ardından eğilip yerden bir kapağı kaldırdı. Gıcırtilara bakılacak olursa kapak metal olmalıydı ve çok sık kullanılmadığı da belliydi. Aşağıdan tuzlu deniz suyunun kokusu yükseldi.

“Ne var ki burada?” diye sordu Poppi alçak sesle.

Adam onu yerdeki deliğin başına zorla sürükleyip emretti:

“Hadi in bakalım, çabuk!”

“Niçin inecekmişim, arkadaşlarım nerede?”

“Aşağıya, hadi çabuk ol!” diye sabırsızca bağırdı adam.

“Hayır, hiçbir şey göremiyorum!” diye direndi Poppi.

Adam bir çakmak çaktı; kız o cılız ışıktaki aşağıya inen demir merdivenler gördü.

Fakat bir şey daha fark etti Poppi: Siyah ayakbılar ve gri pantolonlu bacaklardı fark ettikleri.

Yüzü olmayan adamdı bu, artık parlak maske yerine yüzlerinden birini kullanıyordu en azından. Peki, kendisini almaya niçin geri gelmişti? Lilo, Axel ve Dominik onu ne diye yollamışlardı?

Soru soracak zaman yoktu; çünkü adam onu zorla ve kabaca deliğe soktu; kapağı üstüne kapayıp vidaladı.

Poppi zifiri karanlığın içinde kalakalmış sağa sola kulak kabartıyordu. Başının üstünde, adam bir sürü sürgü çekip duruyordu.

Poppi o an taş kesilmiş, ne yerinden kımıldayabiliyor ne de bağırabiliyordu.

Dışarıda, başının üstünde birisi kaçmaya başladı; ardından birisi ona bağırdı. Çatırtılar, düşme, yumruklaşma sesleri duyuldu. Anlaşılan yukarıda bir kavga oluyordu.

Birdenbire yukarıdakilerden biri kaçmaya, öteki ya da ötekiler de hemen onu kovalamaya başladılar.

Poppi ancak şimdi kendine gelebilmişti. Sağ elini yumruk yapıp kapağa vurmaya başladı:

“Açın! Açın!”

SU KANALI

“Poppi?”

Ses çok uzaklardan geliyordu sanki.

“Lilo!”

Poppi, demir basamakları inmeye başladı. İçerisi zifiri karanlık olduğu için basamakları tek tek yoklayarak inmek zorundaydı. Deliğin alt ucunda arkadaşlarının kolları ona uzanıp yere basmasına yardımcı oldular.

“Bugünü kutlamak üzere el fenerimi yakabilir miyim?” diye sordu Axel.

“Elbette, ama çok kısa süre; çünkü piller bitti bitecek!” dedi Lilo.

“Bir tuzaktı bu!” diye fısıldadı Poppi.

“Ne demeysin!” diye iç çekti Dominik.

“Neredeyiz?” diye sordu takımın en genç elemanı fısıltılı bir sesle.

Axel el fenerini yakıp çevreyi kolaçan etti. Yaklaşık üç metre yüksekliğinde, genişliği dört metreden fazla bir tünelin içindeydiler. Duvarlar nemliydi; yerde ince bir su sızıntısı vardı.

“Kanalizasyon olmalı.” dedi Dominik.

Lieselotte, ‘hayır’ anlamında başını salladı. “Kesinlikle kanalizasyonda değiliz. Kanalizasyon olsa kokar, burası deniz suyu kokuyor.”

Dominik, “Rehber kitapçıklardan birinde bu su kanallarının düzenli olarak yenilendiğini okumuş-

tum.” diye araya girdi. “Taze su içeriye alınırken, eski su denize veriliyormuş. Amsterdam suyun en az beş metre daha alt düzeyinde olduğuna göre, kanalları temizlemek için giriş kapaklarını açmak yetiyor; su anında kanallara hücum ediyor.”

“Demek öyle; peki, normal olarak bu ne zamanlar yapılıyor?” diye merakla sordu Lieselotte.

İşte bunu bilmiyordu Dominik.

Axel eğilip zemini yokladı. Yer çok az nemliydi. “Bu gece henüz içeriye su bırakılmadığını sanıyorum!” dedi.

Birden Lilo’nun kafasına gerçek dank ediverdi; yüzü olmayan adamın onları buraya niçin kapattığı artık belliydi. “Pis herif, bizi boğmak istiyor; su geldiğinde eminim tavana kadar doluyordur; dolunca da..”

“Hemen dışarı!” diye bağırdı Axel ve el feneriyle önden fırladı.

“Hey, dur bakalım niçin o yöne kaçıyormuşuz?” diye sordu Lieselotte.

“Su da bu yöne aktığı için!” dedi Axel. Kanallar çok yakında olmalıydılar; Axel onlardan birine çıkmayı umuyordu.

Dört genç detektifin ayak sesleri su tünelinin içinde yankılanıp duruyordu. Allah ne verdiyse koşuyorlardı.

Arkalarında, uzak bir yerde hafif bir ses duyuldu; gök gürültüsü gibi bir patlama. Tünelin ortasındaki küçük su akıntısı anında yükselmeye başladı.

“Su geliyor!” diye cırtlak bir sesle bağırdı Lilo.

Axel tünelin duvarlarını aydınlattı; aydınlatmasıyla lanetler yağdırmaya başlaması bir oldu. Duvar dümdüzdü ve hiçbir yerde bir çıkış görünmüyordu. Oğlağ hızla yoluna devam etti.

Su çok hızlı yükseliyordu. Kısa süre içinde tünelin zeminini olduğu gibi su kaplamıştı; attıkları her adımda su sağa sola sıçırıyordu.

“Bir şeyler görüyor musun?” diye sordu Dominik.

Axel dev adımlar atıyor, her dönemecin ardından bir çıkış bulma umuduyla koşuyordu.

Sadece üç dakika içinde su, kafadarların dizlerine kadar yükselmişti. Yola devam etmek iyice güçleşmişti; yola bata çıka, ağır adımlarla devam etmek zorunda kaldılar.

Axel ile aralarındaki mesafe iyice açılmıştı. El fenerinin ışığı artık sadece zayıf bir pırıltıdan ibaretti.

“Nihayet!” diye bağırdı Axel.

Poppi, Dominik ve Lilo yeniden yüreklendiler. Birbirlerini çekerek, şapır şupur, artık akıntı haline gelmiş ve sürüklemeye başlamış olan suyun içinde yol alıyorlardı.

Axel, yerden tavana ve tünelin her iki yan duvarına uzanan parmaklıkların önünde durmuştu. Bu bir çeşit süzgeçti ve deniz suyunun kente taşıdığı hurda parçalar bu tellere takılıp kalmıştı. Tahtalar, kalaslar, kesilmiş ağaç kütükleri, hurda otomobil

parçaları ve çeşit çeşit plastik atık, filtre görevi gören örgünün önünde birikmişti.

Gelgelelim bu dar tel örgülerin aralıklarından geçmek olanaksızdı. Tellerin arkasında, birkaç metre ötede tünel genişleyip gitgide yukarıya doğru çıkıyordu.

Dörtlü endişe ve çaresizlik içinde tel örgüye hücum etti, ancak tel süzgeci yerinden bir milimetre bile oynatmak imkânsızdı.

“İmdaat!” diye bas bas bağırdılar; sesleri tünelin içinde ürpertici yankılar yapıyordu.

“Boğulacağız!” diye inledi Poppi.

“Pis herif! O yansıtıcı maske altında saklanan adı herif de kim acaba? Böyle domuz görmedim!” diye tepindi Axel.

“Susun bakiim!” diye araya girdi Lilo.

“Çocuklar geri dönün, korkmayın!” diye uzaklardan biri seslendi. Sese bakılacak olursa bu yüzü olmayan adamdan başkası olamazdı.

“Çabuk olun çocuklar!”

Dörtlü hızla o yöne atıldı. Gelgelelim suyun gücü öylesine artmıştı ki yerlerinden kıpırdayamadılar. Ses de artık duyulmuyordu. Yüzü olmayan adam, onları kesinlikle yok etmek için son kez onlara bir oyun mu oynamıştı?

Su kafadarların karnına, Poppi’nin ise göğsüne kadar yükselmişti bile. Kız yüzmeyi denedi, ama nafile. Su ondan çok daha güçlüydü. Akıntı Poppi’yi yerinden söktü adeta; kız yere basmaya çalıştı,

ama boşunaydı çabası, akıntı onu kaptığı gibi sürüklemeye başladı.

Arkadaşları onun bağırıklarını duydular; iş işten geçmiş gibiydi.

SIÇANLAR

Axel, Lilo ve Dominik su kütlelerine teslim oldular. Su onları sürüklemeye başladı.

Poppi nefes nefese tel örgülere tırmandı.

“Lilo, n’olursun bir şeyler yap!” diye yalvarıyordu.

Ne var ki Süperbeyin, belki de ilk kez bu kadar çaresizdi.

Tünelin neredeyse yarısına kadar su dolmuştu ve su her saniye yükseliyordu. Tünel kapaklarının hepsi sonuna kadar açılmış olmalıydı.

“İiiih!” diye bağırdı Dominik cırtlak cırtlak.

“Ne var?” diye bağırdı Axel.

Dominik kafadarların arasından şapadak suya düşen bir sürü kıllı nesneyi işaret etti.

“Siçanlar!” diye dehşet içinde bağırdı Lilo.

Birdenbire nereden çıkmıştı şimdi bunlar?

Axel parmaklıkların çubuklarına tutunarak tünelin tavanına kadar tırmandı. “Burada bir delik var!” diye heyecanla aşağıya seslendi.

Dörtlünün tam kafalarının üstünde panikte gözden kaçırmış olmaları gereken bir duvar çıkıntısı vardı. Demir çubuk parmaklıklar tarafında siçanların içeriye düştükleri delik görünüyordu.

“Suyun bizi biraz daha kaldırmasını bekleyip şansımızı deneyelim! Bu siçanlar bir yerlerden gelmiş olmalı!” diye bağırdı.

Lilo kendi kendisiyle mücadele ediyordu: Kızın siçanlardan, farelerden ödü patlardı. Delikten geçerken belki de siçanların saldırısına uğrayacaktı;

belki burnunu ısıracak, belki de yüzüne atlayacaklardı, kim bilir?

Derken Axel delikten geçmeyi denedi. Arkadaşları kafadarın zorlanarak deliğe sığmaya çalıştığını, öfleyip pöflediğini duydular. Sonunda paçalarından su damlayan pantolon bacakları deliğin içinde kayboldu.

“Hadi Poppi, çabuk ol!” deyip kıza elini uzattı oğlan.

Ardından sıra Dominik’e geldi. Lilo en sona kalmıştı. Süperbeyin kafasındaki fareler, sıçanlar düşüncesini bir kenara itmeye çalıştı ve Axel’i bir saniye olsun gözden kaçırmadı.

Allah’tan Axel’in el feneri su geçirmez cinstendi ve hâlâ yanıyordu. Böylece dörtlü içinden aşağıdaki gibi su akan bir geçitte bulunduğunu anlayabildi; ancak bu su aşağıda, tüneldeki sudan çok azdı.

Poppi burada sıçan, fare kaynadığını fark etti. Yanda, duvarın hemen dibinde geçit boyunca uzanan daracık bir eşiğin üzerinden yürümeye çalıştı.

“Hayvanları izleyin, dışarıya çıkacak bir yol bildiklerinden eminim!” diye arkadaşlarına seslendi Poppi.

Yaklaşık yirmi adım sonra kafadarlar kemirgenlerin içeriye girdikleri deliği buldular. Ne ki bu delik onların sığmayacağı kadar dardı.

Genç detektifler endişe içinde bir futbol topunun sığabileceği genişlikteki deliğe bakıyorlardı.

Birden Axel’in gözleri parladı. Elleriyle duvarı yoklayıp yumruğuyla vuruyor, arkasında boşluk var mı anlamaya çalışıyordu.

Sıçan deliğinin hemen kenarında aradığını buldu. Duvar burada iyice gevşekti; kafadar duvardan birkaç tuğla çekmeyi başardı. Alttan destek olmadığı için duvar yavaş yavaş çökmeye başladı.

Tuğlaların düştüğü yerden toz bulutları yükseldi; kafadarları öksürük tuttu.

Toz biraz yatışınca oyuğun arkasında bir tür bodrum olduğunu fark ettiler. Küf kokan bodrumdaki bir sürü kalas dik, çapraz üstteki binayı tutuyordu.

“Bu bölgedeki evlerin çoğu kalaslardan bir iskele üzerine kurulmuştur. Bataklık bir arazide bulunuyoruz. Evlerden birinin altındaki boşluk olmalı burası!” diye düşüncesini belirtti Lilo.

Çıkmak için çabalarlarken ayakların altından vıcık vıcık sesler geliyordu. Serin havanın içeriye girdiği duvardaki demir kafes örgüyü neredeyse gözden kaçırmışlardı. Hiç zorluk çıkarmadan açılan bir deliğin kapağıydı bu. Dört arkadaş selden kurtulmuşlardı.

Aşağıya bakan deliğin başında nefes nefese çimenlerin üzerine uzanmışlardı.

Ancak şimdi iliklerine kadar ıslanmış olduklarını fark edebildiler. Fazla sürmedi; tiril tiril titremeye başladılar. Feci şekilde üşüyorlardı.

“Hemen deniz evinin yolunu bulmak zorundayız!” diye atıldı Lilo.

Kendilerine tanıdık gelen bir yere ulaşınca kadar neredeyse bir saat Amsterdam kazan onlar kepçe dolanıp durdular. Birkaç dakika sonra deniz evinin önündeydiler.

Islak giysileri odalardan birindeki sandığa gizleyip üzerlerine kurularını geçirdiler, dişleri zangır zangır titreyerek yataklarına uzandılar. Bitkin oldukları halde dörtlüden hiç birinin gözünü uyku tutmuyordu. Gözlerinin önüne ikide bir korkunç görüntüler geliyordu.

Bir soru Lilo'nun kafasını iyice meşgul ediyordu. Adam onları niçin geriye çağırmişti? Bizi önce tünelin çukuruna itip sonra niçin oradan çıkarmak istedi? Yoksa genç detektifleri sadece sindirmek mi istemişti?

Poppi yukarıda, tepesinde gerçekleşen kavgayı hatırladı. Kısık sesle Lilo'ya olup biteni anlattı. Ne var ki Süperbeyin olup bitenden bir anlam çıkartamadı.

SAHTEKÂRLAR BİR ARADA

Ertesi sabah Annabel, “Nedenini bilmem, ama evimizde kanal kokusu var!” dedi. “Nereden gelmiş olabileceği konusunda bir fikriniz var mı?”

Hâlâ uyku sersemi olan kafadarlar, hemen bir yalan uydurup akşam kanallardan birinde iddia üzerine yarıştıklarını söyleyip sandığa tıktırdıklarını ıslak elbiseleri gösterdiler.

Bayan Annabel onları daha sonra yıkanmaya vermek üzere plastik bir torbaya koydu.

Bayan Linda birlikte kahvaltı yapmaları için ısrar etti.

“Artık o büyük gün geldi; bugün sahneye çıkıyorsunuz.” dedi coşkuyla, “Saat tam üçte Lale Salonu’nda olmamız gerekiyor. Son bir prova var, ondan sonra akşam gösteri televizyondan yayınlanacak. Sizlere başarılı bir derece diliyorum.”

“Teşekkürler!” diye koro halinde bağırdı kafadarlar.

“Zaten her biriniz çoktan ünlü olmuşsunuz. Dün bile benden sizleri sordular.” diye başını sallayarak sözlerini sürdürdü Linda.

“Kimmiş soran?” dedi Lilo merakla.

“Evdeydim, polis de rapor tutuyordu; tam o sırada genç ve nazik bir bey yanıma geldi.”

“Hani şu yüzü çilden geçilmiyen mi?” diye heyecan içinde sordu Lilo.

Bayan Linda biraz düşünüp ‘evet’ anlamında başını salladı. “Evet, öyle, komşular ona sizlerden söz etmiş olmalı. Sizlerle ille de görüşmek istiyordu, ama niçin istediğini sormayı unuttum.”

Caspar van Fries polis filan değildi; bu kesindi.

Lilo, Bayan Linda’ya deniz evine gelip onunla bağlantı kurmak isteyen kişiden söz etti.

“Hayır!” dedi Linda, “Bu tarife uygun kimse benimle görüşmedi.”

Büyük olasılıkla bu adam da bir sahtekârdı.

“Peki, ya başında yün beresi olan biri bizimle görüşmek istedi mi?”

Annabel’in kardeşi, “Evet!” dedi. “O adamı nereden tanıyorsunuz? Daha sonradan öğrendiğime bakılacak olursa, o adam komşularla da görüşmüş; fazla meraklı biri olmalı.”

Ian Claes belki de hakikaten gazeteciydi. Merak onun mesleğinin bir özelliği idi.

“*Amsterdam Sabah Gazetesi* adında bir gazete var mı?” diye sordu Lilo.

İki kız kardeş böyle bir gazetenin adını hiç duymamışlardı. Öyleyse Ian gazeteci mazeteci değildi.

“Biraz kıyıda dolanabilir miyiz?” diye rica etti Lilo.

Dominik atlayarak ekledi, “Sahneye çıkmadan önce spot korkusunu yenmenin en iyi yoludur bu.”

Genç detektifler Bayan Linda’nın ses çıkartmamasına şaşırıp kaldılar.

Kafadarlar hemen deniz evinden ayrıldılar. Yol-
da Lilo arkadaşlarına kurduğu planı anlattı.

Bir gece önce bisikletle yüzü olmayan adamın peşinden giderken izlediği yolu yeniden gözden geçirmek istiyordu.

Yolda izler ya da belirtiler arayıp durdular, ama dişe dokunur bir şey bulamadılar.

Sonunda geceleyin başlarına gelen olayların geçtiği giriş tünelinin başına geldiler.

Axel oraya ulaştığında yüzü olmayan adam aynalı maskesini tekrar yüzüne takıp Dominik'i rehin almıştı. Lilo ile Axel emirlerine uymayacak olurlarsa Dominik'e kötü davranmakta hiç tereddüt etmeyecekti adam.

İkili bisikletleri yan geçide sokup tünelden aşağıya inmeye mecbur kalmışlardı. İnmeden önce de Poppi'ye o yalan yanlış "Hemen gel!" haberini yollamışlardı.

Bisikletler hâlâ gece dayandıkları duvarda duruyorlardı. Genç detektifler tünelin giriş kapağını da buldular.

"Hey, şuna bir bakın hele!" diye seslendi Dominik.

Girişin birkaç metre uzağında yerde üst üste yığılmış tahtalar duruyordu.

Lilo eğilip tahtaları incelemeye başladı. Açık hava şartları altında hayli hırpalanmış tahtalardı bunlar. "Anlaşılan o ki, kısa bir süre öncesine kadar burada duvara dayalıymışlar. Herhalde geceleyin devrilmiş olmalılar." Bunu söyleyen Lilo tahtaların birer yüzlerindeki daha açık yerleri gösterdi.

Bu bölümler, tahtaların birbiri üstüne geldikleri yerlerdi, oraları o kadar aşınıp kararmamıştı.

“Birkaç yağmurdan sonra buraları da kararacak!” diye onu tamamladı Dominik.

“Dün biri gelip yüzü olmayan adama saldırdı ve dövüştüler!” diye hatırladıklarını anlattı Poppi.

“Hadi öyleyse, etrafa biraz daha dikkatli bakınalım!” diye kararını açıkladı Lilo. “Tahtaların kıymıklı kenarlarına bir şeyler takılıp kalmış olabilir. İplik, saç kılı gibi...”

RIP Pansiyonu’nda, yüzü olmayan adam kafese sıkışmış yırtıcı hayvan gibi bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Ne yapmıştı; kendi bile kavrayamıyordu.

Çocukları etkisiz hale getirmek, öyle mi? Hem de bazı kimselere kendisinden söz etmelerinden sonra, yani iş işten geçmişken. Takipçileri yaşadığını çoktan öğrenmiş olmalıydılar.

Fakat yüzü olmayan adamın hâlâ iki büyük kuzu vardı. Birincisi kaslarının gücü, ikincisi sadece onun sahip olduğu ve birçok kimsenin yararlanmak istediği bir özellik.

Dünkü takipçilerini oyun dışı bırakabilirdi; ancak birdenbire çocukları tünelde boğulmaya terk etmenin ne kadar insanlığa aykırı bir şey olacağı kafasına dank edince acele bir kararla dörtlüyü tünelden kurtarmaya karar vermişti. Suyun gürültüsünü ve yakındaki çocukların bağırıltılarını duy-

muş, ama nedense çocuklar onun çağırdığı tarafa gelmemişlerdi.

Yüzü olmayan adam girişten aşağıya bile inmiş, ancak akıntı her şeyi sürükleyecek kadar güçlenmiş olduğu için elinden daha fazlası gelmemişti.

Amsterdam'ı terk etmek zorundaydı; hem de en çabuk yoldan. Gelgelelim hâlâ ne parası ne de pasaportu vardı. Sadece üzerindeki elbise ve yandaki odalardan bulup buluşturduğu birkaç paçavra; sahhip oldukları bu kadardı.

Çocuklar adamın aklından bir türlü çıkmak bilmiyorlar, özellikle arkadaşlarını izlemiş olan o cılız, çelimsiz oğlan gözünün önünden gitmiyordu.

Bu dört arkadaş etle kemik gibi birbirine sarılmışlardı. Üstelik olağanüstü meraklı ve yürekliydiler de.

Yüzü olmayan adam aynalı maskeyi, sahte sakalı ve yapıştırma kaşları çıkarttı. Kafası tamamen kel, yüzü tamamen kılsızdı.

Birdenbire olduğu yerde durakaldı. İçi ansızın rahatlamıştı, ama aynı anda korku bir yıldırım gibi bütün iliklerine, bedeninin her köşesine yayılıverdi; çocuklar yaşıyorlardı, bunu görüyordu! Fakat şu sırada hayatlarını tehlikeye atmak üzereydiler.

JULIAAN VAN DER ENDE DE KİM?

“Göster bakiim!” dedi Lilo.

Axel ona tahtalar arasında bulduğu buruşuk deri torbacığı gösterdi. Süperbeyin torbacığı elinde evirip çevirdi. “Bir cüzdana ya da para kesesine benziyor!” dedi ve içinden suyu yiyip iyice yumuşamış bir kimlikle, bir kredi kartı çıkardı. Kart, Juliaan van der Ende adında birine aitti. Kimliğin üzerine bir vesikalık fotoğraf zımbalanmıştı. Fotoğraf iyice solmuştu, ama isim okunuyordu. Kimlik de aynı kişiye aitti: Juliaan van der Ende.

“Bu ne biçim bir kimlik?” diye sordu Dominik.

Axel kimliğin alt ucunda eski bir yelkenliyi gösteren bir çizim gördü: FLYING DUTCHMAN.

Dominik çevirisini yaptı: “Uçan Hollandalı İngilizce bu. Richard Wagner’in bu adda bir de operası var. Uçan Hollandalı, kan kırmızısı yelkenleri olan bir geminin efsanevi kaptanıdır. Kendisini seven ve kendisine ömrünün sonuna kadar bağlı kalacak bir kız bulana kadar dünyanın denizlerini dolaşma lanetine uğramıştır.”

“Amma da romantik ha?” diye ona takıldı Lilo.

“Bu Juliaan bir opera şarkıcısı olmasın sakın?” diye sordu Poppi, ama sorar sormaz da saçmaladığını anlayıp hemen sustu.

“Hayır, ama denizci olduğunu sanıyorum!” dedi takımın beyni. “Bu, ya bizim yüzü olmayan adamımız ya da onun peşindeki kişi.”

Axel saatine şöyle bir bakıp “Hâlâ vaktimiz var, şöyle ufak bir rıhtım turuna ne dersiniz?” diye sordu.

Amsterdam'ın birkaç kilometre dışında, deniz kıyısına çok yakın bir yerde, üç terk edilmiş yeldeğirmeni kanatlarını göğe açmıştı. Değirmenler bir tepeciğin üzerindeydiler ve yıllardır kullanılmamaktaydılar.

Tepenin etrafı yüksek dikenli tellerle çevrilmişti. Tellerin üzerinden tırmanıp içeriye geçmek imkânsız gibiydi. Kaldı ki tellerin altından geçmek de söz konusu olamazdı; teller toprağın iki metre içine kadar girmişlerdi.

Birkaç adımda bir, bu araziye girmenin yasak olduğunu belirten bir uyarı levhası görülüyordu. Değirmenlere girmek hayati tehlike demekti.

Çevre sakinleri değirmenlerin çökme tehlikesi bulunduğunu düşünüyorlardı. Ortalıkta dolaşan bir söylentiye göre, meraklı bir bayan turist birkaç yıl evvel ağır yaralanmıştı: Değirmenlerden birinin zemini çökmüş, aşağıya düşen kadın, bodrumda kırık bir bacakla günlerce birilerinin gelip kendisini kurtarmasını beklemişti. Anlatılanlara bakılacak olursa, kadın değirmenlerin sahibi hakkında dava açmıştı.

Değirmenler, komşu çiftliklerden hiçbirinden görünmüyorlardı. Çevrelerindeki tarlalar kumla örtülmüştü; turistlerle meraklılar da o değirmenlerden uzak durmayı yeğliyorlardı. Değirmenlerin sahibi bu durumdan memnundu. O kaza hikâyesi-

ni uydurup çevreye yayan oydu. Böylelikle değirmenlerin etrafına çektiği dikenli tellerden oluşan çit için iyi bir bahane oluşturmuştu.

Yeldeğirmenlerinin altında, "mallarını" sakladığı bir depo vardı. Mal ona, aysız gecelerde doğruca denizden getiriliyordu. Adamları ışık işaretini alır almaz bir tekneyle Amsterdam limanına yaklaşan, denizdeki büyük şileplere doğru hareket ediyorlardı.

Paketler bir halatla tekneye indiriliyor, teknedeki adamları malları alıp sahile çıkartıyorlardı.

Malların satışı da aynen girişi gibi tereyağından kıl çekercesine gerçekleştiriliyor, ne gümrüğün ne de polisin ruhu duyuyordu.

Yeldeğirmenlerinin sahibi, "İşe yararlılığı kanıtlanmış bildik eski yollar, en iyi yollardır!" diyordu hep.

Bu cumartesi ise önemli bir şey konuşmak istediğinden iki önemli adamını yanına çağırmıştı.

Adam yumruğunu gürültüyle önündeki masanın tahta yüzeyine indirdi:

"Salaklar gibi davranıp adamı gene elinizden kaçırdınız; oysa o olmadan bu işleri döndüremeyeceğimizi gayet iyi biliyorsunuz."

Bugüne kadar planladığı en büyük işti bu adamın; her şey yolunda giderse yarım milyar kazanacaktı.

Adamın iki yardımcısı çaresizlik içinde ayak değiştirip duruyorlardı. "Üzgünüz şef, ama siz kendiniz de boğulduğunu düşünmüştünüz ya!"

Gerçekten de o gece bu yeldeğirmenlerinin sahibi bizzat kendisi, yüzü olmayan adamı izleyen sürat teknesini kullanma lütfunda bulunmuştu.

Adamlardan biri, "Juliaan'a da uğradık, ama adamın nerede olduğunu o da bilmiyor!" dedi.

"Evleri yanan çocuklarla da görüştüm, çocuklar onu görmüşler; ama onlar da bundan fazlasını bilmiyorlar!" dedi.

Yeldeğirmeninin sahibi tırnaklarını kemirmeye başladı. Kendini çaresiz hissettiğinde hep böyle davranırdı. Her şeyi dört dörtlük hesaplayıp tasarlamış; oysa şimdi çarkın en önemli dişlisi çekip gitmişti. O dönmeden, hem de hemen, bu iş yürümezdi.

"Uçan Hollandalı, yarın gece demir alıp ülkesine dönüyor; belki de bizimki gemiye saklanıp bu yoldan ülkeden çıkmayı denemeyi düşünüyordur."

Yardımcıları onun düşüncesine katıldılar. "Hangi kılıkta ortaya çıkarsa çıksın Juliaan onu tanır. Ne olursa olsun, gözlerini açık tutmak zorunda ya!"

İki adam hemen limana yönelmek istediler.

"Size bir şey hatırlatayım. İşler ters gider ya da aynasızlar bir şeylerin kokusunu alacak olurlarsa, olacakları siz düşünün!"

LİMANDA NELER OLUYOR?

Amsterdam limanı dev bir limandı, ortalık gürültüden geçilmiyordu. Gemi düdükları birbirleriyle yarışıyor, limana sinmiş petrol, yağ ve is kokusu havaya karışıyordu.

Liman işçileri dev vinçleri yönetiyor; vinçler şileplerin geniş karınlarını ya dolduruyor ya da boşaltıyorlardı. Yeni gelmiş sebzenin, balığın ve derin dondurucudaki etlerin taşındığı kamyonlar rıhtım üzerinde karıncalar gibi gelip gidiyorlardı.

Limanın bir bölümünde en küçüğü beş katlı bir apartman kadar olan yolcu gemileri demirlemişlerdi. Bunlar, yanlarındaki yük gemilerinin arasında gururlu kuğular gibi görünüyorlardı.

Kafadarların “Uçan Hollandalı”yı bulmaları pek uzun sürmemişti. Rıhtımın en dış kenarındaki lüks bir gemiydi bu.

Turistleri limanda gezdiren yaşlı bir balıkçı, “Altın gibi parlayan gemi, aradığınız gemidir.” demişti kafadarlara.

Balıkçı hiç de abartmamıştı. “Uçan Hollandalı”nın üzerinden lüks akıyordu. Küpeşterler, kamera pencereleri, metal aksamın tümü, kapı kolları, sayısız gemi çanı, güneş ışığında altın gibi parlıyorlardı.

“Bir şey mi var?” diye endişeyle Lilo’ya sordu Poppi.

Süperbeyin limana kadar inerlerken yol boyunca ağzını açıp tek bir kelime etmemişti.

“Aklım dün gece bize yüzü olmayan adam hakkında sorular soran o üç adamda. Bizi kandırdılar. Az önce, hepsinin de dilimizi konuştukları kafama dank etti!” dedi Lilo.

Axel bunda öyle tuhaf bir yan görmüyordu: “Ne var, Hollandalılar’ın çoğu dilimizi çok iyi bilir. Hani biraz tuhaf bir aksanla konuşsalar da çoğu kimse bu aksandan hoşlanır bile!”

“İşte sorun da burada ya!” dedi Lilo, “Aralarından sadece biri dilimizi Hollanda aksanıyla konuşuyordu; öteki ikisi bana Moskova’daki maceramızı hatırlattı!”

“Yani Rus muydular demek istiyorsun?”

Lilo, ‘evet’ anlamında başını salladı.

Kafadarlar bu konuyu düşünecek fazla zaman bulamadılar; çünkü mavi üniformalı bir adam yanlarına sokulup, “Sadece yolcular girebilir!” diye homurdandı.

“Şey... Biz!..” diye kekeledi Lilo. Geminin güvertesine çıkmaları için iyi bir bahane hazırlamayı unutmıştu.

Dominik cankurtaran simidi gibi yetişti. Oğlan oyunculuk yeteneğini bir kez daha ispat etme fırsatı bulmuştu: “İyi günler kaptan bey!” diye adamı selamladı.

Elbette karşısındakinin kaptanlıkla uzaktan yakından alakası olmadığını biliyordu Dominik. Ancak adam yağlanmaktan hoşlanıp gülümseyince, Dominik adamın zokayı yuttuğunu anladı. Adam salağın tekiydi, oğlan bundan yararlanmayı bilme-

liydi. “Amcamı arıyoruz da...” diye lafa girdi. “Kendisi babamın kardeşi olur ve bu gemide çalışıyor. Bugüne kadar onu görmek nasip olmadı. Babam, kardeşinin adını ağzına bile almaz; babama kalacak olursa, aile üyelerimizden birinin gemilerde çalışıyor olması utanç verici, aile için büyük ayıp...”

Üniformalı adam Dominik’in bu ağdalı, biraz karmaşık dilini izlemekte belli ki güçlük çekiyordu.

“Babam ne düşünürse düşünsün, ben amcamı artık görmek ve tanımak istiyorum. Kız kardeşim ile ben onun açık denizlere açılma cesaretine hayranız; dolayısıyla onunla ne olursa olsun ilişki kurmakta kararlıyız.”

“Amcanızın adı ne?” diye merakla sordu adam.

“Juliaan van der Ende!” dedi Dominik.

Üniformalı adamın elinde, içinde bir sürü liste bulunan bir el çantası vardı. Adam sayfaları çevirirken bir yandan da parmağını uzun isim listeleri üzerinden kaydırıp duruyordu. “Ha, tamam, Juliiaan van der Ende, öyle ya, kırmızı salonda garsonluk yapıyor. Az sonra öğle yemeği zamanı olduğu için onu şu anda mutfakta bulabilirsiniz!”

Adam yana çekilip dörtlünün halı döşeli merdivenden güverteye çıkmasına izin verdi.

“Çok teşekkür ederiz kaptan bey!” diye seslendi kafadarlar.

“Amma da yüksekmış bu gemi ha!” dedi Axel. Pırl pırl parlayan küpeşte korulukları üzerinden eğilip rıhtımı gözleriyle taradı.

Birden geri çekildi.

“N’oldu?” diye merakla sordu Lilo.

“O sözüm ona gazeteci şurada, aşağıda!” dedi Axel.

Lieselotte adamı anında tanıdı. Evvelki gün yün bere başındaydı. Bu kez piposu ağzında değildi. İyi de burada ne işi vardı acaba?

Lilo cebinden küçük bir ayna çıkartıp küpeşte-nin üzerinden aşağıya tuttu. Kendisi görünmeden adamı izleyebilecekti böylece.

Ian Claes ya da adı gerçekte neyse ne, rıhtım boyunca yürüyüp ikinci bir gemi girişine doğru gidi-yordu. Bu çıkış, içinden sebze, meyve, et ve öteki gı-da maddelerinin gemiye yüklendiği bir ambar ka-pısına ulaşıyordu.

Lilo, o sözüm ona gazetecinin sandıklardan biri-ni kapıp nasıl omuzladığını ve başını sandığın ar-kasına nasıl sakladığını gördü. Adam yükleyiciler-den biri gibi, iskeleden tırmanıp gemiye girdi ve gözden kayboldu.

Fakat orada, Lilo’nun daha önce görmediği ikin-ci biri daha vardı. O da sandıklardan birini omuzla-yıp aynı yoldan gemiye girdi.

“Dikkatli olun!” diye arkadaşlarını uyardı Lilo, “Gözünüzü dört açmak zorundasınız!”

Ansızın iki ağır el arkadan Lilo ile Dominik’in omuzlarını tuttu. İki genç detektif şaşkınlık içinde arkalarına döndüler.

ESKİ BİR TANIDIK

Arkalarında az önceki üniformalı adam duruyordu. Peşlerinden gelmişti. Adam Flamanca konuşmaya başladı.

Genç detektifler tek tük bir şeyler anlıyorlardı o kadar.

Derken adam kafadarların dilinde gürledi: “Kendinizi kurnaz sanıyorsunuz, öyle mi? Juliaan Hollandalı, sizler ise tek kelime Flamanca bilmiyorsunuz!”

“Ama biz Hollanda’da yaşamıyoruz ki... Anlıyor musunuz?” diye uydurup attı Dominik.

Adamın kafası karışmış, düşünmeye çalışıyordu.

Tam o sırada aşağıda rıhtımda biri ona seslendi. Adam arkasını döndü, yeniden kafadarlara döndüğünde dörtlü çoktan ortalıktan toz olmuştu bile.

Fırsat bu fırsattır diyen kafadarlar açık gördükleri bir kapıdan lüks geminin içine dalmışlardı bile.

Az önce geminin içini tanıtan bir levha görmüş olan Dominik, “Kırmızı salon bir kat aşağıda olacak!” dedi.

Dik merdiven aşağıya hızla inerken duvardaki okları izlediler.

Kırmızı salon hakikaten adına layık bir salondur, sadece yerlerdeki halılar değil, kalın, kadife kaplı klasik sandalyeler ve duvar kâğıtları da kırmızıydı. Beyaz, altın yaldızlı masalar tam o sırada sanat eseri hazırlanır gibi özenle yemeğe hazırlanıyorlardı.

Salonun arka tarafında çok sayıda garson, şık ceketlerini giymiş, kendilerine bir şeyler söyleyen asık, ciddi suratlı bir adamı, can sıkıntısıyla dinliyorlardı; hemen göze çarpıyordu bu.

“Peki, Juliaan hangisi?” diye alçak sesle sordu Lilo.

Lieselotte fazla zamanları olmadığını farkındaydı; güvertede onları elinden bırakmış olan üniformalı adam kendilerini nerede bulacağını çok iyi biliyordu. Dört Kafadarlar Takımı’nın bayan şefi derin bir nefes alıp, “Hey, Juliaan!” diye bağırdı.

Arkadaşları tırsıverdiler. Doğrusu hiç biri bunu hesaba katmamıştı.

Meslektaşlarından neredeyse bir karış daha uzun olan koyu sarı saçlı bir adam, sesin geldiği yöne şaşkınlık içinde dönüp baktı. Ne var ki dört genç detektifi gördüğünde en ufak bir hayret belirtisi göstermedi.

Poppi, “Hey millet, bu tip bana havlamadan hemen ısırın bir bekçi köpeğini hatırlatıyor!” dedi.

Juliaan uzun adımlarla bizimkilerin üzerine doğru geldi. Öfkeden kudurmuş olduğu her halinden belliydi.

Lilo içinde kimliğin bulunduğu cüzdanı çıkartıp adama doğru uzattı. “Bunu bulduk da; sizin öyle değil mi?”

Garson iyice hırpalanmış kimliği koparır gibi kızın elinden çekip aldı ve çocukların üzerine çullanmaya hazırlandı. Ama son anda salonda yalnız olmadıklarını hatırlamış olacak ki, tehdit dolu bir sesle, “Hemen buradan toz olun!” diye kükredi.

“Sadece size kimliğinizi ve kredi kartınızı getirmiştik. Normal olarak bu durumda bulana bir ödül verilir!” diye araya girdi Dominik. Aslında dizlerinin bağı çözülmüştü, ama cool davranmaya özen gösteriyordu.

Garsonlardan biri “Juliaan!” diye seslendi.

Takım hızlı bir şekilde ortadan kaybolmak için bu fırsattan yararlandı.

“ ‘Juliaan!’ diye seslenenin kim olduğunu gördünüz mü?” diye dişlerini sıkarak sordu Dominik.

Genç detektiflerden hiçbirinin gözünden kaçmamıştı seslenenin kim olduğu. Yün bereli adam, Juliaan’a seslenen adamlar, yani onun arkadaşlarından biriyle konuşuyordu.

“Bu ikisinin birbirleriyle ne türden bir bağları olabilir?” diye kendi kendine merakla sordu Lilo.

Kırmızı salonun ikinci bir girişine ulaşana kadar sessizce koridorda yol aldılar. Lilo köşeden uzanıp dikkatle baktı ve Juliaan ile yün bereli adamın konuştuklarını gördü. Görmesiyle başını geriye çekmesi bir oldu; adamlar üç adım ötesinde duruyorlardı.

Birbirleriyle Flamanca konuşuyorlardı. Kafadamlar birkaç parçayı alelacele birleştirip ne olup bittiğini anlamaya çalıştılar. Juliaan yüzü olmayan adamın peşine tek başına düşmüştü. Yüzü olmayan adam kaybolduğunda Juliaan da köprüdeydi ve yangından da haberi vardı. Komşuların anlattıkları

rını değerlendirek kafadarların izini bulmuş olmalıydı.

Gerçekten de adam yarı geceyi Annabel'in deniz evini gözetleyerek geçirmişti. Yüzü olmayan adamın ortaya çıkacağından emindi. Yanılmamıştı Juliaan; yüzü olmayan adamı alt etmesine ramak kalmıştı. Ancak dar sokakta öylesine berbat düşmüştü ki, anında kendinden geçmiş, tekrar ayıldığında ise yüzü olmayan adam sırta kadem basmıştı.

Bereli, dönmekten ve "tek yoldan" söz etti.

Bu düşünceler Juliaan'a çılgınca gelmişe benziyordu, ancak sözüm ona gazeteciyi kararından caydırmak imkânsızdı. Sonunda ikisi birlikte salondan çıktılar.

Kafadarlar açık kapının kanadı arkasında diz çökmüş, keşfedilme korkusuyla, heyecandan tır tır titriyorlardı.

Birkaç saniye sonra rahatlayıp derin nefes aldılar.

Garson ile öteki adam çocukların bulunduğu yerin tersi yönde salondan çıktılar.

"Hadi arkalarından gidiyoruz!" dedi Lilo.

"Dördümüz birden fazla dikkat çekeriz!" dedi Axel.

Lilo ona hak verdi.

Dominik ile Poppi kendi istekleriyle geride kaldılar. Lilo ile Axel adamların peşine takıldılar.

İki adam üzerinde "personel" yazan bir kapının ardında kayboldular.

Genç detektifler kısa bir süre bekledikten sonra dikkatle kapıyı açtılar. Kapı ince, uzun bir koridora açılıyordu. Koridorun sonunda, personelin, her biri hayli küçük ve dar görünen kabineleri bulunuyordu.

Odalardan birinin kapısı açıktı ve içeriden iki adamın sesi geliyordu. Kafadarlar bitişik kabinenin kapı kolunu çevirdiler. Şanslıydılar; kapı açıldı ve sessizce yan kabineye girdiler.

İki kuşku uyandırıcı adamın odalarını terk etmeleri pek uzun sürmedi. Juliaan üzerindeki garson ceketini ve papyonu çıkartmış, kirli, mavi bir kazak giymişti. Gemideki işini kaybedebileceğinden yakınıp duruyordu; ama Claes elini 'endişelenme' anlamında sallayıp onun tedirginliğine son verdi.

Adamlar geminin gittikçe daha alt kısımlarına doğru inmeye başladılar ve nihayet makine dairesine ulaştılar. "Uçan Hollandalı" limanda demirli olduğu için makine dairesinde kimse çalışmıyordu. Dev motorlar kapatılmıştı; sadece gemiye elektrik sağlayan dev jeneratörler kendi kendilerine vınlayıp duruyorlardı.

Axel ile Lilo, görünmeden insan izlemenin ustası olduklarını bir kez daha kanıtladılar. Adamlar bir kez bile, izlenebiliyor olma olasılığını akıllarına getirmediler.

Makine dairesinin arkasında yük ambarları başlıyordu. Ambarlar hemen hemen boşlardı. Genç

detektifler birkaç yağlı fiçinin arkasına gizlenip Juliaan'ın, ambarın duvar kaplamalarıyla nasıl uğraştığını izlemeye koyuldular. Juliaan duvardan birçok cıvata çıkartıp, ardından bir plakayı çekip indirdi.

Çevresine gören var mı, yok mu şöyle bir bakındıktan sonra, açtığı delikten içeriye bin bir zahmetle girdi. Yün bereli adam da onu izledi.

Axel soran gözlerle Lilo'ya baktı. Nereye gidiyordu bu ikisi acaba?

GİZLENME YERİ

Poppi ile Dominik palmyeli büyük bir fiçının arkasında çömelmişlerdi. Oradan, görünmeden kırmızı salonun çıkışını ve koridoru gözetleyebiliyorlardı.

Geminin üzerinde de çok az hareket vardı. Gemi ertesi gün demir alacaktı. Yolcular henüz güverteye çıkmamışlardı. Kırmızı salonda sadece “yemek provası” yapılıyordu. Garson ve hizmetkârların akşam kıyafetleri deneniyordu.

Ağır adımlarla bir adam koridor boyunca yürüdü. Adam gelip tam palmyenin önünde durdu. Genç detektifler soluklarını tuttular. Poppi çömel-diği yerden yukarıya doğru baktı ve karmakarışık, kırmızı saç ile sık bir sakal gördü. Bu adamı daha önce hiç görmemişti, bu da onu biraz yatıştırdı.

Adam palmyeye doğru iki adım attı. İşte o anda Poppi gri pantolon bacaklarını ve siyah pabuçları gördü: Yüzü olmayan adamdı bu.

Adam ne yapacağını bilmez, kararsız bir haldeydi. Ama sonunda o da gemi personeline ayrılmış bölümün kapısına yöneldi. Dominik ile Poppi ona dehşet içinde gözlerini dikmişler, arkasından bakıyorlardı.

Lilo ile Axel gizlendikleri yerden çıkmayı göze alamayarak iki dakika kadar beklediler.

Juliaan ile bereli adam geri dönmeyince, Lilo başıyla, duvardaki esrarengiz deliği işaret etti.

Sinerek deliğe yaklaştı. Derinden gelen fısıltılı sesler duyduğunda tam da deliğin altına ulaşmıştı. Gürültülerden, iki adamın bir merdivene tırmandıkları sonucunu çıkardı.

Lilo hızla bidonların arkasına kaçıp saklandı. Ama dönerken yolda birkaç küçük tahta sandığa çarptı; sandıklar devrilip yere çarptılar ve gürültü çıkardılar. Lilo o panik içinde hızla kaçıp Axel'in yanına çöktü. İki arkadaş soluklarını tutmuş, fiçiler arasındaki daracık bir aralıktan karşıyı gözetlemeye koyulmuşlardı.

Juliaan ile refakatçisi deliğin öteki yanından tırmanıp sürünerek delikten geçtiler; bizimkilerin bulunduğu bölmeye indiler. Aralarında tartıştıkları belli oluyordu. Juliaan iyice kızmıştı, bereli adamsa durmadan özür diliyor, onu yatıştırmaya çalışıyordu.

Adamlar duvardan çıkarttıkları parçayı yeniden duvardaki yerine vidaladılar ve yük ambarını yürüyüp geçtiler. İki adam nihayet dışarıya çıkmışlardı; kapı kafadarların üzerine kapandıktan sonra gürültüyle kilitlendi. Bizimkiler gene de yerlerinden kıpırdamadılar.

Dakikalar geçti.

"Tamam, tehlike iyice geçti, gidip aşağıda ne varmış bir bakalım!" diye fısıldandı Süperbeyin.

İki arkadaş birlikte yeniden cıvataları çıkartıp

duvardaki plakayı yerinden söktü. Duvardaki deliğin arka tarafındaki merdiven, fırtınalı sularda da yerinden kaymadan durması için tellerle bağlanmıştı.

Genç detektifler el fenerleriyle deliğin arka tarafından aşağısını aydınlattılar. Merdiven geminin gövdesine kadar iniyordu.

Lilo basamaklardan aşağıya inmeye başladı. Geminin dibi oldukça serindi. Bu büyük boşluklar geminin yüzmesini sağlayan bölümlerdi ve normalde oraya kimse adımını atamazdı.

Süperbeyin, Axel'in de inmesini bekledi.

Aslında bu bölmenin gerçek bir zemini yoktu. Geminin her iki yana doğru bükülerek yanlardan yükselen duvarları arasına geniş tahtalar uzatılarak zemin yapılmıştı; tahtaların üzerinde ayak izleri belli oluyordu.

Kafadarlar tahtaların üzerinde dikkatle dengelemini sağlayıp ağır ağır yol aldılar. Bu bölüm ürpertici gürültülerle sarsılıyordu. Sanki geminin her iki duvarındaki cıvatalı, perçinli plakalar inliyordu. Bu inilti ve gıcırta sesleri insanın iliğine kemiğine işliyordu. Sanki koca gemi patlayıp dağılacaktı.

Birden Axel olduğu yerde durdu ve başını iki eli arasına aldı.

Lilo, Axel'in geride kaldığını fark edince, dönüp "Neyin var?" diye sordu.

"Bilmem... Başımda tuhaf bir basınç var... Tam gözlerimin arkasında."

“Dönelim mi?”

Hayır, Axel dönmekten yana değildi; burada aşağıda neyin gizlenmiş olduğunu merak ediyordu.

“Belki buradaki koku sana dokunuyordur!” diye tahmin yürüttü Lilo.

Ortalık metal, astar boya, gresyağı ve çürümüş et kokuyordu.

Lieselotte, biraz daha rahat nefes alabilmek için tişörtünün ucunu çekip burnunu kapadı.

Biraz ötede alabildiğine derme çatma, tahta bir bölmeye çarptılar. Axel ile Lilo hemen hemen aynı anda bir ıslık sesi çıkardılar: Hiç kuşku yoktu; burada tahtaların arasında daha önce birileri saklanmış olmalıydı. Tahta zeminin üzerinde bir döşek, delik değişik bir battaniye ve kir içinde bir yastık duruyordu.

Kafadarlar içi su dolu çok sayıda bidon; bir kamp tuvaleti, bir gazete yığını, dergiler, kitaplar ve birkaç kirli tabak buldular.

“Burada gönüllü olarak kaldığı söylenemez!” diyen Axel, uçlarında kelepçeler bulunan bir zincire işaret etti.

Lieselotte döşegin tam karşısına gelen duvarı gösterdi. Duvarda, iyice büyütülmüş dört erkek fotoğrafı asılıydı. Surat ifadelerine ve pozlara bakılacak olursa, bunlar gizliden çekilmiş olmalıydılar.

“Birilerinin peşindeki özel detektiflerin çektikleri fotoğraflar.” gibi diye geçti Lilo’nun kafasından.

“Bu yüzleri daha önce gördün mü?” diye merakla sordu Axel.

Lilo görmediğini belirtti.

Yaşları kırk ile altmış arasında olması gereken dört erkeğin fotoğraflarıydı bunlar.

İkisi beyaz gömlek ve elbise giymişti, öteki ikisi iş önlükleri içindeydiler. Adamların dördü de biraz tombalak, şişmancaydı. Birisinin çenesinde keçi sakal, ötekinin uzun favorileri görünüyordu; bir diğ­gerinin saçları iyice eski moda kesilmiş, kısacıktı; dördüncüsüye berberin yolunu ne zamandır unutmuşa benziyordu.

“Bak bunlar Rusça!” dedi Axel ve gazeteleri gösterdi.

“Burada birileri göz altında tutulup Amsterdam’a getirilmiş olmalı. Bu olsa olsa yüzü olmayan adam olabilir!” diye bilmecenin parçalarını birleştirmeye çalışan Lilo, bir yandan da burnunun ucunu ovuşturup duruyordu.

“Peki, ama niye?” diye sordu Axel.

Lilo ona cevap vermedi; çünkü bir şey daha keşfetmişti. Bu bölmenin yanında ve arkasında metal kutular duruyordu. Kapakları açıktı. Beş kutunun beşi de boştu. Liselotte bunlardan birinin önüne çö­küp boynunu içeriye uzattı.

Arkadaşı, “Orada ne yapıyorsun, şaşırdın mı?” diye sordu.

“Bir şeylerin kokusunu almaya çalışıyorum. Bu büyük kutularda bir şeyler taşındığı belli; içleri boşaltılmış olsa da bazen koku siner kalır.”

“Peki, kutunun içi ne kokuyor?”

“Çatı katı küfü ve nem!” diye cevap verdi Lilo. Axel ona bön bön baktı.

Birden geminin her iki yanındaki duvarlarında çatırtı sesi fazlaştı. Dalgalar gövdeye çarpıyor; bu sesler içeriden, birisi demir bir balyozla gemiyi dövüyormuş gibi algılanıyordu.

“Hadi, buradan iyisi mi toz olalım!” dedi Axel.

Lilo da öyle düşünüyordu. Deliğe dayalı demir merdiveni tırmanıp, içeriye geçtiler ve duvardaki parçayı tekrar yerine yerleştirip cıvatalarını sıkıştırdılar. Ne var ki ambardan çıkmak için arkalarını döndüklerinde ikisi de küçük dillerini yutacak ol-
dular.

DOST MU, DÜŞMAN MI?

Karşılarında Juliaan duruyordu. Elinde kalın bir demir çubuk tutmuş, kudurmuş gibi çocuklara bakıyordu.

“İyice tepemi attırıyorsunuz ha!” diye dişlerini sıkarak söylendi. “Sizi ilgilendirmeyen işlere burunuzu sokup duruyorsunuz. Kim yolladı sizi, ha; kim yolladı? Kim yolladı sizi, kim yolladı?”

Lieselotte sonradan, o an o cesareti nereden bulduğunu kendisi de hatırlayamayacaktı. Alabildiğine **kuru** ve sakın bir sesle, “Plağınız takılmış olabilir mi?” diye sordu.

Juliaan’ının karanlık, köşeli yüzü vahşi bir hayvanunkine benzeyiverdi birden. “Buradan çıkamayacaksınız!” diye bağırıp tepinmeye başladı.

“Hiçbir zaman, hiçbir zaman deme!” dedi Lilo.

Garsonu iyice çileden çıkarmıştı kız. Adamın yüzü alev saçıyordu. Sinirleri boşalan adam elindeki demir çubuğu havaya kaldırdığı gibi kafadarların üzerine atıldı.

Axel ile Lilo ayrı yönlere fırladılar.

Bu kaçış hiç hesapta yoktu. Adam Axel’in peşinden gitmek için ani bir dönüş yapmak zorunda kalınca, tökezleyip yere iki seksen uzandı.

“Dışarı!” diye bağırdı Lilo.

Bunu Axel’e ikinci kez söylemesine gerek kalmadı.

Genç detektif uçarcasına çıkışa atıldı; ağır, kendiliğinden kapanan kapıya kanmaması için dayandı. Lilo atılıp onun önünden geçti ve makine daire-sine girdi.

Juliaan ilk şoku atlatmış, kendini toparlayıp kafadarların peşine takılmıştı. Nefes nefese çıkışa doğru koştu. Kan bürümüş gözleri yuvalarından uğramıştı.

Genç detektifler olanca güçleriyle kapıya yaslandılar; sonunda kâpı bir 'klik' sesiyle kapandı.

Dışarıdan, Juliaan'ın kilidi nasıl kurcaladığını işitiyorlardı.

Axel avucunun içiyle bir sürgüyü itti. Sürgü birçok halkanın içinden geçip kapıyı arkadan iyice kapadı.

"Tamam işte!" diye bir zafer çılgılığı attı Axel.

Juliaan kapana kısıtılmıştı.

Axel ile Lilo yağ içindeki devasa makineler arasından, daracık demir iskelelere, merdivenlere tırmanarak yol alıyorlardı. İkide bir geri dönüp Juliaan'ın hâlâ sarsıp durduğu ambar kapısına bakıyorlardı.

"Oradan kendi başına çıkamaz!" dedi Axel ve sırtı.

Karşılarında makine dairesinden çıkış kapısı belirmişti bile. Oradan tayfaların kabinlerine giden yol pek uzak değildi.

Axel ayakkabılarının bağcıklarını düğümlemek için bir an durup eğildi.

O anda Lieselotte bir çılgılık attı.

Axel başını kaldırıp baktı ve hiç umulmadık bir anda motorların arkasından karşılarına çıkan yün bereli adamı gördü. Adamın önünden geçip gitmek imkânsızdı.

Adam güçlü, kısa kollarını onları yakalamak için uzatmıştı bile.

Lilo kendi etrafında deli gibi döndü. Makineler arasındaki iskeleler orayı, yolları karmakarışık bir bahçeye ya da mağaraya çevirmişlerdi. Lilo takipçisini burada atlatmayı başarmak zorundaydı.

Ancak daha üç adım atar atmaz Lilo'nun kaçma planları suya düştü; kız Axel'e takılıp yere uzandı.

Adının daha önce Ian Claes olduğunu söylemiş olan adam hemen yetişip kıza kollarından kısıvrak yakaladı. "Juliaan yanlış duymamış gerçekten de." diye söylendi " Hakiki birer baş belasıymışsınız!"

Lilo'nun az önceki rahat tavırlarının yerinde yellere esmeye başlamıştı. Güçbela hava almaya çalışıyordu; korku midesinde alev topu olmuş, içini yakıyordu.

"Rusya'ya yapacağınız güzel bir yolculuğa hazırlanın bakalım! Orada sizleri ortadan kaldırmak çocuk oyuncağı!.." diye guruldar gibi söylendi bereli adam.

Herif iki çocuğun kollarını sırtlarına kıvrırdı; ardından onları önüne katıp yük ambarına doğru sürüklemeye başladı.

Kafadarlar aşağıdaki gizli bölmeye atıldıkları an işlerinin biteceğinin farkındaydılar. Onları orada aramak hiçbir kulun aklına gelmezdi.

“Arkadaşlarımız da güvertede. Birkaç dakikaya kadar güvertede görünmezsek hemen polisi arayacaklardır.” diye adamı korkutmaya çalıştı Lilo.

“Öyleyse birazdan onların da icabına bakacağız! Verdiğiniz tüyo için teşekkürler!” dedi Claes buz gibi bir sesle.

Lilo kendini tokatlayabilirdi. Adamı ürkütüp şaşkınlığa düşürmeyi ummuştı, ama şimdi Dominik ile Poppi de tehlikedeydiler.

“Hadi açın bakalım!” diye dışlerini sıkarak emir verdi adam ve Axel’i sürgülü kapıya itti.

Oğlanın sadece sol eli serbestti; bu eliyle sürgünün üzerinde beceriksizce çalışıyordu. Adam onun sağ kolunu yükseğe kaldırınca Axel acıdan bas bas bağırdı.

“Daha hızlı, haydi...” diye bağırdı sadist herif.

Genç detektiflerin adamdan duydukları bir sonraki ses, derin, oh çekercesine bir inlemeydi. Adamın elleri gevşedi ve bizimkiler kollarını kurtarmayı başardılar. Şaşkınlık içinde arkalarını döndüler.

Bereli adam gözleri kapalı ayaklarının dibine uzanmıştı. Arkasında kızıl, gür saçlı, ihtişamlı sakallıyla bir adam duruyordu.

Lieselotte geriye çekildi.

“Korkmanıza gerek yok; sizleri kurtarmaya geldim! İnanın!”

Axel bu sesi anında tanımıştı. “Bu o, yüzü olmayan adam!”

“Siz.. Bizi kurtarmaya mı geldiniz?” diye inleyerek sordu Lilo.

“Öyle olmasa onun işini bitirir miydim?” diye sordu adam.

Boğazı düğümlenmiş gibi olan Axel cırtlak bir sesle, “Öldü mü?” diye sordu.

“Yo, sadece bayıldı. Kımıldayın hadi, hemen kaçmanız gerek!” diye kafadarları zorladı adam.

“Dün... Dün deniz evindeydiniz ve bizi sorguya çektiniz, öyle değil mi? Peki, bizi niçin tuzağa çektiniz? Yer altındaki kanallarda az kalsın boğuluyorduk!” Lilo’nun suçlamaları tabanca gibi peş peşe patlıyordu.

“Şimdi boş verin bunları, gemiden kaçmanız lazım! Çabuk olun! Bu herifler çok tehlikelidirler!”

“Ama siz de onlardan aşağı kalmazsınız!” diye bağırdı Axel.

“Dinleyin bakın... Korku gözlerimi köreltmmişti. Sizleri oradan tekrar kurtarmak istedim. Bunu size anlatamam... Şimdi anlatamam!”

Arkalarında Juliaan yük ambarının kapısına yumruk indirip duruyordu.

İyi niyetini göstermek için adam yana çekilip kafadarlara gidebileceklerini ima etti.

Lieselotte, Axel’e başıyla ‘gidelim’ işareti yaptı; yüzü olmayan adamın önünden geçti. Arkadaşı onu izledi. Uzun adımlarla o gün ikinci kez makine dairesinden geçip dik merdivenleri tırmandılar.

Kırmızı salona giden koridora ulaştıklarında, durup hava almaya çalıştılar. Ciğerleri yanıyor, bacakları neredeyse isyan ediyordu.

“Axel! Lilo!”

Dominik ile Poppi gizlendikleri yerden çıkıp arkadaşlarına koştular.

Tam o sırada yüzü olmayan adam ortaya çıkıverdi.

Poppi bir çığlık attı.

“Hayır, ortalığı lütfen ayağa kaldırmayın!” diye yalvardı adam. Dörtlüyü önüne katıp koridorda yürümeye başladı. Nihayet çıkışa ulaştılar ve garson kıyafeti içindeki adamın yerinde olmadığını görüp rahatladılar.

Merdivenleri hızla indiler; yüzü olmayan adam da hemen arkalarından geldi.

“Artık kim olduğunuzu öğrenmek istiyorum; ne olup bitiyor söyler misiniz?” diye ısrar etti Lilo.

Adam telaşla etrafına bakınıp biraz daha ilerlemeleri gerektiğini işaret etti. Dev transatlantik yolcularının karşılandığı geniş bir salondan geçtiler.

Camları koyu renkli bir araba bu büyük yolcu salonunun önüne park etmişti.

Yüzü olmayan adamın peruğu kaymış, yüzüne yapıştırılmış sakalı gevşemeye başlamıştı.

“Ben...” diye anlatmaya başlamıştı ki, devamını getiremedi.

PEŞİNDELER

Arabanın ön sağ kapısı hızla açıldı, siyah elbiseli boğa gibi bir adam dışarıya fırladı. Yüzü olmayan adamı tuttuğu gibi, arka kapıyı açıp arabaya tıktı ve bağırarak tehdide benzer bir şeyler söyledi.

Yüzü olmayan adam hiç direnmedi. Bacaklarını içeri çekti ve arabanın kapısı gürültüyle kapandı.

Arabadan dışarıya fırlamış olan tip kararsız bir şekilde kafadarlara bakıyordu; ne yapması gerektiğini düşünür gibiydi.

“Kaçın!” diye bağırdı Lieselotte ve önden kendisi gitti. Arkadaşları hemen peşine takıldılar.

Bu sırada arkalarından sesler duydular. Juliaan ile bereli adam aşağıya doğru koşuyorlardı.

Genç detektifler arka kapısı açık duran bir ambara dalıp öteki taraftan çıktılar.

Bu sırada arabanın motoru inler gibi bir ses çıkardı.

Dört arkadaş ambardan çıktıktan sonra Lilo sağına soluna bakındı; hangi yöne gitmeliydiler; kafasındaki soru buydu. Kız sola sapmaya karar verip bacaklarının olanca gücüyle koşmaya başladı.

Yüzü olmayan adamın zorla bindirildiği araba lastikleri gıcırdayarak köşeyi döndü ve doğruca kızın üzerine gelmeye başladı.

Kafadar ancak yana doğru büyük bir sıçrama yaparak canını kurtarabildi.

“Hadi, şuraya!” diye bağırdı Lilo.

Axel, hızla geçen arabanın arkasından bakakalmış, şoka uğramış Poppi’yi kaptı.

Süperbeyin sandıklardan ve fiçılardan oluşmuş dev bir yığının üzerine doğru koştu.

Axel dönüp arkasına baktığında gözlerine inanamadı; bereli adam peşlerindeydi.

Kafadarlar yüklerin arasından kendilerine güçbela yol açarak beton bir meydana ulaştılar.

“Dikkat!” diye bağırdı Dominik.

Juliaan karşılarından geliyordu; çocukların niyetini kavramış, yollarını kesmişti.

Axel sadece futbolda iyi bir çalımcı değildi. Gemi garsonunun karşısına dikilip bir sağa bir sola sıçrayıp durmaya başladı. Adamın her atılışı boşa gidiyordu. Sonunda Axel adama omzuyla çarpınca adam dengesini kaybetti.

Yolları yeniden açılmıştı.

Tam o anda kafadarlardan yaklaşık yüz metre ötede bir taksi durdu. Yaşlı bir çift inip ağır hareketlerle parayı ödemeye koyuldu.

“Arabaya biniyoruz!” diye bağırdı Lilo.

Genç detektifler taksinin arkasına atladılar ve Axel bağırdı, “Lütfen, çabuk hareket edin!”

Yaşlı çift geriye dönüp baktıklarında iki adamın üzerlerine doğru geldiğini gördüler. Adamları hırsız sanan çift, onlara bir şey kaptırmamakta kararlıydı. Kadın el çantasıyla Juliaan’a vururken, adam kendini bastonuyla koruyordu.

Allah'tan şoför durumu çabuk kavrayıp gaza bastı.

Dominik arka camdan olup bitene baktı. "Adamlar arabaya bindiler, bizi izliyorlar!" diye heyecan içinde durumu arkadaşlarına bildirdi.

Lilo'nun gözüne arabanın saati çarptı. Saat iki buçuktu. Süperbeynin aklına bir çözüm gelmişti. Sürücüye, "Lale Salonu'na, sanatçıların girişine!" dedi.

Adam, 'olur' anlamında başını salladı.

"Ayrıca şu arkamızdaki arabayı atlatabilir miydiniz acaba?" diye sordu Lilo.

Lilo'nun şaka yaptığını düşünen adam gülümsedi.

"Cebinizi kullanabilir miyiz?" diye sordu Dominik.

Sürücü ona cep telefonunu uzatırken konuşma ücreti ödemesi gerektiğini de hatırlattı.

Poppi her zamanki gibi düzenli davranmış ve Annabel'in deniz evinin numarasını not etmişti. Dominik, Bayan Linda'nın kız kardeşini arayıp yarışma salonuna gitmekte olduklarını söyledi.

"Linda, sizleri müthiş merak etti." diye uyardı Annabel.

"Onunla salonda buluşacağız!" diye kesip attı Dominik ve telefonu kapattı.

Koyu renk araba onları yarışmanın yapılacağı salona kadar takip etti.

Kafadarlar ücreti ödediler, ama arabadan henüz inmemişlerdi. Az önce İtalyan katılımcıları getiren otobüs gelmişti. Kızlar, erkekler bağıra çağıra, şarkı-

lar söyleyerek otobüsten inip tam da bizimkilerin içinde bulunduğu taksinin önünden geçmeye başladılar.

“Şimdi!” diye emir verdi Lilo.

Kafadarlar kapıları açıp dışarıya fırladılar ve şaşkınlık içindeki çocuklara sarıldılar. Kırk yıllık arkadaşlarıymışlar gibi çocuklarla sarmaş dolaş hızla sahne girişine yöneldiler.

Hangar gibi salona ulaşınca rahatlayarak nefes aldılar. Takipçilerini atlatmışlardı; en azından şimdilik. Sahnenin arkasına geçmek isteyenlerin yarışmacı kimliği göstermesi şarttı.

Kostüm tasarımcısı Mareike, çocuklara şaşkın şaşkın bakıp “Ne o, maraton koşusundan mı geliyorsunuz?” diye sordu.

Dört Kafadar kan ter içinde kalmışlardı; suratları kıpkırmızıydı.

“Ona benzer bir şey!” dedi Lilo.

“Hey, biraz dışarıya gelir misiniz!” dedi bir delikanlı İngilizce.

Dörtlü birbirine dehşet içinde baktı.

“Dışarıya mı? Yazdıysa bozsun!”

“Hey çocuklar! Ne olursunuz, lütfen, lütfen buraya gelin!” diye yüzü olmayan adamın kapıdan yalvaran sesini duydular.

“Ben gidiyorum, sizler burada bekliyorsunuz!” diye karar verdi Lieselotte.

Lilo, girişten içeriye sıkışa sıkışa giren öteki yarışmacıları yarararak yürüdü; ancak kapının aralı-

ğında birden durdu. Burada, öyle ortalığı ayağa kaldırmadan onu kimse kaçıramazdı.

Suratına sakal, kafasına peruk yapıştırmış adam alçak bir sesle fısıldadı: “Ne olursunuz, sizlere yalvarıyorum, ne olursunuz söylediklerini yapın yoksa hayatım tehlikede. Burnunuzu bu işe sokmayacaksınız, ama artık çok geç. Size zarar vermeyecekler, iki gün içinde her şey olup bitecek; sonra sizleri serbest bırakacaklar. Sizlere hiçbir şey olmayacağına yemin ederim.”

Lilo ağzı bir karış açık adama bakıyordu:

“Ne demek istediğinizi anladım sa Arap olayım!”

“Benimle birlikte gelmeniz lazım, lütfen. İki gün içinde, her şey olup bittikten sonra, sizleri serbest bırakacaklar; söz verdiler!”

“Kafayı henüz yemedik!” diye karşılık verdi Lilo.

Adam duyulur şekilde yutkundu. Arabanın yanında kendini bekleyen refakatçilerine döndü.

Adamların elleri ceketlerinin ceplerindeydi. Adama tabancalarını mı çevirmişlerdi görünmeden?

“N’olursunuz; onlar çok ciddi!” diye inledi yüzü olmayan adam.

Lilo dişlerini sıkarak, “İmkânsız, az sonra sahneye çıkacağız. Öyle durup dururken sırta kadem basamayız!” dedi.

Yüzü olmayan adam arabaya dönüp durumu açıkladı. İki dakika geçti geçmedi ki tekrar kapıya dikilip yeni bir öneri getirdi.

POPPİ'NİN BULDUĞU ÇARE

Yeni öneri şöyleydi: Adamların salona girmesini sağlayın! Böylelikle adamlar gösteri sırasında kafadarları göz önünde bulunduracaklardı. Dört arkadaş gösteri bittikten sonra adamlarla birlikte gideceklerdi. Aldatmaya, kurtulmaya çalışırlarsa, yüzü olmayan adamın hayatını tehlikeye atacaklardı.

Lilo arkadaşlarına danıştı. Başka bir yol seçmeye hakları var mıydı? Sonunda Axel, Dominik ve Poppi öneriye razı oldular.

Yüzü olmayan adam arabaya bindi. Geniş omuzlu, iri, boylu biriydi; ama şu an, birileri içindeki havayı boşaltmış gibi pörsümüştü sanki. Bereli adam arabanın kapısını kapattı, ardından Juliaan ve arkadaşıyla birlikte Lilo'ya doğru yürüdü. Süperbeyin adamlara yarışmacı etiketlerini uzattı, berikiler sırtarak tanıtım kartlarını üzerlerine tutturdular. "Tamam, şimdi adama benzediniz!" diye alaycı bir sesle övdü adamları Lilo.

Ian Claes çok huzursuzdu ve durmadan dudaklarını yalıyordu. "Numara yapmaya kalkışmayın sakın!" deyip arabayı işaret etti. "Arabanın kapıları içeriden açılmaz. Yanlış bir şey söylediğiniz anda içerideki bunun faturasını öder."

Lilo, yüzü olmayan adama çok acıyordu. Acaba onu Hollanda'ya zorla niçin kaçırıp getirmişlerdi? Ayrıca iki gün sonra niçin her şey tamam olacaktı? Bu sahtekârlar ne planlıyorlardı?

“Çocuklar nihayet gelebildiniz!” Bayan Linda dörtlünün üzerine yürüyüp açtı ağzını yumdu gözünü.

“Vaktinde dönmeyi bilmez misiniz sizler ha?” diye söylenip duruyordu.

Ona eşlik eden Annabel elini kardeşinin omzuna koyup onu sakinleştirmeye çalıştı:

“Linda, kendine gel biraz! Çocukların hemen giyinmesi lazım. Üç dakikaya kadar prova başlıyor.” Kadın çocuklarla birlikte gardıroplara doğru yürürken bir yandan da neler olup bittiğini, onca zaman nerelerde dolaştıklarını öğrenmeye çalışıyordu. Lilo yan gözle, hızlı adımlarla arkadan yaklaşan bereli adamı izliyordu. Konuşmalarını işitecek kadar onlara yaklaşıncaya, adam adımlarını yavaşlattı.

“Ke... Kenti gezdik!” diye kekeledi Lieselotte.

Annabel alnını kırıştırıp kaşlarını çattı. “Herhalde benimle matrak geçmek istiyorsunuz. Gene çılgın bir şeyler yaptığınızdan eminim. Hadi, benden saklamanıza gerek yok!” dedi kadın.

Allah’tan o an gardıroba yaklaşmışlardı. Genç detektifler Annabel’e dışarıda beklemesini rica ettiler ve acele kapıyı kapadılar.

Daha kapamalarıyla Ian Claes’in kapıya vurması bir oldu: “Klimaya bakmam gerekiyor!”

Serseriler kafadarları bir saniye bile gözden uzak tutmak istemiyorlardı.

Yayın için kaydedilen prova dörtlü açısından tam bir felaketti. Axel adımlarını unutup Poppi ile

çarptı. Poppi dengesini kaybedip bir yerlere tutunmaya çalıştı; Dominik'in sol koluna sarıldı; ceketinin kolunu yukarıdan aşağıya kopardı.

Dört arkadaş durmadan takipçilerini gözlüyorlardı. Kafalarına yerleştirilen perukların saçları, bir sağa bir sola uçup duruyor, ortaya tuhaf görüntüler çıkıyordu.

Kafadarların sadece dudaklarını oynattıkları playback'ten müzik tam bitmişti ki birden korkunç bir şey oldu.

Bir patlama sesi dev salonda yankılandı.

Dörtlü korkuyla dümdüz yere uzandı.

Nihayet müzik bitmiş, bir an için bir sessizlik olmuştu. Ardından seyirciler çıldırmaya başladılar. Kafadarların taklit ettikleri yıldızlar, Hollanda'da pek sevilmiyorlardı. Hollandalıların çoğu o rengarenk kıyafetleri, sarsak ayak hareketlerini ve aptalca şarkıları itici buluyorlardı.

Böyle olunca da Dört Kafadarlar Takımı'nın taklidi seyircileri hayran bırakmıştı.

Axel dikkatle başını kaldırdı. Baş ucunda cam parçaları duruyordu. Mavi gömlekli bir adam yanlarına koşup kafadarların ayağa kalkmasına yardım etti. Sadece bir projektör lambasıydı patlayan.

Kafadarlar sahneden sallana sallana inerlerken, "Bravo, bravo size!" diyordu Bayan Linda.

Bereli adam koşarak yanlarına geldi: "Harika, sizinle gazetem için hemen görüşmeliyim! Hadi odanıza gidelim!" dedi.

“Elimizden hiçbir şey gelmez mi?” diye çıkıştı Axel Lilo’ya.

Süperbeyin gözlerini iri iri açtı. Henüz aklına bir çözüm yolu gelmemiştir.

Asıl gösterinin başlamasına daha geçmek bilmeyen iki saat vardı.

Poppi durmadan tuvalete gidip geliyordu. Bir ara orada küçük bir pencere keşfetti. Tuvaletin kapağının üzerine çıkıp dar camdan dışarıya baktı. Bereli adamla refakatçilerinin arabayı bıraktıkları meydanı gördü. Araba hâlâ orada duruyordu.

Gösteriden hemen sonra kafadarlar bu arabayla götürüleceklerdi. Poppi bunları düşündükçe fena oluyordu. Titreyerek tuvaletin kapağı üzerine çömeldi, gözyaşlarını zorla bastırıyordu.

Birden aklına bir fikir geldi. Tuvalet kâğıdını açıp, kapağın üzerine yaydı. Parlak mavi elbisesinin ceplerini telaşla arayıp bir ruj çıkardı. Kendisini süsleyen kadın cebine bir ruj koymuştu. Sahneye çıkmadan önce Poppi’nin son bir kez ruju dudaklarının üzerinde gezdirmesi gerekiyordu.

Küçük kız yumuşak kâğıdın üzerine, “İmdat, lütfen polise haber verin! Gösteriden sonra kaçırılacağız!” diye yazdı. Sonra kâğıdı kıvrıp cebine koydu. Ardından sifonu çekti.

Tuvaletin önünde Juliaan onu bekliyordu. Poppi kendini zorlayarak ona gülümsemeyi başardı ve hazırlık odasına geçti.

Burada büyük bir hareket yaşanıyordu. Çocuk-

lar taklit edecekleri yetişkinlere benzetiliyor, yarışmacıların mümkün olduğu kadar onlar gibi görünmelerine çalışılıyordu.

Poppi beyaz pantolonlu bir kızın yanına çömelmiş paçalarını kısaltmakta olan Mareike'ye baktı.

Poppi tökezlemiş gibi yapıp tam Marieke'nin yanında yere uzandı, uzanırken de kâğıdı kadının büyük cebine sokuverdi.

"Hey, Poppi, bir şeyin yok ya?" diye endişeyle sordu Marieke.

"Yok, yok!" diye kekeledi Poppi.

Poppi makyaj odasından çıkıp gardıropların bulunduğu yerdeki arkadaşlarının yanına gitti.

Bereli adam kafadarların yanından bir an bile ayrılmıyordu.

Poppi adamın dikkatini çekmeden Lilo'ya işaretle, bir girişimde bulunduğunu belli etti. Yapılacak olan sabredip beklemektir şimdi artık. Polis birden buraya üşüşecek olsa, işler gene berbat olabilirdi.

Dakikalar birbirini kovaladı. Gösteriye nihayet on beş dakika kalmıştı.

Mareike son bir kez kıyafetleri denetledi. Sonuçtan çok memnundu. Makyaj odasında peruklar düzeltildi; makyajlar tazelendi.

"Bol şanslar!" dileyen Bayan Linda eski bir tiyatro geleneğine uyarak çocukların omuzlarına

hafifçe tükürdü. Kadın kendinden öylesine geçmişti ki, tükürüğü tam arkada duran Juliaan'a isabet etti.

Bu arada Axel ile Dominik de Poppi'nin bir girişimde bulunduğunu öğrenmişlerdi; ancak durumda bir değişiklik olmadı. Lilo polisin büyük olasılıkla gösteriden sonra müdahale edeceğini umuyordu. Bu serserilerin suçunu kanıtlayabilmek için onlara eylem sırasında suçüstü yapmak şartı çünkü.

Çocuk grupları birbiri ardına sahneye çıkıp playback eşliğinde numaralarını çekiyorlardı. Saldondaki atmosfer harikaydı; seyircilerin alkıştan avuçları pathlıyordu.

Nihayet sıra bizimkilere gelmişti. Kızlardan biri onları alıp daracık, karanlık bir geçitten sahneye çıkardı.

Lilo birden yanı başında bir ses duydu: "Sakın bakmayın, sizlere yardım edeceğiz, Her şey yolunda. Ne zamandır bunların peşindeyiz. Size planları hakkında neler anlattılar?"

Lilo'nun yanı sıra bir adam yürüyordu. Tıraş losyonunun kokusu kızın burnuna geliyordu; losyon biraz günlük kokusuna benziyordu.

"Sadece, iki gün içinde her şeyin olup biteceğini söylediler; hepsi bu!" diye fısıldadı Lilo.

Kalbi heyecandan hiç bu kadar hızlı atmamıştı. Sahneye çıkmadan önceki heyecana bu polisin ortaya çıkması eklenmişti; serserilerin onun polis olduğunu anlamamaları gerekiyordu.

"Yüzü olmayan adam arabada tutsak oturuyor. Sisli, koyu renk camları olan koyu renkli bir arabada. İşler ters gidecek olursa, onu öldürecekler!" diye fısıltılı bir sesle konuştu Lilo.

“Bize başka ne söyleyebilirsin?” diye üsteledi adam. Neredeyse sahneye ulaşmışlardı.

“Hiçbir şey, hiçbir şey!” diye nefes nefese cevap verdi kız.

“Tamam, küçük bayan. Kimseye bir şey söylemek yok, anlaşıldı mı! Dikkat çekmememiz gerek. Adamlarım salonda. Ortalığı gürültüye vermeden bu işi halledeceğiz. Size hiçbir şey olmayacak, bunun güvencesini verebilirim. Şimdilik bol şanslar!”

Kafadarlar göz kamaştırıcı sahne ışıklarının içine girdiler.

Lieselotte dönüp kimle konuştuğunu görmeye çalıştı; ancak ışıkların altından bakıldığında giriş kara bir delik olup çıkmıştı. Oradakileri görmek imkânsızdı.

Şarkının ilk giriş ritimleri playback’ten duyulduğunda Lilo’yu bir kaygıdır aldı. “Ya bu adam polis değilmiyse? Ya haydut herifler konuştuklanımızı duydularsa?”

YÜKSEK GERİLİM

Playback'ten şarkıcıların sesleri duyulur duyulmaz Lilo da senkronize olarak dudaklarını oynatmaya başladı. Her şey sahiciymiş gibi görünmeliydi, Dört Kafadar o zamana kadar yapmadıkları gibi şarkı söyleyip dans ediyorlardı. İçinde bulundukları durumun hakiki olmaması, onları iyice rahatlatmış, tutukluklarını ortadan kaldırmıştı.

Gösterilerini bitirdiklerinde birkaç seyirci ayağa fırlayıp çılgınca alkışlamaya başladı.

Genç detektifler kendiliklerinden eğilip alkışlara karşılık verdiler.

Alkışlar ve 'bravo' sesleri sanki çok uzaklardan geliyordu.

Peki, şimdi ne olacaktı acaba?

Onları sahneye getirmiş olan kız, "Çıkış buradan!" diye seslendi.

Kafadarlar karanlık geçitten gardıropların bulunduğu bölmeye geri döndüler. Lilo arkadaşlarına birkaç kelimeyle polisle yaptığı görüşmeyi anlattı.

Linda ile Annabel çocukların üzerine çılgınlar gibi atıldılar. Kadın diskolardaki hareketlerden bazılarını taklit etmeye çalışıyor, bu da onu çok gülünç kılıyordu.

"Harikaydı Axel!" diye coşkuyla çocuğun omzuna vurdu Annabel.

Dört Kafadar etraflarına bakındılar.

“Birilerini mi arıyorsunuz?” diye merakla sordu Linda.

“Hı? Evet... Şey... Yoo!”

Bereli adam ve iki arkadaşı sırta kadem basmışlardı.

Poppi tuvalete koşup, az önce olduğu gibi dışarıya baktı. Koyu renkli arabanın yerinde yeller esiyordu.

Güvendeydiler.

Poppi kadınlar tuvaletinden çıkıp lavaboların bulunduğu yere geldi; burayı hem erkekler hem de kadınlar kullanıyordu. Ellerini soğuk suya tuttu; ardından kâğıt peçeteyle ellerini kuruladı. Kâğıdı çöpe atarken gözüne çöp sepetindeki tuvalet kâğıdı şeridi ilişti. Kâğıt yırtılmıştı, ama Poppi gene de rujla yazdığı mesajı tanıyabildi.

Poppi tuvaletten dışarıya fırlayıp peşinden gelmiş olan arkadaşlarının önünden ok gibi geçip gitti.

“Neler oluyor?” diye Lilo onun arkasından seslendi, ama duyan kim.

Poppi koridorlardan koşar adım geçerek Marieke’yi bulmaya çalışıyordu. Kadını sonunda sahnenin çıkışında buldu; Marieke bir kostüm hazırlamaktaydı.

“Marieke bir parça tuvalet kâğıdı üzerine bir mesaj yazıp cebine koymuştum. Onu buldun mu?” diye nefes nefese sordu.

Kadın ona şaşkın şaşkın baktı. “Hayır, benden ne istiyordun ki?”

Poppi'nin kafası iyice karışmaya başlamıştı. Marieke mesajı polise iletmediğine göre Lilo'nun yanına gelen kimdi?

Haydutlar niçin ortalıktan kaybolmuşlardı? Tutuklanmışlar mıydı, yoksa planlarını mı değiştirmişlerdi?

Poppi gardıropların bulunduğu bölmede arkadaşlarına olup biteni anlattı. Dominik ile Lilo onun girişimine hayran olmuşlardı, ama içinde bulundukları durumda iyice çaresizdiler şimdi.

Lilo bir şeyden emindi. Marieke'nin cebinden mesajın yazılı olduğu tuvalet kâğıdını gizlice alan bu düzenbazlardan biri olmalıydı. İyi de niçin ortalıktan kaybolmuşlardı acaba?

"Acele edin, hemen sahneye!" diye seslendi Bayan Linda, "Her yerde aranıyorsunuz!" Ardından da Poppi'yi kolundan tuttuğu gibi sahneye giden koridorda sürüklemeye başladı. Birden dehşet içinde bir şeyi fark etti: "Aman Allah'ım, çocuklar neyiniz var, betiniz benziniz atmış sizlerin?"

Nihayet yarışmanın sonuçları belli olmuştu.

İtalya'dan gelen çocuklar birinciydiler. Dört Kafadarlar Takımı ikinci olmuş, seyirci bu sonuçtan pek hoşlanmamıştı. Seyirciler onları birinci olarak görmekten çok memnun olacaktı.

Deniz evine dönüşte kafadarlar kalın bir siste yollarını kaybetmiş gibiydiler. Annabel ikide bir "Sevinmiyor musunuz?" diye sorup duruyordu.

“Sevinmez olur muyuz!” diye karşılık veriyordu bizimkiler, ama akılları başka yerdeydi.

Lilo iyice düşünüp taşındıktan sonra, “Polise bilgi vermemiz şart!” dedi.

İki saat sonra kendilerini daha da berbat hissediyorlardı. Polis memurları, onların anlattığı hikâyeyi kendilerini önemsetmenin bir parçası olarak algılamışlardı. Takım yarışmada ikinci olduğu için böyle bir hikâyeye uydurmuştu polise göre.

Lilo sonunda ellerinde tek bir kanıt bile bulunmadığını kabul etmek zorunda kaldı.

“Olur mu, bir kanıtımız var!” diye atıldı Dominik. “Uçan Hollandalı’nın güverte altındaki gizli sığınma yeri.”

Telsizle hemen bir devriye arabası gemiye yönlendirildi. Kaptan, gemisinde böyle bir bölmenin bulunmasının imkânsız olduğunu söyledi. Sözü geçen bölme kaynak yapılarak kapatılmıştı.

Polisler gittikten sonra Bayan Linda’dan yeni bir fırça geldi. Parmağını havada sallayarak, “İnsan kaybetmeyi de öğrenmelidir!” dedi.

“Haydutlar bizi kaçırmanın çok tehlikeli ve dikkat çekici olduğunu anladılar. Elimizde kanıtlar bulunmadığını ve ne planladıkları hakkında hiçbir şey bilmediğimizi görünce, bu eyleme kendiliklerinden son verdiler!” diye olup biteni açıklamaya çalıştı Lilo.

Peki, koridorda onun yanına yaklaşan adam kimdi?

Kafadarlar akşam serinliğinde güvertede kalıp gözlerini göğe diktiler. Ertesi sabah evin yolunu tutacaklardı ve bundan da çok memnundular.

“Sizlere bir şey söylemeyi unuttum!” Bayan Linda bir kez daha güvertede görüldüğünde beyaz geceliğini giymiş, başlığını kafasına geçirmişti. “Anne babalarınız sizleri candan kutluyorlar ve üç gün daha burada kalmanıza izin veriyorlar.”

“Öyle mi?”den başka yorum yapmadı kafadarlar.

Dört arkadaş yatmaya karar verdiler; iyice bitip tükenmişler, dayanacak halleri kalmamıştı.

Yüzü olmayan adama acaba ne olmuştu?

Adamın hayatını tehlikeye atmışlar mıydı? Planlanmış bir suçu ortaya çıkarmanın eşiğine gelmişlerdi ki, son anda bütün çabalar boşa gitmişti.

Az sonra deniz evinin üzerindeki son ışık da söndü.

Kaldırım ile cadde arasındaki sıra sıra ağaçlardan birinin altında orta boylu bir adam siyah deri ceketini üstüne yapıştırmak ister gibi önden tutup çekti. Kaç gündür ağzına hemen hemen hiçbir şey koymamış, çok az uyumuştı.

Ağacın yanına çömelip başını ağaca dayadı. Kızıl, dağınık saçları, yağlı ve bakımsızdı.

Tam her şeyi halletmek üzereyken son anda işler ters gitmişti. Bunun biricik nedeni de gerekli cesareti gösteremeyişiydi. Hep en güvenli, tehlikesiz anı bekliyordu. Ama böyle bir an zaten yoktu ki...

Belki de oyunu artık yitirmişti.

TANIDIK BİR YÜZ

Kahvaltıda Bayan Linda fazlasıyla ciddi bir tavır sergiledi. Kafadarlar endişeyle, kötü bir haber alma beklentisi içine girdiler. Ama kadın ağzındaki baklayı bir türlü çıkartmıyordu.

Ancak yemek bittikten sonra kadın sadede geldi. “Sevgili teyzemiz Anika hastalanmış, gidip bakmam gerek. Bu nedenle sizlere göz kulak olma görevimi maalesef yerine getiremeyeceğim.”

“Aynen senin gibi dolambaçlı, abartılı konuşuyor.” diye Dominik’e takılan Axel kaburgalarına bir dirsek yedi.

“Küçük kardeşim benim görevlerimi üstlenmeyi kabul etti etmesine, ama başarabilecek mi kuşkuluyum!” diye düşünceli düşünceli söylendi Linda.

Kafadarlar gözlerini kadından, kısa kesilmiş, koyu renk saçlı, neşeli kız kardeşine çevirdiler.

Annabel’in gözleri yapmayı düşündüklerinin sevinciyle parlıyordu.

“Özellikle uslu, terbiyeli olacağız ve bütün uyarılarınızı, o harika önerilerinizi bir an bile kafamızdan çıkartmayacağız!” dedi Dominik.

Axel, Poppi ve Lilo gülmekten kırıлып peçetelerinin arkasına saklandılar.

Bayan Linda, Dominik’in sözlerini hiç de komik bulmamıştı. “Bravo, bravo, artık gözüm arkada kal-

madan yola çıkabilirim. Annabel sizlere kentimizin güzelliklerini, görmeye değer yerlerini göster-sin. Döndüğümde sizlere Amsterdam'ı az çok tanı-yabileceğiniz kadar izlenim edinme olanağı vermiş mi bakacağım.”

Böylece öğleden sonra genç detektifler küçük bir tura çıktılar. Annabel onlara gezilecek yerlerin küçük bir listesini gösterdi; Linda el yazısıyla liste-nin üstünü kazırcasına birkaç görülmesi gereken yerin adını yazmıştı.

Peynir, çiçek pazarını görmelerini, kanallarda bir gezi yapmalarını ve özellikle de Rijks, Stedelijk ve Vincent-van-Gogh müzelerini gezmelerini isti-yordu Linda.

Kadın ayrıca Rembrandt'ın ve Vermeer'in bir-kaç tablosunu kesinlikle kaçırmamaları gerektiği-ne işaret etmişti.

Annabel biraz ne yapacağını bilmez halde sıırttı: “Dinleyin, hızla bu programı gerçekleştirmeye çalış-şalım, bunun için de biraz kımıldayalım. Yoksa yer beni Linda. Onu tanıyorsunuz artık, tepesi attı mı...”

Kafadarlar, ‘evet’ anlamında başlarını salladılar.

“Programı tamamlayınca sizlere Amsterdam'ın gerçekten cool birkaç yerini göstereceğim.” diye çocuklara söz verdi Annabel.

Tıka basa bir öğle yemeğinin ardından Rijk Mü-zesi'nin yolunu tuttular. “Burada Rembrandt'ın en ünlü resimlerinden birkaçı bulunuyor.” dedi Anna-

bel, “Gerçi kendisi on yedinci yüzyılda yaşamıştı, ama tablolarındaki insanlar bugün bile hâlâ yaşıyorlar.”

Takım, ustanın küçüklü büyüklü tablolarının sergilendiği uzun salonda dolaşmaya başladı.

“Ayrıca...” diye elini ağzına götürerek alçak bir sesle çocukların kulağına fısıldadı Annabel, “Rembrandt üç kâğıtçının da biriydi; bugün uzmanlar sayısız tablonun ona değil de, öğrencilerine ve asistanlarına ait olduğunu ispat etmiş durumdalar. O sadece imzalamıştı onları.”

“Fakat burada Rijk Müzesi’nde sergilenen tabloların hepsi sanırım ona ait!” diye ekledi kadın.

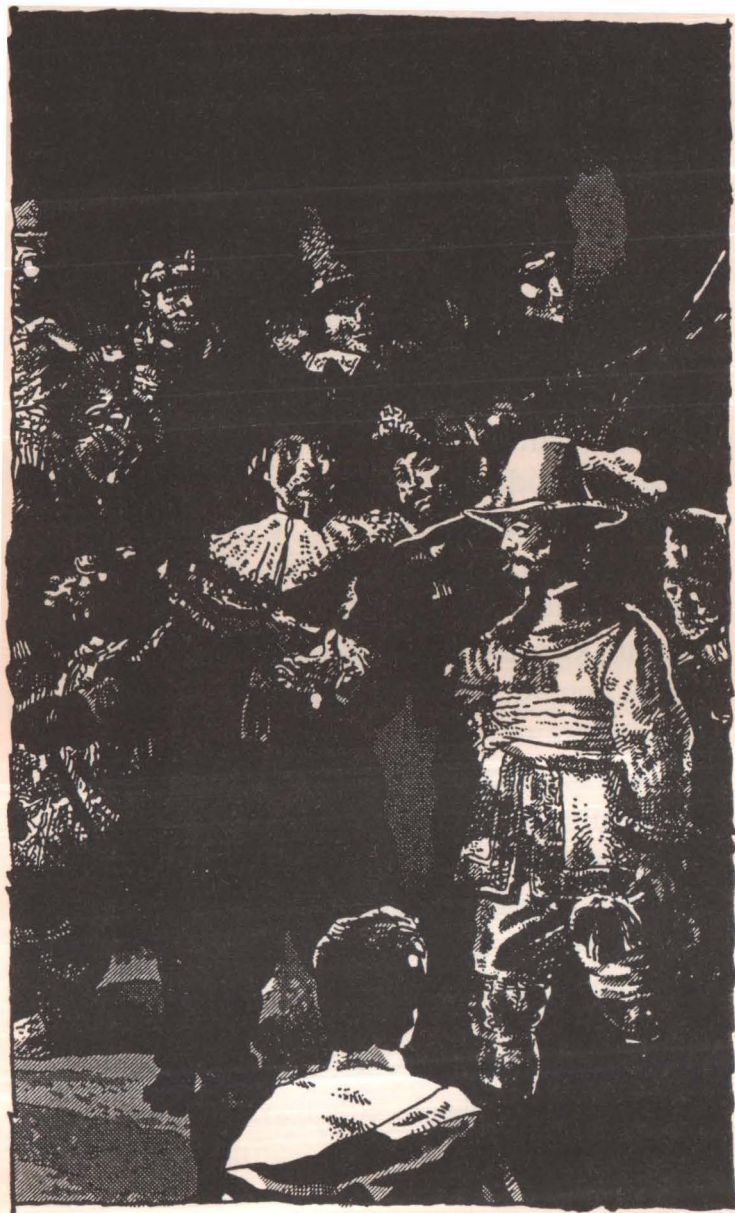
Genç detektifler sırtıtlılar. Kim böyle büyük bir ustadan bunu umabilirdi ki?

Takım kadınla birlikte 224 numaralı odaya girip hemen hemen duvarın bütününü kaplayan bir tablonun önünde durdu.

“‘Gece Bekçileri’ tablosu bu.” diye açıkladı Annabel, “Rembrandt’ın yaptığı en büyük tablolardan biri. Amsterdam’ın koruma görevlilerini gösteriyor. Resmin başına gelmedik kalmadı. Bir ziyaretçi bıçakla resme ağır bir hasar verdi. Yıllar önce de küçük bir müzede sergilenirken, salona sığmadığı için üst kısmını kesmişler.”

Axel, Lilo ve Poppi ‘Vay canına, inanılır gibi değil’ anlamında başlarını salladılar.

Resim kalın ve kırılmaz bir camla korunuyordu. Genç detektifler bir gözetleme kamerasının yanı sıra

ra salondaki değişikliklere tepki veren bir sürü duyarlı alarm gördüler.

Müze muhakkak dünyanın en güvenilir alarm sistemlerinden birine sahipti.

“Bu kadar yeter!” dedi Annabel ve genç detektifleri çıkışa yöneltti.

Lilo birden olduğu yerde durup kaldığında çıkışa hemen hemen ulaşmışlardı.

“Yürüsene, ne o yoksa resimlerden mi ayrılamıyorsun?” diye çekıştirdi onu Axel.

Lilo on yedinci yüzyılın barok tarzında süslenmiş bir odayı işaret etti.

Axel, ‘bana ne bundan’ dercesine omuz silkti.

“Baksana, şu adam sana tanıdık gelmiyor mu?”

Axel onu daha önce hiç görmemişti.

“Olamaz, onu tanıyoruz!” diye ısrar etti Lieselotte.

“Hayaletler görmeye başladın artık!” diye homurdandı Axel.

Lilo’nun sözünü ettiği adam üzerine hiç oturmamış gri bir elbise giymişti. Pantolonun bacakları adama kısa geliyordu. Saç stili eski modaydı, hem ensesinde hem kulaklarının üzerinde çok yüksek kesilmişti saçları. Siyah çerçeveli gözlüğü, dedesinden kalma izlenimi veriyordu.

Lieselotte adamın üzerine doğru gitti, tabloların birinin yanında yazılanları incelemek istiyormuş gibi yaptı, sonra gittiği gibi geri geldi.

“Adı Joost van Mellen, burada müzede çalışıyor. Yakasında kimliğini gösteren bir kart var!” dedi.

“İyi, peki de Joost van Mellen diye birini tanıyor musun?” diye sordu Axel.

Lieselotte burnunun ucunu ovuşturmaya başladı. Genelde bu hareketi iyi düşünmesine yardımcı oluyordu.

“Hey, artık geliyor musunuz?” diye seslendiler Dominik ile Poppi. Sesleri salon boyunca çınladı.

Kafadarlar geniş merdivenleri inerek dışarıdaki Bayan Annabel’in yanına vardılar.

“Birer dondurmaya ne dersiniz?” Şurada iyi bir yer biliyorum!” diye sordu Annabel.

Dört Kafadar kendilerini ağırlayan ev sahibesiyle birlikte müzenin tam karşısındaki cafe’de güneş şemsiyesinin altına oturmuşlardı.

Lilo sanki orada değildi.

Birdenbire yüzüne bir sevinç ifadesi yayıldı. “Tamam, tamam buldum. O adamı nereden tanıdığımı artık biliyorum!” dedi.

EMNİYET MÜDÜRÜ

“Sen neden söz ediyorsun Allah aşkına?” diye merakla sordu Annabel.

“Dün o geminin altında gizli bir bölüm bulduk. Polis bize inanmasa da oradaydı bulduğumuz bölme. Duvarında da bazı kişilerin fotoğrafları asılıydı. Bu fotoğraflardan biri işte o müzedeki tipti!” Lieselotte’ye engel olmak imkânsızdı. Kız fırladığı gibi müzeye geri döndü.

Lilo bütün salonları dolaşıp adamı aradı; ancak adam sırra kadem basmıştı.

Girişte, arkasında iki kadının durduğu vestiyerin önünden geçerken, kadınlardan birinin kendi dilini konuştuğunu hatırladı. Liselotte kadına adamı tarif etti. “Adı Joost van Mellen” diye ekledi. “Müzedeki görevi ne?”

Vestiyerdeki kadın, “Müzenin güvenlik müdürüdür.” cevabını verdi. “Dört kişidirler. Nöbetleşe görev yaparlar; çünkü güvenlik müze için hayati önem taşımaktadır.”

Lilo, kafasını çalıştırdı. Dört fotoğraf, dört güvenlik görevlisi müdür. Yüzü olmayan adamın gizlendiği yerdeki fotoğrafların anlamı ne olabilirdi ki? Yoksa görevi bu görevlileri bertaraf etmek miydi?

Hayır, ona bu görev verilmiş olsaydı, eline bir fotoğraf sıkıştırmak yeterdi; resimleri duvara asmanın bir anlamı olmazdı bu durumda. Onların yüzlerini kafasına iyice kazması istenmiş olmalıydı ondan. Ama niçin?

Joost van Mellen merdivenleri inip Lilo'nun önünden geçti. Lilo adamın ellerini şakaklarına koyup suratını nasıl astığını fark etti. Sanki müthiş bir baş ağrısı çekiyordu adam.

"Affedersiniz, size bir şey sorabilir miyim?" diye adama seslendi Lilo.

Bay van Mellen durup kıza döndü.

"Birilerinin... Şey... Müzeyi... Yani şu değerli tabloları çalmaları mümkün mü, diyecektim de?.." diye lafı ağzında dolandırıp durdu Lillo.

Bay van Mellen, kız kendisini durdurduğu için rahatsız olmuştu. Birkaç kez, sanki baş ağrısını böyle azaltması mümkünmüş gibi, gözlerini yumup açtı.

"Rijks Müzesi bugün dünyanın en iyi korunan müzelerinden biridir. Bu konuda her türlü garantiyi verebilirim. Sadece merkezden devre dışı bırakılabilen güvenlik ve alarm tesislerini ben idare ediyorum. Fakat güvenlik için gerekli sayıların kombinasyonlarını ve kodları sadece dört kişi biliyoruz. Şimdi bana eyvallah!"

Adam hızlı adımlarla oradan uzaklaştı.

Lilo düşünceli bir halde salonu terk edip çıkışa doğru yürüdü. Bu pazar ortalık çok hareketliydi. Müzeyi terk eden ziyaretçi akımı Lieselotte'yi de sürükledi.

"İmdat!" diye birden arkasından birinin seslendiğini duydu.

Arkasını döndüğünde tanımadığı bir adamın yüzüyle karşı karşıya geldi Lilo. Adam müzeyi terk

etmeye çalışan insan kuyruklarının arasından geçmiş, oradan uzaklaşmak üzereydi.

Adam uzun boyluydu, arkadan at kuyruğu yapılmış saçları uzun, kumraldı. Üzerinde bir spor ceket, blucin ve gözünde renkli gözlük vardı.

Lilo onu hayret içinde izlerken ziyaretçiler kızı kendi akıntıları içinde oradan uzaklaştırmaya başladılar.

Derken Lilo bir başkasını daha gördü. Bereli adamdı bu Allah'tan Lilo'nun bulunduğu yöne değil de at kuyruğu saçlı adama bakıyordu.

Elinde müzede sergilenen tabloların kataloğunu tutmuş, onu okuyormuş gibi yapıyordu. Oysa broşürün kenarından at saçlı adamı gözden kaçırılmaya çalışıyordu.

Lieselotte sürüklenerek döner kapıdan dışarıya çıktı. Caddenin karşısına hızla geçip arkadaşlarının kendisini bekledikleri cafe'ye ulaştı.

“Annabel nerede?” diye merakla sordu.

“Arabayı almaya gitti, yolumuza devam edeceğiz!” dedi Dominik.

“Bakın şuraya, görüyor musunuz. Yüzü olmayan adam bu” diye arkadaşlarına fısıldandı Lilo ve parmağıyla müzenin girişini gösterdi. Tabii arkadaşları ilk bakışta, yüzü olmayan adamı tanıyamadılar. Lieselotte arkadaşlarına adamın yeni halini önce anlatmak zorunda kaldı.

Bereli adam, yüzü olmayan adamın tam arkasına sokuldu. Ceketinin altında bir silah tutuyor gibi bir hali vardı. Bir minibüsün kapısını açtı; yüzü ol-

mayan adam içeriye girdi. Kafadarlar arabanın camından, adamın o aynalı maskeyi yüzüne taktığını gördüler.

Ian Claes direksiyona geçmişti; dönüp adamın yüzündeki maskeyi çekip aldı. Anlaşılan aralarında bir sorun vardı.

Tam bu sırada Annabel çocuklara geldiğini haber vermek için kornaya bastı. Kafadarlar arabanın içine doluştular.

“Peki, şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu kadın.

“Şu arabayı takip ediyoruz!” diye hep bir ağızdan bağırdılar ve minibüsü gösterdiler.

Bereli adam birilerinin kendisini takip ettiğini rüyasında görse inanmazdı.

Annabel takip sırasında kırk yıllık takip ustası gibiydi. Minibüsün hep bir iki araba arkasında kalmaya özen gösteriyordu.

Çok geçmeden kentin merkezinden ayrılıp sahile indiler. Trafik seyrekleşti ve Annabel öndekilerin kendisinin farkına varmamaları için birkaç kez durmak zorunda kaldı. Çünkü aralarında gizlenecek araba kalmamıştı; gizlenmeden minibüsün arkasından gitmek zorunda kalabilirdi.

Sonra trafik lambaları olayı yaşandı.

Minibüs tam ışıklardan geçerken, sarı uyarı ışığı yandı; önlerindeki araba yavaşladı.

Annabel bir an için frene bastı, ardından sollayıp tam gaz verdi. Motor gürlledi; son anda kırmızıya yakalanmadan geçtiler.

Minibüs anında hızlandı. Bereli adam onları fark etmişti. Ancak güneş Annabel'in ön camının tam üstüne parladığı için adam arkasındaki arabada kimlerin bulunduğunu göremiyordu.

Minibüs yan yollara sapıp bir sürü karmaşık, dar yoldan geçti. Sonunda öndeki serseri Annabel'i atlatmayı başarmıştı.

Kafadarlar hayal kırıklığı içinde kalakalmışlardı.

Ne var ki Annabel yeniden ana caddeye döndüğünde, minibüsü uzakta gördü. Linda'nın kardeşi hemen takibe kaldığı yerden devam etti.

Ian Claes kendinden çok emin görünüyordu. Annabel birkaç kez dikiz aynasına baktı.

Yanında oturan Axel, "Ne var?" diye sordu.

"Kafayı yediğimi sanmayın, ama birilerinin bizi takip ettiği duygusundan bir türlü kurtulamıyorum." diye mırıldandı.

Dominik dönüp arkaya baktı ve küçük, toz toprak içinde bir araba gördü. Arabayı kimin kullandığını fark etmek mümkün değildi.

Annabel haklıydı. Peşlerindeki araba onları gözüne kestirmişti.

Amsterdam'ı arkalarında bırakmışlardı; cadde levhaları sahile indiklerini gösteriyordu. Arazi gittikçe düzleşip yeşilleşiyordu. Birdenbire kendilerini kırsalda bulmuşlardı; sürüler otluyor, sağda solda çiftlik evleri görülüyordu.

Minibüs bir tarlanın toprak yolunda hoplamaya başladı; Annabel frene bastı. Artık kendilerini ele vermeden onun arkasından gitmeleri imkânsızdı.

“Hadi!” diye seslendi Axel ve arabadan atladı. Arkadaşlarıyla birlikte küçük bir tepeye doğru koş-tular. Axel arabayı görebilmek için mini dürbünü-nü cebinden çıkartıp çevreyi taradı.

Heyecanla, “Onu görüyorum!” dedi.

Minibüs bir koruluğa doğru dümen kırıp, ağaç-ların içinde kayboldu.

“Göze almak zorundayız!” dedi Lilo.

Annabel dörtlüyü durdurmak istedi, ama artık çok geçti. Bizimkiler, çoktan tepeden aşağıya inmiş, tarlalar arasındaki yolu geçip ağaçların arasında gözden kaybolmuşlardı.

“Çocuklar, lütfen vazgeçin! Geri dönün!” diye yalvardı Annabel.

Peşlerinden gitse miydi acaba? Ama faydasızdı bu, onlara yetişmesi imkânsızdı.

Tam bu sırada birisi kadının koluna yapışiverdi.

Annabel korku içinde arkasına döndü. Adamın biri hemen hemen hiç gürültü yapmadan ona yak-laşmıştı. Kadın, adamın kızarmış, iri gözlerine ba-kakalmıştı. Bu meçhul kişinin yüz ifadesinin ne an-lama gelebileceğini çıkartamıyordu bir türlü. An-nabel yanılıyor muydu, yoksa adam gerçekten de öfkeli miydi?

Annabel kolunu sertçe çekti.

“Kimsiniz, bu da ne demek oluyor?” diye adama çıkıştı.

“Burada ne işiniz var sizin?” diye bastırdı onu adam.

YELDEĞİRMENİNDE

Koruluktan çıktıklarında kafadarlar karşılarında, üzerinde çevreleri yüksek bir çitle çevrili üç yeldeğirmeni bulunan bir tepeyle karşılaştılar.

Minibüs ortalıkta görünmüyordu.

Lilo diz çöküp yeri inceledi. Toprak sertti; lastikler yerde iz bırakmamıştı.

“Bu nasıl iş?” diye şaşkınlık içinde sordu Dominik.

Poppi uzun saplı otların yayıldığı yeri işaret etti. Otlar çok yüksek değildi, ama yer yer ezilmişlerdi.

Axel kulak kabarttı. “Duyuyor musunuz bunu?”

Uzun bir gıcırta ve şangırta sesi artıkça artı; ses kafadarların iliklerine işledi.

“Otomatik bir garaj kapısının açılıp kapanmasını andırır bir ses bu!” diye yorumladı Axel. “Eski evimizdeki odam tam garajın üstündeydi; bu sesi çok iyi tanırım!”

“Bakın!” Dominik çayırdaki bir yeri gösterdi. Bir timsahın aç ağzı gibi koca bir delik vardı orada. Dört köşeli delikten motoru durdurulmak üzere olan bir arabanın sesi duyuldu.

“Gizli bir çıkış!” diye fısıldandı Lilo.

Gizli geçidin kapısı ağır ağır inmeye başladı.

Axel, Lilo’yu kolundan tutup çekti, nefes nefese, “Gel benimle...” deyip koşmaya başladı; Süperbeyin onu izledi.

Garaja benzer şeyin kapısı henüz tam kapanma-

mıştı; üçte biri aralıktı. Oğlan hiç tereddüt etmeden kendini kapının altına attı; dörtayak üzerinde, gittikçe daralan kapıdan içeriye girdi.

Liselotte de onu izledi, ancak tam içeriye geçmişken sağ pabucu bir metal parçasına takıldı. Lilo pabucunu çekti, zorladı, ama nafile. Ayakkabısı kapının altına sıkışmıştı.

Lilo içeriden, ağır ağır inen kapı ile zemin arasındaki gittikçe daralan ışık hattını dehşet içinde seyrediyordu. Koca kepenk az sonra tamamen kapanıp kızın ayağını kopartacaktı.

Axel o sırada iyice ilerlemiş olduğundan kızın sorununun farkına varamamıştı. Lilo onun adına seslenince, durumu kavradı.

Kepenk ile Lilo'nun bacağı arasında en fazla otuz santim kadar bir aralık kalmıştı. Lilo kepengin alt kenarında, kepengi sağlamlaştırmak için alta çekilmiş uzun bir metal ray gördü. Üç köşeli demir çerçevenin kenarları keskinliğine benziyordu. Lilo'ya kalsa avaz avaz bağırıacaktı, ama sesi bir türlü çıkmaz olmuştu.

Kapının alt kenarının ayağına değdiğini hissetti. Kız gözlerini yumdu.

Tam o anda sanki cehennemin kapısı aralandı. Bir siren kalın, uyarı sesleri çıkartırken, turuncu ışıklar dönmeye başladılar.

Garajın derinliklerinden lanet okuyan sesler duyuldu.

Dört ayak üzerinde rampaya tırmanmaya çalışan Axel, ayak sesleri duydu. İyi de nereye saklanabilirdi acaba?

Mekanizmanın çalışması durdurulup uyarı sistemi susturulduktan sonra, garajın kapısı biraz yukarıya çekildi; Lieselotte bacağını kurtarabilmişti. Ardından kapı yeniden indi ve nihayet tamamen kapandı.

Ian Claes yüksek sesle, kapının kapanmasına engel olan küçük çakıl taşlarına okkalı bir küfür savurdu. Siren sesine illet oluyordu.

Lilo sakinleşmek için epey uğraştı. Kalbi ağzına gelmişti. Axel'e doğru sürünerek yaklaştı; Axel kızın elini tuttuktan sonra "Hadi gel!" diye fısıldadı.

Bereli adamın ayak sesleri uzaklaştı ve uzaklardan hafif bir ışık belirdi.

Ellerini kullanarak yoklaya yoklaya aşağıya doğru inip garaja bırakılan minibüse ulaştılar.

Minibüsün yanında o siyah arabayla ikinci bir kamyonet duruyordu. Yeraltındaki bu garajdan ikinci bir merdiven yukarıya çıkıyordu. Lilo sağında ağır bir demir kapı gördü. Buna benzer kapılar atom sığınaklarında kullanılıyordu.

Süperbeyin sessizce yaklaşıp kapının kilitlenmemiş olduğunu gördü. Elleriyle kapıya yüklenip bir aralık oluşturacak kadar onu itip açmayı başardı.

Burnuna tuhaf bir koku geldi. Çatı katı küfüne, eski, uzun yıllar açılmamış sandıkların, bavulların kokusuna benziyordu bu.

Aynen "Uçan Hollandalı"nın güvertesindeki koku diye aklından geçirdi Lilo.

"Devam edelim mi?" diye sordu Süperbeyin.

"Eh, bir kez buraya girdiğimize göre..." diye ce-

vap verdi Axel. Sesi bir fısıltı bile değildi; gırtlığı heyecandan kilitlenmişti.

İki kafadar merdivenleri tırmanmaya başladılar.

Üstteki basamaklara sarımsı bir ışık vuruyordu. Yeldeğirmeninin çarklarını, dev dişliler ve uzun miller gördüler üzerlerinde. Değirmen çok iyi korunmuşa benziyordu.

Zeminin köşesinden gizlice bakıp değirmenin arka tarafında bereli adam ile yardımcılarını gördüler. O anda yüzü olmayan adam yine maskeliydi. Adamın tam karşısına bizimkilerin bu ana kadar görmedikleri biri dikilmişti.

Uzun boylu, ince yapılı, siyahlar giymiş bir adamdı bu. Gözünde ince metal çerçeveli, küçücük siyah camlı gözlük vardı. Ağzını açar açmaz Lilo onu hemen tanıdı. Sahneye çıkarlarken Lilo'ya sorular soran adamdı bu; çetenin başı. İşe bizzat müdahale etmiş, kafadarların planlarını bilmediklerini anlayınca da gösteri sırasında adamlarını oradan çekmiş olmalıydı.

“Peki, bütün şifreler sizde mi artık?” diye sordu heyecan içinde.

Bir sandalyeye çökmüş olan maskeli adam ‘evet’ anlamında başını salladı. Ardından uzun uzun sayıları sıralamaya başladı. Şef onları not ediyordu.

Tam bu sırada Lieselotte bir şey keşfetti ve başıyla Axel'e keşfettiği şeyi gösterdi.

LİLO BİR HATA YAPIYOR

Değirmenin tahta sıralarına dayanmış bir sürü yağlı boya tablo görünüyordu. Hepsi de çerçevesizdi ve kafadarların müzeden hatırladıkları tablolara çok benziyorlardı.

Anlaşılan bu tablolar sahteydi.

Sahtekârların şefi keyifle ellerini ovuşturdu. Bu gece hırsızlık gerçekleştirilecekti. Pazartesileri müze kapalıydı; soygun ancak bir gün sonra fark edilebilecekti.

“Rembrandt’ları muhakkak ele geçirmelisiniz, özellikle de ‘Gece Bekçilerini’. Bütün aların sistemini devre dışı bırakabileceğimize göre, hiçbir aksaklık olmayacaktır. Taşıma bodrumdan ve kanallardan gerçekleşecek. Küçük şeyler, hemen ülke dışına çıkartabilmesi için Juliaan’a verilecek. Büyükler için Hollanda’da alıcı buldum.”

Soyguncular trilyonluk bir işin peşindeydiler.

Lilo geri çekilmenin tam zamanı olduğunu biliyordu. Öğreneceklerini öğrenmişti. İş artık polise haber vermeye kalmıştı.

Kafadarlar geldikleri gibi sessizce geri döndüler, merdivenleri indiler. Garajın duvarlarını yoklayıp kepengi kaldıracak bir düğme, bir kol aradılar, ama boşuna.

Axel arabanın içinde bir uzaktan komuta aleti aradı, fakat böyle bir şey de bulamadı.

Kahretsin! Kapana kısıtılmışlardı.

Minibüsün yanında çaresizce diz çökmüş, ne yapmaları gerektiğini düşünüyorlardı. Muhakkak bir çıkış yolu olmalıydı.

Lilo yanı başında bir sularna hortumunun bağlanacağı bir musluk başı buldu. Biraz ötede de eski paçavralara rastladı.

Axel'in el fenerinin yardımıyla duvara yaslanmış bu hurdalıkta ne var ne yok anlamaya çalıştı. Birden eline bir kutu geçti; kutunun kokusu aklına bir çözüm getirmişti. Önce paçavraları şerit gibi yırtıp ıslattı, bu geniş şeritlerin birkaçını Axel'e uzattı. Kalanı alıp merdivenlere doğru gitti. Kutunun içindekini merdiven başına bıraktığı paçavraların üzerine boşalttıktan sonra Axel'e "Yanında ateşin var mı?" diye sordu.

Arkadaşı 'hayır' anlamında başını salladı.

"Kahretsin!" diyen Lilo, garajda kibrit ya da çakmak aramaya başladı.

"Hey, dur bakiim!" diye seslendi Axel ve gidip arabalardan birinden oto çakmağını alıp getirdi.

Lilo, kor gibi yanan ucu, ıslattığı paçavra şeridinin ucuna tuttu. Sonuç önce küçük bir alev, ardından bir patlama sesiydi.

Kafadarlar geriye sıçrayıp arabaların arasına saklandılar.

Kutudaki şey neyse mükemmel yanıyordu; ortalığı kalın, siyah duman kümeleri sarmıştı.

Sahtekârların dumanı fark etmeleri için otuz saniye yetmiş de artmıştı.

Axel ile Lilo heyecanlı sesler işittiler.

Bereli adam ve suç ortağı merdivenlerden inmeye başladılar, işte tam o sıra Lilo büyük bir hata yaptığını anladı. Paçavraları merdivenlere bırakmıştı; adamlar bu işin içinde şu an garajda bulunan birilerinin parmağı olduğunu hemen anlayacaklardı.

Şef merdivenin başından bağıra çağıra talimatlar veriyordu. Yukarıdan aşağıya paldır küldür inen bir şey fırlattı. Nesne gelip adamların arasına düştü.

Bu bir yangın söndürücüydü. Çok geçmeden basamakları bembeyaz bir köpük kaplamış, alevleri boğmuştu.

Ian Claes elinde yangın söndürücü, garajı kolaçan etmeye başladı. Suç ortağı da peşinden ağır adımlarla garajı dolanmaya başladılar.

Axel ile Lilo, iki minibüsün arasına çömeldiler.

Lilo minibüsün sürünerek altına girmeye kalkınca topukları hafif bir gıcırtı yaptı.

Bereli adam hemen başına dikilip kızı yakasından tuttu. Yerden kaldırıp ağzına geleni söylemeye başladı.

Derken suç ortaklarıyla birlikte soyguncuların şefi de koşarak oraya geldiler.

Axel arabaların arasına iyice gizlenmiş, nefes bile almaya çekiniyordu. Adamlar onu gözden kaçırmışlardı.

Sanat eserleri hırsızlarının şefi hızlı emirler yağ-

dırıyordu: Lilo hemen oradan götürülmeliydi. Lilo kendisini nereye götüreceklerini biliyordu. Bu kez insaf yoktu.

Adamlar Lilo'yu arabanın içine ittiler ve adamlardan biri saatini kapıya tuttu. Saatin üzerindeki minicik bir düğmeye basmasıyla dev kapı yukarıya doğru hareket etti. Lilo için zaman durmuş gibiydi. Ancak birden canhıraş bir feryat onu o felç olmuş halinden sıyırdı. Minibüsün camından dışarıya bir göz attığında bereli adamın kıvrır kıvrır kıvrandığını gördü. Ardından arkadaşı yere serilmiş, şef ise yaralı bir hayvan gibi bağırmaya başlamıştı.

Axel elinde yangın söndürücü tüpü arabaların arasından ortaya çıkıverdi. Söndürme köpüğü başka işlere de yarıyordu!

Sahtekârlar deliler gibi garajın içinde dolanıyor ve gözlerini silmeye çalışıyorlardı. Axel Lilo'yu minibüsten çekip çıkardı ve birlikte rampayı çıkmaya başladılar.

“Beni de alın!” diye yalvaran yüzü olmayan adamın bitkin sesini duydular.

Lieselotte ile Axel ona destek olup yokuşu çıkmasına yardım ettiler.

Dışarıya çıktıklarında biri yollarını kesti.

MUAMMANIN ÇÖZÜMÜ

Yüzü çil dolu, açık kızıl saçlı bir adamdı bu. Lilo onu anında tanıdı.

Arkalarından sahtekârlar tökezleyerek garajdan dışarıya çıktılar. Şef, kafadarları ve yüzü olmayan adamı kesinlikle ellerinden kaçırmamaları için adamlarına bağırıp çağırıyordu.

Axel, kızıl saçlı adamın ortaya çıkmasına o kadar afallamıştı ki, hemen ellerini havaya kaldırdı. Bu, çetenin dördüncü adamıydı ona göre.

Artık her şey gerçekten de bitmişti!

“Peer!” diye inledi yüzü olmayan adam. Yüzündeki aynalı maske yüzünden sesi boğuk çıkıyordu.

Kızıl saçlı adam atılıp onu kucakladı. “Pjotr, Pjotr!” diye tekrarlayıp duruyordu.

Hâlâ yüzlerindeki beyaz köpüğü temizlemekle meşgul olan gangsterler garajdan çıkar çıkmaz bir tabancanın namlusuyla burun buruna geldiler.

Yüzü olmayan adamın “Peer” diye çağırdığı kızıl saçlı adam, tabancayı ceketinden çıkartmıştı. “Kı-mildayan yanar, hemen garaja dönün ve kapıları kapatın!” diye emir verdi.

“Hayır, hayır, bu o lanet değirmenden biricik çıkış yolu!” diye yalvardı bereli adam çaresizlik içinde.

“Daha iyi ya!” dedi Peer.

Serserilerin, bu emre uymaktan başka çareleri

kalmamıştı. Poppi, Dominik ve Annabel ağaçların arkasından çıktılar.

“Kımıldayın, çabuk polisi alıp gelin!” diye Annabel’i uyardı Peer.

Soyguncular garaja çekildikten sonra kepenk indi.

Bu iki adam uzun süredir birbirlerini görmemişe benziyorlardı. Bir süre birbirlerinin adını tekrarlamaktan öteye bir şey yapamadılar.

Yüzü olmayan adam kafadarlara dönüp “Pek vaktim yok, polis gelip beni bulmadan kaçmam gerekiyor. Eski dostum Peer bana saklanmamda yardımcı olacak!” dedi.

“Demek ki siz de suçlusunuz, yani yanılmamışsınız!” dedi Dominik alçak sesle.

Yüzü olmayan adam başını öne eğdi. “Şey ben... Ben... Bilmiyorum... Sizlerden özür dilemek zorundayım. Fakat sahtekârların elinden kurtulduğumda... Sizlere söylemek istedim, ama...” yüzü olmayan adam sustu.

Lilo’nun kuşkuları haklı çıkmıştı; Pjotr kesinlikle bir Rus’tu ve “Uçan Hollandalı”yla birlikte kaçak olarak gelmişti.

“Peki, bu maske de neyin nesi?” diye dayanamayıp sordu Lilo.

“Benim telepatik yeteneklerim var.” dedi adam. “Bunun ne demek olduğunu biliyor musunuz?”

Dominik telepati sözcüğünün ne olduğunu biliyordu: “Kehanette bulunuyorsunuz, değil mi?”

Adam ‘hayır’ anlamında başını salladı. “Pek değil, telepati Yunanca’dan geliyor ve uzağı hissetmek anlamını taşıyor. Çocukluğumdan beri başka insanların gözlerinin içini görüp bilinçleriyle bağlantı kurabiliyor, o anda ne görüp hissediyorlarsa ben de aynısını görüp hissediyorum.”

Axel’in aklına bir şey geldi. “Düşüncelerini okuduğunuz kişinin başı ağrıyıp, gözlerinin arkasında yoğun bir basınç duygusu oluşuyor mu?”

Pjotr, ‘evet’ anlamında başını salladı. “Bir gece kulübünde çalışmıştım. Sihirbaz olarak. Gizli servis beni casus olarak tutmuştu. Bana çok para önermişler, ben de kabul etmiştim. Ne var ki öğreneceğim sırlar feciydi. Söz konusu olan kimyasal silahlardı. Araştırmalarım sırasında beni tutanların terör organizasyonlarıyla işbirliği yaptıklarını öğrendim.”

Yüzü olmayan adam konuşmayı sürdürmekte güçlük çekiyordu. “Ayrılıp ortalıktan kayboldum. Görünüşümü sürekli değiştirmeyi öğrendim. Ne var ki yanlış insanlara güvendim. Beni bu sanat eserleri hırsızları çetesine satıp Amsterdam’a getirdiler.”

Axel ayna gibi yansıyan maskeye bakıyordu.

“Kimileyin özel yeteneğim beni çaresizlik uçurumunun kenarına getirdiği için takıyorum onu. Çoğu zaman dünyayı kendi gözlerimle değil de daha çok başkalarının gözleriyle gördüğüm oluyor. Anlayacağınız maske o olağanüstü gücümü engel-

lememe yardımcı oluyor. Böyle durumlarda artık sadece kendim olup çıkabiliyor, başka hiçbir şey ne görüyor ne de hissediyorum.”

“Peki, şimdiden sonra ne yapacaksınız?” diye merakla sordu Poppi.

Onun yerine Peer cevap verdi. “Eskiden varyetede birlikte çalışmıştık. Pjotr gizli servisin hizmetinden çıkmak istediğinde, ona yardım teklif eden adamlara karşı onu uyarmıştım. Kısa süre sonra da ortalıktan kayboldu. Onu her yerde aradım ve sonunda ‘Uçan Hollandalı’yla Amsterdam’a getirildiğini duydum. Kaçtıktan sonra onun izini kaybetmiştim; çünkü ben kahraman değilim... Kesinlikle!”

Pjotr elini arkadaşının omzuna koydu. “Sen bir kahramansın!” dedi, “Bundan emin olabilirsiniz!” kafadarlara dönüp, “Lütfen, sırrımı saklayın, yepyeni bir hayata başlamayı deneyeceğim!” dedi.

“Bol şanslar ve her şey gönlünüzce olsun!” diye mırıldandı kafadarlar.

“Millet, büyük bir sanat eserleri soygununu engelledik!” diye gururla yaptıklarını hatırlattı Axel.

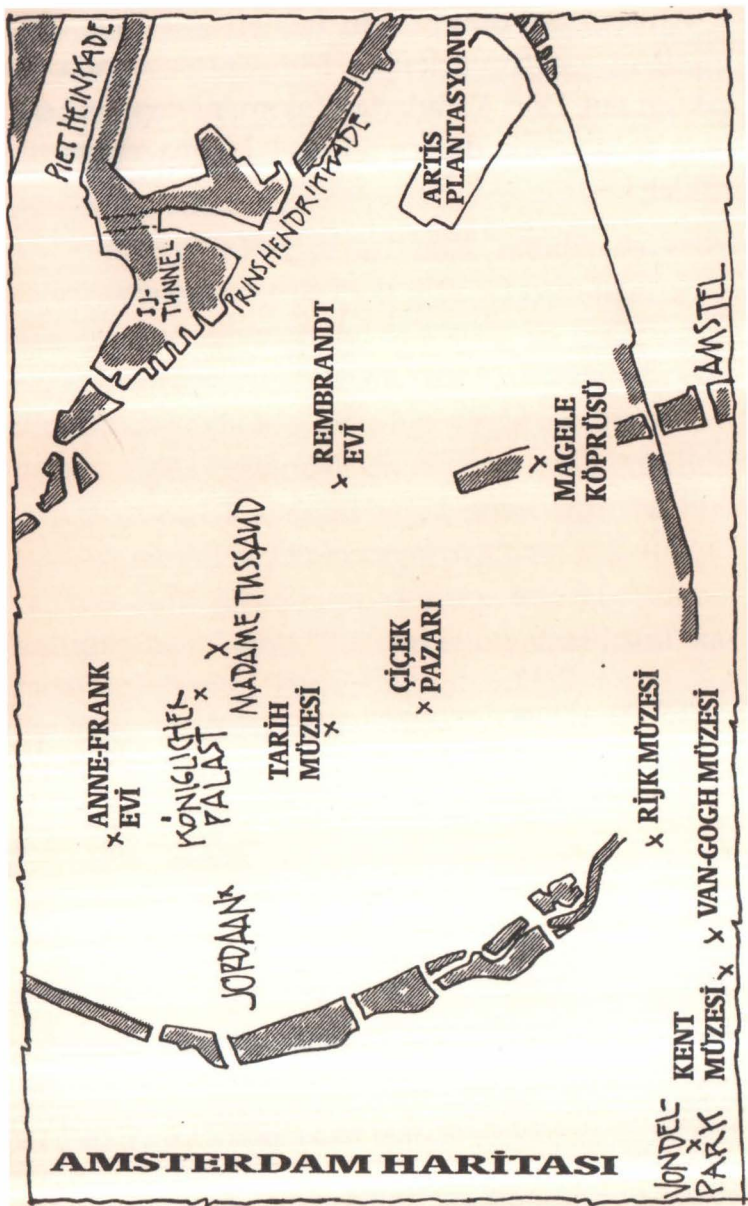
“Hani bize inanıp inanmayacakları başka şey. Değirmendeki tabloların bu sahtekârları uzun yıllar parmaklıklar arkasında yatıracığı da kesin!” dedi Lieselotte.

Dörtlü çimenlere uzanıp, batmakta olan güneşin ışınlarının tadını çıkardılar. Bayağı bitkin düşmüşlerdi, bunda da şaşılacak bir yan yoktu.

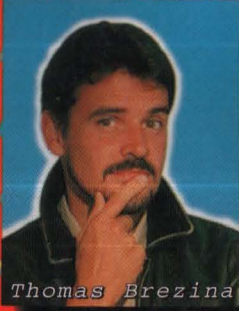
Amsterdam dönüşünün hemen ertesinde, Dominik'in mektup arkadaşı Benny'nin ardında bıraktığı not, Dört Kafadarlar Takımı'nı yepyeni, sırlarla dolu ve son derece tehlikeli bir maceraya sürükler.

Birbirinden yetenekli dört genç detektifin soluk kesici, tüyler ürperici, bir o kadar da heyecan verici serüvenlerini merak ediyor, onlarla birlikte ülkeden ülkeye, öyküden öyküye gezmek istiyor iseniz Dört Kafadarlar dizisinin 46. kitabı *Yasak Kapının Ardında'yı* sakın kaçırmayın.

Unutmayın ki **okumak serüvendir!**

AMSTERDAM HARİTASI

Thomas Brezina

BİR ZAMANLAR ENID BLYTON VARDI, ŞİMDİ O...

- 1992 Dostluk ve kardeşlik duygularını pekiştiren kişilere verilen "Beyaz Tüy" ödülünü aldı.
- 1993 Disneyland Paris'in 'fahri hemşeri'si ilan edildi.
- 1994 Avusturya Eğitim Bakanlığı tarafından kendisine "Altın Kitap" ödülü verildi.
- 1995 Stıryalı Okuyan Baykuş Ödülü'nü aldı.
- 1996 UNICEF tarafından Avusturya Elçisi seçildi.

YÜZÜ OLMAYAN ADAM

Dört Kafadarlar Takımı, büyük bir televizyon şovunda yarışmak üzere Amsterdam'a gelirler. Axel, gece yarısı yüzü aynalı, esrarengiz bir adam görür. Bu, yüzü olmayan adamın ta kendisidir. Ancak adam da Axel'i görmüştür. Üstelik hiçbir tanık istememektedir. Genç detektifler ister istemez tuhaf olayların geliştiği serüvene katılırlar. – Kesinlikle sınırlarına hâkim olabilenler için...

DİZİNİN KİTAPLARI:

- 1 Kar Canavarının Esrarı
- 2 Uzaydan Gelen Yaratıklar
- 3 Karanlıklar Ejderhası
- 4 Saat On Üç Kez Vurunca
- 5 Okuldaki Hayalet
- 6 Zehirli Variller
- 7 Göl Korsanları
- 8 Milyarlık Leylek Nerede?
- 9 Hayaletler Değirmi
- 10 Kara Şövalye'nin Laneti
- 11 Vampirlerin Gecesi
- 12 Dehşet Çikolata
- 13 Uğursuz Kuşun Ötüşü
- 14 Limandaki Canavar
- 15 Sultanın Büyülü Kılıcı
- 16 Hayalet Gemiden S.O.S.
- 17 Kızıl Mumya'nın İntikamı

- 18 Katil Sazanlar
- 19 Baron Pizza'nın Mezarı
- 20 Canavar Adası
- 21 Frankenstein'in Gökdeleni
- 22 Dövmeli Fil
- 23 Ejderha Yelkenlisi
- 24 Beyaz Goril
- 25 Yeşil Zangoç
- 26 Vahşi Ormanda Gizli Kent
- 27 Dinozor Vadisi
- 28 Titanik, Neredesin?
- 29 Buz Cini
- 30 Ruhlar Kralının Ülkesi
- 31 Kötülük Silahı
- 32 Parola Zehirli Pençe
- 33 Şeytan Balığı Kayalıkları
- 34 Sarı Kukulatahların Sırrı

- 35 Hayalet Süvari
- 36 Kurt Adamların Ormanında
- 37 Zehir Sarısı Keman
- 38 Cehennem Semenderi
- 39 Bataklıkta Yaratık
- 40 Alev Gözlü Maske
- 41 Derinden Gelen El
- 42 13 Mavi Kedi
- 43 Kızıl Mumya'nın Dönüşü
- 44 Haçer Dişli Kaptanlar
- 45 Yüzü Olmayan Adam
- 46 Yasak Kapının Ardında
- 47 Okuldaki Hayaletin Dönüşü
- 48 Görünmez Oyuncu
- 49 Buzdan Gelen Canavar
- 50 Altın Yılanın Çığlığı

ISBN 975-468-336-0

9 789754 683363

9 yaş ve üstü gençlere

